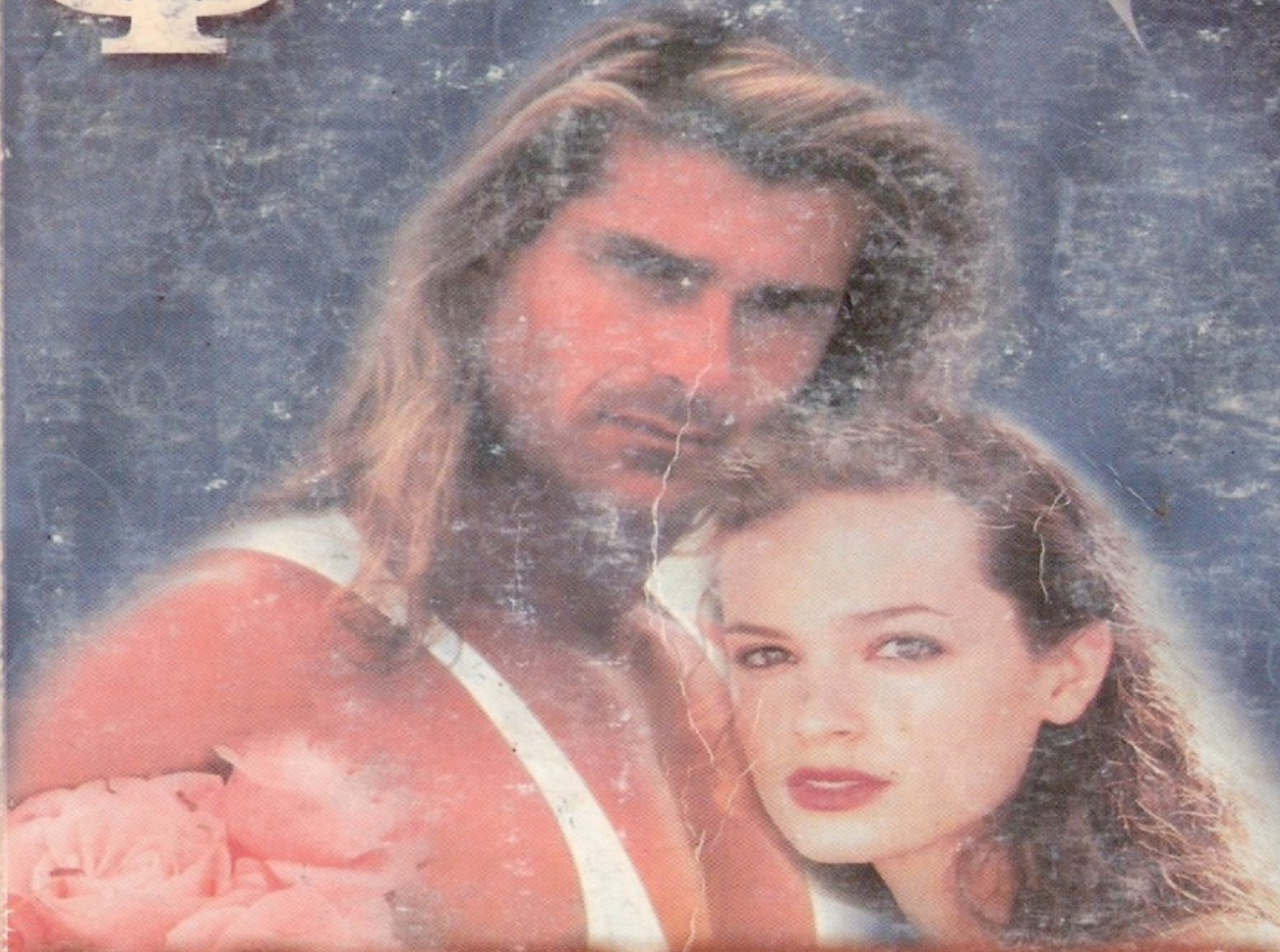

ИК • ТОРНАДО •

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

ФАБИО

ИК • ТОРНАДО •

ЗАГАДЪЧНИЯТ МЪЖ

ФАБИО ЛАНЗОНИ ЗАГАДЪЧНИЯТ МЪЖ

Превод: Силвия Ненкова

chitanka.info

Мускулесто тяло, леденосини очи, уязвимо сърце. Той е едновременно и лошо момче, и ангел — комбинация, на която жените не могат да устоят. Вашите чувства ще бъдат събудени от историята на богатата жена, привлечена от мъж, който крие опасни тайни... Джори Мадок шофира през стръмните Адирондакски планини. Предприела е пътуване, в което се надява открие себе си. Но е хваната в плен на снежна буря. Спасява я красивият Сойър Хаульнд — непознат, чието сексуално привличане е магнетично. Тя не може да му устои. Страстта, която изпитва към Сойър, замайва главата ѝ, прави я уязвима. Джори трябва да разбере дали Сойър е мъж, на когото може да се довери и с когото може да изживее живота си...

ГЛАВА 1

Слънцето жарко печеше преди три часа, когато тя напусна Манхатън. Очакваше се температурата да се повиши до шейсет и пет градуса по обяд. Шейсет и пет градуса и слънчево време през ноември.

Джори Мадок въздъхна и нетърпеливо протегна ръка към копчето, което щеше да регулира дейността на чистачките. Разбираше, че те работят при възможно най-високата си скорост. Движеха се бързо напред-назад в безполезни опити да почистят стъклото от нападалите по него снежинки. Снежинки... Ха! Снежинки беше твърде мека и приятна дума за онова, което ставаше навън. Виелица беше подходящ израз. Виелица, през ноември. Това едва ли беше необичайно нещо тук, в Адирондакските планини, предположи Джори. Трябваше да я очаква, да бъде подготвена. Трябваше да чуе прогнозите за времето, или поне да изслуша новините сутринта, преди да напусне града. Но Джори не беше от хората, които първо поглеждат надолу, а после скачат. Ако беше, повече от сигурно нямаше да прекрати отношенията си с Кърт Гоувън.

Почти половин година тя излизаше със световноизвестния, красив, главен герой в много екшъни. Той вероятно беше по-богат и от самата нея. Може би трябваше да помисли какво ще се случи, ако скъса с него. Една от последиците беше тази, че точно сега, в събота сутрин, тя шофираше през заслепяващата я бяла фъртуна, вместо да се излежава на топлия пясък по карибското крайбрежие. Запита се дали Кърт все пак беше заминал сам. А после се зачуди защо това трябва да я интересува. Разбира се, че беше заминал.

Тъкмо беше завършил изтощителните снимки за един филм, които му отнеха пет месеца, и имаше само две седмици, преди да започнат снимките на следващите му два филма. Единият щеше да се снима в Южна Америка, а другият — в Ирландия. Той наистина имаше нужда от този кратък отдых. Беше наел частна вила, в близост до морето, с два басейна, минерален извор, тенис кортове и площадки за яздене на коне. Така че, помисли си Джори, в този момент той сигурно

беше там. Тя видя пред себе си поредния завой и намали скоростта. Времето в Сейнт Томас сигурно беше далеч по-хубаво и приятно от това в западната част на щата Ню Йорк. Дали беше сам? Тя се засмя и поклати глава.

— Няма начин — промърмори тихо.

Мистър Кинозвездата никога не беше сам. Бяха скъсали, да видим... да, в сряда. Той беше имал на разположение цели два дни, за да ѝ намери заместничка. Тя беше леко изненадана от факта, че мисълта за Кърт, излегнал се в онзи тропически рай с друга жена, не я разтревожи особено. А всъщност връзката им не беше ужасна, не беше дори лоша. В началото дори беше вълнуваща. Винаги е вълнуващо да се влюбиш. Когато мина време, тя си мислеше, че връзката им е добра. Винаги е добре да си влюбен. Понякога дори се чувстваш великолепно. И тогава, през последните шест седмици, започнаха да я тревожат някои, макар и дребни, неща. Не значителните разлики между тях, като например странните му часове на лягане и ставане, които, като актьор, му бяха наложени. Нито светкавиците на фотоапаратите, които непрекъснато ги осветяваха, където и да отидат. Не, не тези неприятности. Дребни неща. Онези, които в началото ѝ се струваха очарователни. Като например навика му да я нарича „моя любов“, а тоалетната — отходно място. Дразнеше я подчертано британският му акцент, който беше придобил по време на снимките на последния си филм и с който сега парадираше. И вкусът му към фъстъците — не онези белите, а другите — червените, които оцветяваха пръстите му. И начинът, по който косата му стърчеше сутрин. И одеколонът му с миризма на цитрусови плодове. И смехът му. И...

„Е, той наистина беше започнал да ми лази по нервите — помисли си Джори и поклати глава. И от мисълта да прекарам сама с него цели две седмици, макар и в рая, ми прилоша.“ — Тя се зачуди дали въобще някога би искала да прекара две седмици насаме с когото и да било.

Беше двайсет и шест годишна. Беше имала повече мъже, отколкото чифтове обувки. А това означаваше много, като се вземе предвид фактът, че тя беше внучка на последния Мейвил Мадок, основател на най-известния магазин за обувки в Манхатън. Мисълта за милия дядо Мей извика сълзи в очите ѝ. Джори хвана волана само с една ръка, за да ги изтрие с другата. Защо трябваше да плаче точно

сега? Бяха минали почти десет години от онзи августовски ден, когато го видя да се хваща за гърдите и да пада мъртъв на пода. Но изведнъж споменът стана ясен и болезнен и Джори разбра, че причината за това е в мястото, където се намираше. Защото тя беше тук, на северния път. И пътуваше към Близърд Бей. Преди да умре дядо Мей, прекарваше всяко лято в малкото, разположено на брега на езерото, планинско село. Дядо ѝ притежаваше истинско имение там. Колко безгрижни бяха онези лета. Съвсем различни от живота ѝ в Манхатън. Животът в града означаваше непрекъснато движение. Родителите ѝ сменяха дома си, местеха се от едно място към друго, сменяха кварталите. Като че ли никога не бяха доволни от онова, което имаха. Вярата, че някъде ги чака нещо по-хубаво, беше тяхната житейска философия. Джори, най-малката от трите дъщери на семейство Мадок, беше родена в тухлена къща в Челси. После се бяха местили последователно в изискания Източен квартал, в обновена къща в Сохо, и в жилище в близост до „Сентръл Парк“. По едно време живееше в Дакота, а след това се бяха преместили в „Сагън Плейс“ — място, където беше живял един от президентите. Джори така и не беше успяла да запомни кой точно.

А след развода, който се състоя в годината, в която тя завърши гимназия — годината, в която се промени целият ѝ живот — се редуваха много сгради, но Джори не можеше да нарече нито една свой дом. Прескачаше от дома на майка си до дома на баща си, от вилите, които те наемаха всяко лято, до хижите, които наемаха през зимата. А после се появиха безброй частни училища, които Джори сменяше всяка година. Някои от тях беше напуснала по свое настояване, а други — по настояване на ръководствата. Разбира се, много любезно ѝ казваха, че трябва да напусне, защото тя беше Мадок. Не отваряха вратата и не я изритваха на улицата. Не, срещаша се с родителите ѝ и обсъждаха трудностите, които учителите срещат при работата си с нея. Всички се съгласяваха, че нещата просто не са потръгнали, че младата мис Мадок ще се чувства много по-добре в „по-съзидателна и свободна атмосфера“. Сега, като се върнеше назад в спомените си, Джори разбираше, че за нейния свободолюбив дух не можеше да се намери достатъчно напредничаво училище. Нямахше също така професия, която да ѝ позволява изцяло да се разгърне. За нея нямаше подходящи връзки. Всички те я ограничаваха. Поне тези, които досега беше създавала. И ето я сега. Безработна. Свободна. На път за мястото,

където се надяваше наново да открие единственото постоянно нещо в живота си — Близърд Бей. Естествено, нямаше да се настани в онази огромна старомодна къща, която криеше толкова мили за нея спомени. Баба ѝ я беше продала месец след смъртта на дядо ѝ. Щеше да ѝ бъде достатъчно да прекара известно време в малкото планинско селце, което ѝ беше по-лесно да нарече „роден дом“ от всички жилища, които беше имала в Ню Йорк. Поне се надяваше, че ще ѝ бъде достатъчно. Надяваше се, че седмица-две в Близърд Бей ще ѝ донесат... Какво? Какво всъщност търсеше? Нямаше представа. Знаеше само, че е неспокойна, много по-неспокойна откогато и да било в досегашния си живот. И че някакъв необясним копнеж я тласка към мястото, където беше прекарала толкова много щастливи дни.

Сойър Хаулънд изчисти снега, покрил задните стъкла на колата. Снежното покритие бе вече около двайсет сантиметра. Метеоролозите предвиждаха, че то ще достигне шейсет сантиметра до спирането на вилицата. Това наистина беше много сняг. Най-сетне моторът заработи. Температурата приближаваше нулата, а моторът на старото „Шеви“ обикновено замръзваше и при по-високи температури. Той се мотаеше около колата, за да се увери, че всичко е наред. Краката му вече бяха премръзнали въпреки двата чифта вълнени чорапи и здравите дебели ботуши. Леко обърна глава и вятърът веднага запрати дългата до раменете му коса в лицето. По бузите му полепнаха ледени кристалчета. Смръщи вежди и погледна назад към къщата от масивен камък. Помисли си, че сега можеше да е в уютния си апартамент на третия етаж с чаша горещ шоколад в ръка, седнал пред камината. Нямаше особена причина да излиза в силната снежна буря. Освен че нямаше избор. Трябваше да се подчини на необяснимия, но силен копнеж, който се натрупваше в него още от зори. Събуди се с тази неясна и странна мисъл в главата, която караше сърцето му да препуска, а умът му — да работи трескаво. Отначало се беше опитал да я прогони, да не ѝ обръща внимание. Но не се получи. Е, поне на едно нещо се беше научил — да се вслушва в инстинктите си. И така, ето го навън, изложил се на силния леден вятър, който го караше да трепери, макар да се беше облякъл в толкова много дрехи, че се съмняваше дали ще успее да се пъхне в мястото зад кормилото.

Тръгнал към... Къде? Нямахме как да узнае, преди да е потеглил. Заобиколи колата и застана пред нея, като потропваше с крака, за да се стопли. Отвори вратата и запрати четката на задната седалка. Скivano преви високото си близо метър и деветдесет тяло и се напъха зад кормилото. Силно тръшна вратата след себе си. Пусна парното отопление и почака, докато въздухът се затопли. Обаче не усети особена разлика в температурата. Все още виждаше дъха, който излизаше със свистене през носа му. Включи газта.

Колата се поднесе няколко пъти, докато се движеше по дългия виещ се и неравен път, който излизаше на главното шосе. Трудно беше да се повярва, че тази голяма сграда и принадлежащата ѝ земя някога са били собственост само на един човек — лятното имение на богат бизнесмен от Ню Йорк. Земите, които са му принадлежали, са се простирали върху много акри ливади и гори. Притежавал е и много поточета. Сградата беше триетажна, от сив масивен камък, украсена с кулички и обградена отвсякъде с веранда. Беше разположена навътре и не се виждаше от пътя. Наистина, разделянето на огромния някога палат на апартаменти беше, до известна степен, престъпление. Но когато Сойър пристигна в Близърд Бей преди няколко месеца, сметна, че има невероятен късмет с намирането на жилище, тъй като много сгради се даваха под наем за сезона. Имаше много вили и стаи, които бяха свободни през зимните месеци. Когато лятото и зеленината си отидеха, много малко туристи се осмеляваха да дойдат в тази забутана част на страната.

Сойър не знаеше колко дълго ще му се наложи да остане, а последното, което искаше, беше да се чувства като бездомник през лятото. Знаеше, че ще има нужда от квартира през цялата година. Това местенце беше идеално. Намираше се на няколко мили от селото и осигуряваше известна самостоятелност и уединение. Уединение, което не беше лесно да се постигне в селище с размерите на Близърд Бей. А той имаше нужда от спокойствие, за да върши необезпокояван работата си. Освен това, в старата каменна къща имаше нещо, което привлече погледа му още от първия път. Беше усетил, че точно в нея иска да живее.

Най-после стигна до двата досущ еднакви каменни стълба, които бележеха края на пътя. Пред него се простираше главното шосе, което беше покрито със сняг. А снегът продължаваше да вали толкова

нагъсто, че чистачките не успяваха да се справят с него. „Ти си глупак — помисли си Сойър, когато зави и излезе на шосето. — Рискуваш живота си и за какво?“ Нямаше представа. Знаеше само, че трябва да тръгне. И трябва да побърза, преди да е станало късно...

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! — изруга тихичко Джори, втренчена в колата, която се беше преобърнала встрани до пътя.

Трябваше да смени станцията и да се вслуша в новините. Ако го беше направила, сега нямаше да е в безизходно положение. Но не, тя искаше да слуша приятна музика, която да откъсне мислите ѝ от Кърт. Не искаше да мисли за него. С тази част от живота ѝ беше свършено. В момента, когато се протегна, за да пусне касетофона на колата, беше изгубила контрол над управлението. Дори не беше разбрала, че е влязла в завоя — това също беше част от проблема. Не се виждаше и на метър от предницата на колата, макар чистачките да работеха усилено. И, разбира се, колата беше излязла от пътя, беше се плъзнала надолу по стръмнината и се беше преобърнала в канавката. Слава Богу, че тя не се беше ударила лошо. Пъхна голите си длани под мишниците си и затропа с крака. Продължаваше да се взира безпомощно в преобърнатата кола. Защо това не се беше случило преди няколко мили, когато все още беше на северния път? Там поне имаше движение на превозни средства. Имаше вероятност някой да спре, за да ѝ помогне. Може би щеше да дойде и пътна помощ, която да вдигне колата. Помисли си за полицаия, който я беше спрял точно преди да навлезе в резервата Саратога Спрингс. Не ѝ беше дал билет, само я беше предупредил. А тя му беше заявила, че едва-едва пъпли по пътя. Но той беше пъхнал главата си през прозорчето и я беше изгледал с присвити очи.

— Карате прекалено бързо за настоящите условия, млада госпожице — беше всичко, което каза.

Млада госпожице? Като че ли тя беше някое палаво дванайсетгодишно момиченце. Млада госпожице! Джори беше висока едва метър петдесет и пет и беше свикнала с непознати, които не можеха да проумеят, че е вече голяма жена. Но полицаят беше видял шофьорската ѝ книжка и знаеше на каква възраст е тя. И все пак я

беше нарекъл „млада госпожице“. Покровителственият му тон беше накарал кръвта ѝ да закипи. Тя отвори уста, за да му отговори възмутено, но той я изпревари. Попита я:

— Закъде сте тръгнали?

— За Близърд Бей.

— До там има още около десет мили — беше казал той, изпълнен със съмнения, и беше тръснал сивокосата си глава, за да падне снегът от нея. — Може би ще е по-добре, ако още сега се отбиете от пътя. Тук, в Саратога, има много хотели.

— Не мога — беше отговорила тя.

Той беше повдигнал вежди.

— Имате ли основателна причина?

— Да. Очакват ме в Близърд Бей. Ще се тревожат, ако не пристигна там до утре.

— Струва ми се, че ще бъдат още по-разтревожени, ако никога не стигнете до там — беше казал той. — Колкото по-на север отивате, толкова по-лоши ще стават пътищата.

Тя беше свила рамене.

— Всичко ще мине чудесно. И четирите ми гуми са нови.

Негов ред беше да свие рамене.

— Вижте, щатската полиция все още не е затворила пътищата. Не мога да ви спра. Но сама жена да шофира във време като това... Опасно е.

Поне този път не я беше нарекъл „млада госпожица“. Но отношението му все още силно я дразнеше. Само защото беше жена, и то сама, не означаваше, че е по-малко способна да се справи от когото и да било.

Сега, като гледаше колата, която беше успяла да преобърне, тя си каза, че подобно нещо може да се случи на всекиго. Можеше да се случи дори на мъж. За нещастие, беше се случило на нея. И сега трябваше да остане на този безлюден, покрит със сняг, път на цели три мили от селото. Разстоянието беше прекалено голямо, за да го извърви пеш, особено след като нямаше нито ботуши, нито ръкавици, нито дори прилично зимно палто. Със себе си беше взела само едно кожено яке, което дори не беше облякла, преди да излезе от колата. Снегът можеше да повреди кожата. Чудеше се на какво ли разстояние е от главния северен път и дали си заслужава да се опита да се върне на

него. Трудно ѝ беше да прецени. Беше изминало доста време, но пропътуваното разстояние като че ли не беше чак толкова дълго.

— Нима дори не посипват този път с пясък? — изръмжа недоволно тя, като се взря в двете платна, плътно покрити със сняг.

Следите от нейните собствени гуми бяха единствените, които се виждаха. Можеха да минат часове, преди някой да дойде насам. Дори дни. С тъга помисли, че ако беше поставила батерия в телефона, можеше да се обади за помощ. Но беше забравила за тази подробност, защото много бързаше да тръгне. А нямаше нито едно от онези неща, които се прикачаха към запалката за цигари в колата. „Трябва да си купиш едно“ — каза си тя с известно закъснение. Досега просто не се беше сетила за него. В Манхатън не шофираше много често. Всъщност, май въобще не шофираше. Струваше ѝ се, че да слиза по няколко пъти на ден до подземния гараж на сградата, а после да шофира с часове през натовареното улично движение, е излишна загуба на време. Такситата вършеха същата работа. Беше купила „Роувъра“ за спешни случаи. За пътувания извън града. А това беше първото пътуване, което предприемаше. И ето докъде беше стигнала. Веднага щом се върнеше в Ню Йорк, щеше да продаде глупавата кола. Ако ѝ се прииска да пътува, ще отиде в Олбъни и ще си наеме шофьор. Да, първо за това трябваше да помисли. Но мисълта да се впусне съвсем сама в приключение, беше силно примамлива. Е, очертаваше ѝ се истинско приключение. Тя потрепери. А ако не се измъкне жива? Ако никой не дойде, за да я спаси? По това време на годината Близърд Бей беше изоставено самотно селце. Не беше идвала извън сезона, но имаше много приятели, които живееха тук и затова знаеше как изглежда селото през зимата. Приятелите ѝ се оплакваха, че градът става направо призрачен, щом и последното есенно листо падне на земята. „Нищо чудно“ — помисли си Джори, като се огледа наоколо. Нищо друго, освен сняг, сняг и пак сняг. Снежинките се въртяха във въздуха, падаха на земята и покриваха всичко, включително и нея. „Нима ще измръзна до смърт в това място, което прилича на сибирската тундра?“ — запита се. Предположи, че може да се върне в колата. Поне щеше да се подслони от вятъра. Но дали щеше да ѝ бъде удобно в преобърнатата кола? Освен това никой нямаше да я забележи там долу, докато кара горе по шосето. Снегът вече беше заличил следите от гумите ѝ. Нямаше никаква следа от инцидента, който се

беше случил. Не, не можеше да се върне в колата. Трябваше да остане тук горе, на пътя. „Не можеш просто да си стоиш така. Трябва да се движиш!“ — каза си тя, обгърнала тялото си с ръце, за да се стопли. Да се движи, но накъде? И реши да върви към селото. Можеше да мине край някоя къща и да спре, за да помоли за помощ. Единственият проблем беше, че тръгна по задния път към селото, а не по главния, който беше по-оживен. Пътят, по който се движеше тя, беше безлюден дори през лятото, беше мръсен и лъкатушеш, прекалено тесен. От двете му страни растяха нагъсто дървета. Тя се надяваше, че някой си е построил лятна вила в гъстите гори. Ако имаше късмет, щеше да я открие. С още малко късмет, там можеше да има хора и дори телефон. Или поне две одеяла. Зъбите ѝ тракаха от студ.

Това реши въпроса. Трябваше да тръгне към селото. А може би първо трябваше да вземе коженото си яке от колата. И какво, ако го съсипе? Можеше да си купи друго. Макар и не тук, в Близърд Бей. Якето ѝ беше подарък от самия моден дизайнер, който беше приятел на майка ѝ. Тук, в този забутан край, сигурно нямаше приличен магазин, камо ли моден дизайнер. Спомни си, че в Саратога имаше няколко бутика. Но повечето от тях сигурно не работеха през зимата. Е, опомни се тя, търсенето на модни дрехи едва ли беше най-важната ѝ грижа в момента. Първо трябваше да оцелее, да се измъкне от сполетялата я беда.

Тя рязко се обърна и тръгна към колата, за да вземе коженото яке. Можеше да прерови багажа, за да провери дали няма топъл пуловер, който да облече върху кашмиреното поло. Можеше да увие главата си с някой от копринените шалове и да сложи чифт чорапи на ръцете си, за да ги предпази от измръзване. И трябваше да смени кожените италиански модни обувки с ботуши. Носеше два чифта. Но и двата бяха с високи токове и не бяха удобни за дълго вървене. Джори рядко обуваше обувки с ниски токове, защото разчиташе височината на токовете да компенсират ниския ѝ ръст. Опита се да не мисли за това, че снегът може да повреди модното ѝ яке и модните ѝ ботуши. Не биваше да мисли и за това, как изглежда с чорапи на ръцете и моден шал, завит около главата ѝ като ушанка.

Изведнъж Джори замръзна на място, защото чу шум в далечината. Шум от двигател. Дали някой идваше насам? Да, точно така! Тя бързо се изкачи отново на шосето. Тъкмо навреме, за да види

светлината на фаровете, която изплува от завоя. Изтича в средата на пътя, размаха ръце над главата си и започна да вика:

— Помощ! Помощ! Спрете!

А после отстъпи назад. Пикапът намали скорост. Спря и вратата му се отвори.

— Слава Богу! — възкликна тя, когато от него слезе един мъж.
— Вие ми спасихте живота.

Непознатият все още беше на няколко метра. Снегът ѝ пречеше да види лицето му. Той направи две крачки към нея, а тя — към него. И отново замръзна на място. Мъжът ѝ беше познат.

— Хоб Никсън! — прошепна тя, невярваща на очите си.

Защо от всички хора, които можеха да се появят на този изоставен, водещ заникъде, път, точно Хоб Никсън трябваше да дойде? Той беше съвсем същият, какъвто беше и преди десет години — белязан от едрата шарка, с хлътнали бузи, с липсващи зъби и черна мазна коса, закриваща очите му. И вонеше също както преди. Дори от няколко метра тя подуваше миризмата на нечистоплътност, застоял въздух и цигари.

— Вие ме познавате? — попита я той, също невярващ, взирайки се в нея през пелената от сняг.

— Хм... да.

— Коя сте вие?

Тя се поколеба, преди да каже:

— Джори Мадок.

Той се втренчи в нея, после бавно кимна. Изражението, което се четеше в черните му очи, и начинът, по който я изгледа от главата до петите, я накараха да почувства студени тръпки по тялото си. Хоб Никсън винаги я беше карал да се чувства неудобно. И не само нея, а всички в Близърд Бей. Беше само няколко години по-възрастен от нея. И дори като дете си беше странен. Палеше огънове в горите, измъчваше животните, вършеше все неща от този род. Живееше в старо, занемарено ремарке в покрайнините на града с баща си, който беше алкохолик. Но баща му беше умрял и го беше оставил съвсем сам на света. Джори си спомни как тя и приятелките ѝ обикаляха с велосипедите си по дългия път към селото, за да не минават край ремаркетото на Хоб Никсън. Ремаркетото беше поставено до границата на имението на дядо ѝ, а Хоб винаги се навърташе наоколо.

Сега, след всички тези години, Джори не можеше да си спомни от какво точно се бяха страхували те. Какво са мислели, че ще им направи той? Но ясно си спомняше, че никой не искаше да остава насаме с вонящия саможивец. А ето, че сега тя беше сама с Хоб Никсън. След всички тези години.

— Какво ти се е случило? — попита той.

Тя безмълвно посочи с ръка към преобърнатата кола и той направи няколко крачки към банкета на пътя.

— Като че ли си катастрофирала — каза той.

„Разбира се, Шерлок Холмс“ — помисли си тя.

Но преглътна острата забележка и просто кимна. Последното нещо, което искаше сега, беше да го ядоса по какъвто и да е начин. Той наклони глава по посока на ръждясалия си пикап.

— Имаш ли нужда някой да те закара до града?

Тя не отговори веднага. Разбира се, че точно от това имаше нужда. Ако останеше тук сама, можеше и да умре. Но... Доколкото беше опасно да приеме да се вози в една кола с Хоб Никсън? Доколкото знаеше, той можеше да бъде полудял убиец или сериен изнасилван. Да влезе в пикапа, беше все едно да си търси белята. Но нали бяха минали десет години, откакто го беше видяла за последен път. Може би тийнейджърската ѝ параноя нямаше никакво основание. Може би той беше просто едно обикновено, нормално момче. Тя вдигна поглед към него и видя, че той я гледа внимателно. Устните му се изкривиха в усмивка. Страшна, заплашителна усмивка, разкриваща няколко липсващи зъба. Усмивка, която извика у нея желанието да се обърне и побегне в противоположна посока. Но нямаше такъв избор. „Успокой се — каза си тя. — Напразно се тревожиш. Той вероятно не е опасен.“ Да, всъщност тя нямаше избор. Трябваше да отиде с него... Рязко изправи глава, защото беше дочула шум, по-различен от виенето на вятъра и мекия звук от падането на снега. Да. Този шум не можеше да се сбърка. Шум от приближаваща се кола. Сърцето на Джори подскочи. Тя успя да потисне въздишката си на облекчение. Отново беше спасена. Този път наистина. Освен ако човекът, който се приближаваше, не беше избягал затворник или един от главните лица, преследвани от ФБР. Колата се показа и тя помръкна, когато видя, че пътува в обратната посока: идваше от Близърд Бей, което означаваше, че шофьорът не гори от нетърпение да я откара в мястото, което току-

що беше напуснал. Тя се поколеба. Чудеше се дали има смисъл да му направи знак да спре. А после видя, че това не е необходимо. Колата, стар „Шевролет“, намали скорост и спря.

— Какво прави тоя? — попита Хоб, като присви очи.

Вратата откъм шофьорското място се отвори и от колата излезе висок мъж. Много висок, широкоплещест мъж. Най-красивият мъж, който Джори беше виждала. Беше облечен в тъмносиньо палто и обут във високи ботуши. Косата му беше дълга и се вееше свободно на вятъра.

— Здравейте! — извика той и вдигна облечената си в ръкавица ръка за поздрав. — Всичко наред ли е?

— Да, няма проблеми — извика Хоб в отговор. — Чувстваме се прекрасно.

Джори го погледна накриво и побърза да каже, преди непознатият да се е качил отново в колата си:

— Моята кола се преобърна.

— Къде? — Той се приближаваше към тях, слава Богу.

— Ей там долу. — Тя посочи с ръка някъде назад, без да сваля поглед от него.

Не можеше да престане да го гледа. Не само защото беше толкова едър и мъжествен и защото я караше ясно да чувства колко дребна и крехка е тя. Не само излъчването му беше завладяващо. Не само заради правилните, извънредно красиви черти на лицето му — широко разположени очи, квадратна брадичка, чувствена уста. Нито заради златнорусата коса, която се вееше зад гърба му, покрита с малки снежинки. Не, имаше още нещо, нещо повече от външния вид. Изпитваше загадъчно влечение към този мъж, и то не само защото той я спасяваше от потенциалния сериен убиец. В него имаше нещо, което ѝ нашепваше, че съдбата е отредила колата ѝ да се преобърне точно на това място и той да я намери. Мисълта беше абсурдна и все пак...

— Как се преобърнахте? — попита я той.

— Какво? — Тя дори не го беше чула.

— Как се преобърнахте? — повтори въпроса си той, а на нея отново ѝ беше необходимо време, за да проумее какво я пита.

— О... Протегнах ръка, за да пусна касетофона...

Той присви очи. Явно не одобряваше действията ѝ. В нея се надигна гняв, който започна да се съревновава с привличането.

Струваше й се, че непознатият проявява ненужна арогантност. Никога не беше успявала да сдържа раздражението, което предизвикваха у нея арогантните, властни и високомерни мъже.

— Е, какво? — попита остро. — Защо ме гледате така?

— Нищо. Продължавайте.

Тя сви рамене.

— Загубих контрол над управлението, а току-що бях влязла в завоя.

— Колко бързо се движехте?

— Не много бързо! Не харесваше тона му.

— Сигурно сте карали много бързо, за да изгубите контрола само поради едно малко движение. Имате късмет, че не сте се ударили лошо.

Острият поглед на ясносините му живи очи я накара да настръхне. Знаеше, че следващия път той ще я нарече „млада госпожице“.

— Вижте какво, ще ми помогнете ли, или ще ми четете лекция?

— Ще ви откарам до селото — каза той, като леко вдигна рамене.

— Аз ще я закарам до селото, човече.

Тя се втрени в Хоб, изненадана от тона му. Беше забравила за неговото присъствие. Беше като хипнотизирана от непознатия.

— Аз ще я закарам — отговори твърдо русокосият. Част от нея се възмущаваше от начина му на говорене. Но друга част от нея му беше благодарна за покровителственото отношение. Не беше човек, на когото можеше да се противоречи, и тя се запита дали Хоб ще се осмели да го направи.

— Аз първи дойдох тук. — Хоб смръщи вежди. — И без това съм тръгнал към селото. Тя каза, че ще се качи в колата ми.

— Не, не съм — прекъсна го Джори.

— О, и какво щеше да направиш? Да кажеш „не“? — попита я Хоб. — Нямахте избор.

— Но сега имам.

— Защо, какво има? Прекалено си изискана, за да се возиш в камиона ми, така ли?

— Да, точно така — срязва го Джори. — Макар че, сравнен с колата му, твоят камион е истински лукс. Извинете, не исках да ви обидя — добави тя, като погледна към другия мъж.

— Не съм го приел като обида. — Той пъкна ръцете си в джобовете и изправи рамене, за да посрещне вятъра. Остро каза: — Да вървим.

Тя се поколеба. Продължаваше да не харесва маниерите му. Приличаше на един от онези арогантни мъже, които винаги настояваха те да определят какво е най-доброто за дамите. Последните мъже, с които тя искаше да се забърква. Откъде изникна тази мисъл? Та тя нямаше да „се забърква“ с него. Той щеше да я откара до селото. Това беше всичко.

Настани се до него на предната седалка в мръсния и очукан „Шевролет“. Мъжът обърна колата на тесния път и се приготви да потегли, към селото. И тогава тя си спомни нещо. Той пътуваше в обратната посока. Защо беше толкова нетърпелив да откара една непозната до селото, когато всъщност пътуваше за другаде? Видя пикапа на Хоб да ги задминава и да изчезва в далечината и се запита дали не беше направила погрешен избор.

— Може ли да ви попитам нещо?

Сойър се изненада от звука на гласа ѝ. Бяха изминали пет минути, в които тя не беше проговорила. А той беше изцяло съсредоточен в усилието да задържи колата на хлъзгавия път. Гумите непрекъснато се занасяха, а снежната вихрушка не оставяше почти никаква видимост. Колата буквално пълзеше. Но тя не беше казала нищо, не беше дори трепнала. Той имаше впечатлението, че е необходимо нещо повече от снежна буря, за да я уплаши. Беше от жените, които се мислеха за неуязвими. Защо иначе щеше да шофира съвсем сама във време като това? И, без съмнение, беше карала прекалено бързо. Всичко — от „Рейндж Роувъра“ до скъпите дрехи, които носеше — говореше, че е млада импулсивна и богата. И глупачка също така. Беше му казала, след като той я попита, че няма нито палто, нито ръкавици, нито ботуши. А беше красива. Толкова красива, че му беше почти невъзможно да откъсне очи от изящното ѝ лице и да се съсредоточи в пътя. Млада, импулсивна, богата, глупава и много красива. Ужасна комбинация. А и начинът, по който държеше брадичката си, издадена решително напред. Начинът, по който тръскаше бляскавите си черни къдри. И начинът, по който зелените ѝ очи проблясваха. Той прочисти гърлото си. Спомни си, че тя го беше попитала нещо.

— Да, какво? — неохотно се съгласи той.

Искаше тя да продължи да мълчи. Не само защото се налагаше да шофира особено внимателно. Всъщност нямаше намерение да отговаря на каквито и да било въпроси.

— Закъде бяхте тръгнали? И защо обърнахте колата?

Той сви рамене. Но отговорът не ѝ се стори достатъчно задоволителен. И той никак не беше изненадан от реакцията ѝ.

— Пътувахте в противоположната посока — настоя тя. — Защо решихте да изминете обратно пътя до селото, и то в това време?

— Защото вие имахте нужда от помощ — отговори той с тон, който даваше да се разбере, че отговорът е очевиден.

— Но Хоб Никсън също можеше да ме закара.

— Не — отговори бързо той. Прекалено бързо.

— Защо не? Какво не е наред с него?

Той я погледна косо и видя, че очите ѝ странно блестят. Точно така. Тя знаеше какво не е наред с Хоб Никсън.

— Той не е най-почтеният човек на света — беше всичко, което Сойър каза.

— Откъде знаете?

— Всички в Близърд Бей знаят, че...

Тя издаде някакъв особен звук. Като че ли недоволно изсумтя, с което го прекъсна. Отново я погледна и видя, че изражението на лицето ѝ показва известна изненада.

— Съжалявам — каза с тон, който му даваше да разбере, че никак не съжалява.

Той мислеше да ѝ каже, че в селото се носят различни клюки по адрес на Хоб Никсън. Но не можеше. А и не беше негово задължение да сее предупреждения относно този мъж. Вместо това каза:

— По-добре стойте далеч от хора като него... — Не се сдържа и добави, защото знаеше, че думите му ще я ядосат: — Особено защото сте жена.

Тя незабавно реагира:

— Знаете ли, ненавиждам начина, по който ми говорите. Начина, по който произнесохте тази дума.

— Коя дума? — Той почувства как гумите се занасят и отдръпна крака си от педала за газта.

— „Жена“. Като че ли жените са безпомощни жертви, които не могат да се грижат за себе си.

— Нима съм казал това?

— Да, все едно че го казахте. Мога да чета и между редовете.

Той сви рамене. За миг единственият шум, който се чуваше в колата, беше свистенето на топлия въздух, който излизаше от отворите на парното отопление.

— Женен ли сте? — попита тя, с което отново го изненада.

— Защо питате?

— Защото, ако сте, съжалявам за вашата съпруга.

— О!

Неизвестно защо, беше разочарован. Какво ли очакваше да каже тя? „Питам дали сте женен, защото се интересувам от вас...“ Не! Последното нещо, което щеше да направи, е да се забърка с жена. С която и да е жена. Не тук. И не сега. Не и с нея. Не, помисли си той, като потрепери, с очи, вперени право напред, в пътя. Не и с нея.

— И така... женен ли сте? Не се тревожете, няма да ви определя среща, ако не сте — подхвърли тя.

Нима беше прочела мислите му?

— Не съм женен?

В паметта му изплува образът на жена. На друга жена, която се приближаваше към него, облечена със сватбена рокля. Красивото ѝ лице сияеше. А после беше изцапано с червено. С кръв. За да прогони ужасния спомен, той погледна жената до себе си. Очите им се срещнаха. И той разбра, че тя го е излъгала. Тя го харесваше. И той самият се лъжеше. Но нямаше нищо да предприеме. Не можеше да си позволи да се поддаде на влечението си към нея. Не можеше да забрави кой е той, по-скоро — кой се предполагаше, че е. Не можеше да я придърпа в обятията си, не можеше да покрие решителната ѝ уста със своята и...

— Може ли и аз да ви попитам нещо? — каза той, за да прогони чувствата, които не биваше да изпитва.

— Можете да питате. Това не означава, че ще ви отговоря.

Поза, помисли си мрачно той, като внимателно взе стръмния завой.

— Откъде идвате?

— От Ню Йорк.

Той кимна. Точно така си и мислеше. Беше богато градско момиче, което вероятно нямаше богат опит с шофирането, особено по заснежени пътища във време като това.

— Няма ли да ме попитате къде отивам?

— Нали вече ми казахте? В Близърд Бей.

Още докато говореше, разбра, че е сбъркал. Не беше му казала. Той просто знаеше. Както знаеше, че ще я намери там, в беда, на пътя. Знаеше, че ще има нужда от помощта му. Както тогава знаеше и други неща, ужасни неща. Преди толкова много време. Тя внимателно го наблюдаваше.

— Не съм ви казвала къде отивам.

— Така ли?

— Да.

— Е, точно там обаче ще ви закарам. И вие го знаете. То е най-близкото село. Така че е логично.

Тя кимна. Той чувстваше, че продължава да го гледа. Като че ли не знаеше дали може да му има доверие. „Добре — помисли си мрачно той. — Трябва да бъдеш подозрителна. Не ми се доверявай, красива госпожице. Не се доверявай на никого.“

ГЛАВА 2

Входната врата на селския хотел, построен през 1890 година, се отвори, преди Джори да успее да почука. Стъклото беше замръзнало и блестеше. Нищо не се виждаше нито отвън, нито отвътре.

— Ти си жива!

— Жива съм — отговори Джори на най-добрата си приятелка Гретхен Екхард, чиято висока и пълна фигура изпълваше рамката на вратата. Познатото лице издаваше силна загриженост.

— Боже мой, влизай. Сигурно си премръзнала. Трепериш като трепетлика.

— Наистина съм премръзнала — съгласи се Джори. Обаче не беше сигурна до каква степен треперенето ѝ се дължи на ледения вятър.

Имаше нещо в онзи мъж... Тя погледна през рамо и видя „Шевролета“, който изчезваше зад завоя. Той беше изчакал, за да се увери, че тя безпрепятствено ще влезе вътре. Така би постъпил един предан любим. Но не ѝ беше такъв. Дори не знаеше името му.

— Сойър Хауълнд?

Тя се обърна и видя, че Гретхен беше видяла колата. Очевидно, познаваше и шофьора.

— Така ли се казва? — попита Джори. Приятелката ѝ кимна и смръщи светлите си вежди, докато гледаше след отдалечаващата се кола.

— Какво правеше с него, Джори?

— Той ме докара. Моята кола... се преобърна на шосе номер шестнайсет.

— Колата ти се е преобърнала? Джори...

— Аз се чувствам превъзходно — каза тя и потрепери. — Само дете ми е много студено. Може ли да...?

— Боже мой, да. Влизай.

Гретхен отстъпи и отвори широко вратата, за да пусне Джори в огромната стара къща. Тя остана досами вратата, която Гретхен бързо

затвори. Огледа се наоколо с възхищение. Знаеше, че Гретхен е преустроила къщата в хотел след смъртта на родителите си. Бяха починали един след друг в разстояние само на година. Оттогава не беше минало много време, а Гретхен вече беше постигнала всичко това! Джори предполагаше, че в къщата са правени и някои подобрения. Но, все едно! Да влезеш вътре, беше като да се върнеш назад във времето. Нищо не се беше променило. Нищо. Все още си стояха дървените корнизи, украсени с орнаменти. Подът все още беше от дебели дъски и боядисан в тъмен цвят, по който изпъкваше всяка дракотина. А по стените все още стояха същите избелели тапети, с избила тук-таме влага. На някои места те бяха скъсани, а на други — изцапани с различни петна. Старомодният стенен часовник над вратата, която водеше към вътрешността на къщата, силно отмерваше всяка минута. Вляво имаше сводеста врата, която, Джори знаеше това, водеше към предния салон. А вдясно — доста стръмно стълбище, което водеше към втория етаж. Перилата, както и преди, бяха боядисани в зелено и златножълто. Стената по протежение на стълбището беше украсена с черно-белите снимки, които Джори добре помнеше. Всички те бяха поставени в богато украсени викториански рамки. На повечето от тях бяха изобразени прадедите на семейство Екхард. Лицата им бяха замръзнали, без усмивка, а позите — сковани.

— О, Гретхен — възкликна Джори, — това място никак не се е променило.

Видя изражението, което пробяга по пълното лице на приятелката ѝ, и пожела да си отхапе езика. Дългите руси мигли на Гретхен запърхаха и тя сведе поглед към обувките си, а пръстите ѝ хванаха един дълъг рус кичур и започнаха да си играят с него. Тези жестове ѝ бяха привични още от детството, спомни си Джори, силно изненадана, че са се запазили. Винаги, когато Гретхен се чувстваше разтревожена или обидена, започваше да си играе с косата. Ясно беше какво я тревожи сега. Гретхен винаги проявяваше чувствителност по отношение богатството на Джори. И то, защото нейното семейство винаги имаше нужда от пари. Беше единственото дете на застаряващи бедни родители. Светът, в който живееше, не можеше да бъде различен от този, в който живееше Джори.

Винаги, когато Джори нощуваше в стаята за гости на семейство Екхард, Гретхен многословно се извиняваше за полиестерната

покривка на юргана, за липсата на климатична инсталация и за мрачната гледка, която се разкриваше от прозореца. Всъщност виждаше се задният двор, който делеше тяхната къща от съседната. А Джори завиждаше на приятелката си, че ще прекара целия си живот само в една-единствена къща, макар тя да е стара и разнебитена. Тя беше от времето на викторианците, но Гретхен можеше да я нарече свой дом. И макар родителите ѝ да бяха със старомодни схващания и да им липсваше финес, макар да ѝ налагаха строги правила на поведение, те винаги бяха с нея. Осигуряваха на Гретхен стабилно семейство. Джори се запита дали въобще беше казвала на Гретхен, че ѝ завижда. Вероятно не беше. Щеше да ѝ го каже сега.

— Ти си късметлийка, Гретхен — поде тя. — През целия си живот си живяла само на едно място и...

— Гретхен? — долетя до тях глас откъм сводестата врата вляво. Джори замълча и обърна глава.

На прага беше застанал непознат. Беше сивокос и с побелели мустаци, среден на ръст и облечен в мръсни панталони от рипсено кадифе и фланелена риза.

— Съжалявам, че ви прекъснах — каза той, — но огънят ще загасне. В кутията няма повече дърва.

— Под навеса отзад има няколко — каза му Гретхен. — Ще отида да ги взема.

— Не, аз ще отида. И без това щях вече да си тръгвам.

— Толкова скоро? Но...

— Тази вечер трябва да прегледам доста книжа, Гретхен. Но ще ти донеса дървата, преди да изляза. Няма нужда да излизаш навън в този сняг. Остани тук с Джори... Това е Джори, нали?

Гретхен се усмихна и кимна. Изглеждаше натъжена, че той се готви да си тръгва. Постави длан върху ръката на Джори и каза:

— Джори, това е Карл. Карл Андерсен. Той е моят... хм... приятел.

Мили Боже! Гретхен се беше изчервила. Бледите лунички по лицето ѝ се бяха изгубили в покрилата го червенина. Джори не можа да се сдържи и леко се усмихна при вида на Гретхен. Ясно беше, че е влюбена — тя, която като срамежливо и прекалено едро за възрастта си момиче беше страдала от много любовни разочарования. Колко хубаво беше, че най-после си е намерила някого, помисли си Джори и

погледна към Карл. В мига, когато видя напрегнатото изражение на неговото лице, разбра, че любовта на Гретхен може би не е споделена. А може би той се чувстваше така, заради неправилно употребената дума „приятел“. Може би го тревожеше тромавият ѝ израз. Все пак той беше по-близо до петдесетте, отколкото до четирийсетте. А в изчервяването на Гретхен имаше нещо... детинско. Така, както стоеше там, облечена в дочени панталони и със сплетена на плитки коса, с поглед, издаващ безумна страст, тя дори приличаше на млада девойка.

— Радвам се да ви видя — каза Карл и стисна ръка на Джори. Беше се съвзел бързо от моментното си объркване. — Гретхен ми е говорила много за вас.

Джори не знаеше какво да отговори. Гретхен дори не ѝ беше споменала за него. Бяха говорили само един или два пъти по телефона през изминалите три месеца, откакто Джори посети за последен път Близърд Бей. А преди това последно посещение не се бяха виждали от лятото, когато бяха по на осемнайсет години. Настъпи неловко мълчание, по време на което Джори отчаяно се мъчеше да измисли подходящ отговор. Гретхен запълни паузата, като се обърна към Карл:

— Колата на Джори се е преобърнала, докато е идвала насам. До селото я докарал Сойър Хауълнд.

— Сойър Хауълнд? — Сивите очи зад дебелия стъкла на очилата изведнъж придобиха загрижено изражение. — Познавате ли го, Джори?

— Не, той просто се появи, както си стоях на пътя и чаках да мине някоя кола. Много се зарадвах, когато го видях да спира.

Тя щеше да им каже и за Хоб Никсън, но после промени намерението си. Не искаше да отвлича вниманието на Карл и Гретхен от Сойър Хауълнд. Защо ли изглеждаха толкова загрижени, че е приела помощта му?

— Трябва да стоиш далече от него, Джори — каза Гретхен, хванала под ръка Карл. В думите ѝ имаше нещо заплашително. — Наистина. Стой настрани от него.

Като че ли и тя самата не беше решила вече същото. Но...

— Защо? — чу тя гласа си. Въпросът ѝ прозвуча предизвикателно. — Искам да кажа, че той ми се видя приятен човек.

— Защо? Какво ти каза?

Тя сви рамене.

— Не говори много.

Карл кимна.

— Той никога не говори много.

— Какво? Никога ли?

— Точно така. Никой в селото не знае нищо за него — каза Гретхен. — Той е затворен човек. Казва само, че е механик...

— Наистина е механик — прекъсна я Карл. — Купи сервиза, който се намира на шосе номер едно.

— Да, справя се с управлението на сервиза — съгласи се Гретхен, — но никак не прилича на омазнен механик.

Джори отново сви рамене.

— Всъщност аз никога не съм виждала механик. Поне така мисля.

Гретхен вдигна очи към небето и каза на Карл:

— Казах ли ти, че принцеса Джори си живее царски в Манхатън?

Джори се усмихна радостно, защото приятелката ѝ не беше загубила приятното си чувство за хумор. То ги развесели и сега, докато водеха този доста мрачен разговор за Сойър Хаулънд.

— Повярвай ми — каза тя на Гретхен, — щях денонощно да се навъртам около гаражите, ако знаех, че механиците приличат на руси богове. Като онзи, когото видях днес.

— Джори, не казвай това. — Веселият пламък беше изчезнал от очите на Гретхен. — Не бива да имаш нищо общо със Сойър, без значение как изглежда той. Повярвай ми.

— Само се пошегувах. Но... какво не е наред с него? Освен че не приказва много и не прилича на механик.

— Повечето хора от селото имат чувството, че крие нещо — каза ѝ Карл.

— Какво искате да кажете?

Джори реши, че хората в това малко селце разполагат с излишество свободно време, през което да плетат интриги. В Манхатън никой не се интересуваше от онова, което правят другите. Колкото по-малко знаеш за съседа си и колкото по-малко той те занимава с грижите си, толкова по-добре.

— В него има нещо... — каза Гретхен. — Той е... потаен, загадъчен.

Джори кимна, въпреки че у нея се породиха лоши предчувствия. Наистина имаше нещо загадъчно в този мъж, но това не означаваше, че...

— А после стана убийството.

Думите на Карл стигнаха до съзнанието ѝ и я накараха да потрепери. Убийство?

— Какво убийство, Карл?

— Жена туристка беше буквално накълцана във вилата, която беше взела под наем — осведоми я Гретхен. — Всъщност Карл я познаваше. Той живее близо до езерото. Вилата, в която живееше туристката, беше разположена на пътя, който води до дома му.

— И кога се случи това?

— През август — каза Карл.

— Малко след като ти си замина — намеси се Гретхен. — Полицията още не е решила случая.

Джори смръщи вежди.

— И какво общо има убийството със Сойър Хаулънд? Него ли подозират?

— Е, не са го арестували, но...

— Дори не са го разпитвали — прекъсна я Карл. — Но той се появи в Близърд Бей точно по времето, когато стана убийството. Някои хора смятат, че съвпадението се е оказало много удобно за него.

— А Карл го е видял да дебне около мястото на убийството рано сутрин, когато мисли, че никой няма да го види.

— Всъщност той не дебнеше — поправи я Карл, — а просто се излежаваше на плажа зад вилата. Това не означава непременно, че е замесен в нещо. Обаче няма и особена причина да посещава мястото. То е частна собственост, макар че собственикът живее в Гленс Фолс и почти не се навърта насам.

— Ако бях на твое място, Джори — каза ѝ Гретхен, — щях да се погрижа повече да не се срещам, дори и случайно, със Сойър Хаулънд.

— Мисля, че това ще се осъществи малко трудничко — възрази Джори.

— Защо?

— Той ще вземе колата ми от пътя и ще я закара в гаража си, за да я поправи.

— Защо си се съгласила? — попита Гретхен. „Защото нямах никакъв избор“ — помисли си.

Джори. Всъщност вътрешно тя беше възнегодувала срещу покровителствения тон, с който той я беше информирал малко преди да я остави пред вратата на къщата, че ще се погрижи за колата ѝ. Беше му отвърнала доста кисело да не си прави труда. Но той ѝ беше отговорил, че е собственикът на единствения гараж в селото. И какво би могла да му възрази? Че ще остави колата си в канавката за няколко дни, за да потърси някой друг, който да ѝ помогне? Не. Беше се съгласила, макар и неохотно, да му позволи да ремонтира „Рейндж Роувъра“. Едва когато изкачваше стъпалата, които водеха към къщата на Гретхен, се беше сетила, че не го попита за името му. Добре беше, че ѝ беше казал къде се намира гаражът му, а именно — на шосе номер едно. Никак не беше постъпила умно, като беше поверила колата си на един напълно непознат човек. „И не само колата, а и всички принадлежности“ — осъзна тя с известно закъснение. Не се беше сетила да прехвърли багажа си в неговата кола. И сега трябваше да му се обади, за да уреди прибирането на пътните си чанти. Положението беше такова, че трудно щеше да стои настрана от него, както я беше посъветвала Гретхен. Това обаче не означаваше, че тя ще се сближи с него по какъвто и да е начин — нито преди, нито след като беше чула за съмнителните обстоятелства около него. Сойър Хаулънд беше най-красивият, най-чаровният мъж, когото беше срещала. Но от мига, в който бяха застанали лице в лице, вътрешният ѝ глас я беше предупредил да се пази от него. А сега и Гретхен, и Карл, повтаряха предупреждението.

— Не се тревожете за мен — успокой ги тя. Гласът ѝ звучеше весело и издаваше увереност, каквато тя не чувстваше. — Ще взема колата си от гаража и никога повече няма да го видя.

„Но първо ще трябва да прибера багажа си. Може би по-късно тази вечер.“

— Това няма да е лесно в село с размерите на Близърд Бей и особено в това време на годината — каза Карл, като поклати глава. — Просто бъди нащрек, Джори.

— Вече съм голямо момиче, Карл — каза му тя, леко ядосана. — И винаги съм нащрек.

Още докато произнасяше думите, стомахът ѝ се сви. „Винаги съм нащрек.“ Досега беше живяла живота си, без изобщо да се замисля. Беше всичко друго, но не и човек, който е нащрек. Беше време да престане да се впуска с главата напред и да се замисля, когато вече всичко е свършено. „Отсега нататък — каза си тя — няма да правя нищо, преди първо да размисля и да претегля възможните последици. Иначе може да си създам много проблеми. И какво от това? — възрази друг вътрешен глас. — И преди си имала проблеми. Но винаги си успявала да се измъкнеш.“

А после тя помисли за жената туристка, която беше дошла на почивка. Била е убита тук, в Близърд Бей. Почти по същото време, когато е пристигнал и Сойър Хаулънд. По гръбнака ѝ полазиха студени тръпки.

Кафето беше горчиво и имаше дъх на престояло. Но той току-що го беше сварил. Сойър вдигна поглед от димящата чаша кафе в ръцете си и го насочи към кафе машината, която стоеше върху един рафт в другия край на гаража. Май наистина щеше да се наложи да я почисти в някой от близките дни. Досега само беше измивал със студена вода отвора, когато я пълнеше наново. Стъклото по дъното на машината беше замъглено и изцапано с петна. Нищо чудно, че димящата течност в чашата му имаше такъв вкус, все едно беше стояла дълго в някой музей. Той въздъхна и отпи от блудкавата черна течност, след което направи нещастна гримаса. Остави чашата на циментовия под и отново погледна под отворения капак на „Рейндж Роувъра“. „Каква красива машина е тази“ — помисли си възхитен и се залови за работа. Помисли си с тъга и копнеж за собствените си коли, които беше заключил в гараж в Детройт, за да не бъдат откраднати от престъпниците. И за старото „Шеви“, което караше, откакто беше дошъл в щата Ню Йорк. Беше го купил в Олбъни. Беше казал на момчето, което го продаваше, че ще го използва за резервни части. Момчето всъщност не се интересуваше кой е той и защо е готов да плати добри пари за куп старо желязо. То просто нямаше търпение да пъхне в джоба си парите, които Сойър му подаде.

На Сойър му трябваха няколко дни, за да разглоби колата и отново да я сглоби, така че тя да върви сравнително добре. Старото

очукано „Шеви“ щеше да предизвика по-малко подозрения в Близърд Бей, особено по това време на годината, от една лъскава черна лимузина. А непознат, който е пристигнал, за да се занимава с определен бизнес, беше по-малко подозрителен от един шляещ се богат безделник. Сдобиването с гаража си беше чист късмет. Той беше обявен за продан. Случи се обаче така, че Сойър беше пристигнал на подходящото място в подходящото време.

Марти Дън, собственикът, беше по-щастлив, че може да продаде бизнеса си, и от момчето в Олбъни, което му беше продало „Шевито“. Дън му беше задал набързо няколко въпроса и му беше казал, че ще използва парите от продажбата, за да си купи жилище във Форт Уолтън Бийч, където живеела дъщеря му. Той гореше от желание да замине, преди времето да се е влошило, а Сойър гореше от желание да се засели в Близърд Бей колкото се може по-скоро. Сделката беше повече от изгодна и за двамата.

„Дотук, добре“ — помисли си и сега Сойър и бръкна в джоба за гаечния ключ.

За няколкото месеца, през които живееше тук, той беше успял да ги изгради навици и дневен режим. Знаеше, че хората вече са отегчени от него по начина, по който гражданите се отегчават от новодошлите. Но пък всичко вървеше според плановете му. Никакви усложнения, никакви развлечения, никакви отвличания на вниманието от целта. Досега. Не беше включил в сметките красивата и богата нюйоркчанка, която нахлу в живота му днес следобед. От момента, в който нещо го накара да се озове на покритото със сняг шосе до момента, когато я беше оставил пред онази чудовищна викторианска сграда на Плезънт Стрийт, той определено се чувстваше объркан. Боже, толкова се беше развълнувал, че дори не я беше попитал за името ѝ. Разбира се, беше му много лесно да го узнае, а заедно с него и адреса ѝ в Ню Йорк. Можеше да види и шофьорската ѝ книжка и застрахователната карта, които бяха в жабката на колата.

Джори Мадок. Необичайно, но весело име. И адрес на „Парк Авеню“, в луксозен квартал. И името, и кварталът ѝ подхождаха. Както и модерните бутикови дрехи, небрежно захвърлени на задната седалка. Една от чантите беше затворена само наполовина и през отвора се виждаше изискано черно бельо. Той се бореше с болта, който се опитваше да разхлаби. Почти изтърва гаечния ключ. Беше нервен,

прекалено нервен, за да може да работи точно в този момент. Трябваше да си даде почивка, да се върне в апартамента си и да се опита да прогони от мислите си Джори Мадок. Но знаеше, че няма да успее. Не тази нощ. Не и утре. Може би никога. Както никога нямаше да може да забрави за... Не.

— Не! — извика той и гласът му отекна в празния гараж. Нямаше да позволи на мислите си да се върнат на онова мрачно, вдъхващо ужас място... Ръката, която държеше гаечния ключ, трепереше. Той бавно възвърна самообладанието си. Отдалечи се от колата. Колата на Джори Мадок.

Защо беше изразил желание да я поправи? Защо просто не я беше оставил пред къщата на приятелката ѝ и не беше забравил за нея? Защото не можеше. Сега, когато пътят му се беше пресякъл с нейния, красивото ѝ лице щеше вечно да го преследва. А и други образи щяха да го преследват... Мрачни, ужасяващи образи... Да... тя му вдъхваше ужас. Не само защото неудържимо го привличаше. А защото той знаеше, че тя няма да живее още дълго.

— Здравейте. Позвънили сте в гаража на шосе номер едно. В момента тук няма никой, който да отговори на обаждането ви. Моля, оставете името и телефонния си номер, след като чуете сигнала. Благодаря ви.

Джори се поколеба. Записаният на магнетофонна лента глас ѝ беше неприятен. А после се съвзе и проговори:

— Хм, на телефона е Джори Мадок. Преди малко сте закарали „Рейндж Роувъра“ в гаража си. Спомних си, че багажът ми още е в колата. Ще ви бъда задължена, ако ми се обадите колкото може по-скоро на пет-пет-пет-осем-седем-нула-едно. Благодаря ви.

Тя остави телефонната слушалка. Телефонът беше старомоден — беше поставен на стената, а слушалката имаше дълга усукана жица.

— Знаех си, че няма да е там — обади се Гретхен, застанала точно зад гърба ѝ, и Джори подскочи от изненада. Обърна се и видя, че приятелката ѝ налива вряла вода в чайника.

— Времето непрекъснато се влошава. Вероятно вече се е прибрал за през нощта. — Гретхен непрекъснато поглеждаше към задната врата. Фенерът, окачен там, осветяваше падащия сняг.

— А знаеш ли къде живее?

— Защо? Нямах намерение да излизаш навън в това време, нали, Джори?

— Не, мислех си, че мога да му се обадя и в дома му, стига да намеря телефонния му номер.

— И да го помолиш да отиде до гаража и да ти донесе багажа? Във виелицата?

Тя кимна. Гретхен поклати глава.

— Знам само, че живее някъде извън селото. И че никой няма да тръгне да излиза, дори и с кола, във време като това, освен ако не е много наложително. И също така мисля, че липсата на копринената ти нощница и бобровите ти чехли не е въпрос от първостепенна важност.

Джори беше неприятно изненадана от сарказма в думите на Гретхен. Толкова много неща си бяха останали съвсем същите — външността на Гретхен, къщата ѝ, желанието ѝ за мъжко присъствие... Но с всяка изминала минута Джори се убеждаваше, че приятелката ѝ вече не е невероятно срамежливата тийнейджърка, която тя познаваше преди десет години.

Възрастната Гретхен понякога изпадала в срамежливост и несигурност, но притежавала хаплив език. Джори Откри, че това ѝ харесва и ѝ действа ободряващо. Когато бяха деца, и особено когато бяха тийнейджърки, имаше моменти, когато Гретхен се чувстваше неловко заради чувството за хумор на Джори. Искреността и липсата на задръжки на приятелката ѝ изненадваха Гретхен. Колко ли пъти Джори беше виждала червенина да залива лицето на Гретхен заради думите, които тя беше изрекла, без дори да се замисли?

Новата Гретхен имаше по-твърда черупка. Джори вече нямаше чувството, че приятелката ѝ е готова да се изчерви, ако тя направи нещо нередно или каже нещо прибързано. Джори стрелна Гретхен с поглед, в който се четеше престорено възмущение, и каза:

— О, моля те. Нямам копринена нощница. Моята е кашмирена. И пантофите ми не са от боброва кожа. Тя се износва бързо.

Гретхен се усмихна.

— Както кажеш, принцесо.

— Виж, ще мина и без багажа си тази нощ, щом казваш, че не си струва да безпокоя Сойър Хауълнд.

— Наистина не си заслужава. Можеш да вземеш чифт от моите пижами, макар че всъщност ще можеш да плуваш в тях.

— Ще навия ръкавите и крачолите — побърза да каже Джори, в случай, че приятелката ѝ все още проявява чувствителност по отношение на височината и теглото си. Сигурно беше с трийсет сантиметра по-висока от нея. А фигурата ѝ, както винаги, беше доста подплатена с тлъстинки, а Джори не беше пораснала нито със сантиметър от времето, когато беше на седемнайсет години. Беше си слаба по природа, по-скоро благодарение на усилената обмяна на веществата, отколкото на някаква диета. Баща ѝ я наричаше „лакомница“ заради традиционно добрия ѝ апетит. Тя непрекъснато дъвчеше нещо. Гретхен ѝ каза, че може да вземе нейния халат и чехли.

— Имам и нови четки за зъби, които пазя за гостите си. Ще се изненадаш колко много хора забравят своите, като тръгнат на път.

Това напомни на Джори, че сега къщата на Гретхен е хотел. Лесно ѝ беше да го забрави, тъй като по това време на годината в него не отсядаха туристи.

Когато бяха говорили по-рано тази седмица, за да обсъдят пристигането на Джори в селото, Гретхен беше споменала, че на практика от октомври до Деня в памет на загиналите във войните няма туристи и че тя ще разполага с много свободни стаи. По време на същия този телефонен разговор Джори беше настояла да плати за престоя си. Гретхен се беше опитала да възрази. Беше ѝ казала, че тя няма да ѝ попречи да приеме и други посетители, ако такива се появят. Но Джори беше отказала да приеме „не“ за отговор, защото знаеше, че Гретхен вероятно ще използва парите за нещо неотложно. Още повече, Гретхен знаеше, че тя е богата. Звукът, долетял някъде отгоре, я изненада и прекъсна мислите ѝ. Сякаш някой силно беше ритнал врата с крак.

— Какво беше това? — попита тя и вдигна поглед към спокойното лице на Гретхен.

— Трябва да е бил Роланд.

— Роланд?

— Чичо ми. Всъщност той е чичо на баща ми. Не знам дали си го виждала досега. Вероятно не си.

— И аз мисля така.

— Никога не се е женил. Живееше някъде в Средния Запад със сестра си. Тя умря преди няколко години и оттогава няма кой да се грижи за него. Родителите ми го прибраха, а сега, когато и тях вече ги няма на този свят, остана да живее с мен.

— Наистина си постъпила благородно, като си му позволила да остане — каза Джори. Помисли си, че точно това би могло да се очаква от Гретхен — да се грижи за стария чичо на баща си. Когато бяха деца, тя винаги прибираше бездомните котенца и птичетата със счупени крилца, за да се грижи за тях.

— Той ми е от полза. Поправя това-онова из къщата. Ще трябва да му напомня да хвърли пясък по пътеката по-късно. Искаш ли лимон за чая си? — попита Гретхен, като повдигна капака на чайника, за да види дали чаят е готов. Очевидно беше, защото тя пусна капака в мивката.

— Аз го пия без лимон. С мляко. И захар.

Гретхен се усмихна.

— Винаги си обичала сладките неща, Джори.

— Сега е по-лошо от всякога. Мога да изям цял поднос шоколадови сладки само за двайсет и четири часа.

— И все още си стройна като момиче. Не ми изглежда честно — каза тъжно Гретхен, като погледна собствения си издут корем. — Свалих пет килограма, откакто започнах да се виждам с Карл, но като че ли трябва да смъкна още двайсет.

— И откога се виждаш с него? — Джори придърпа един стол и се настани до покритата с мушама маса, която помнеше от детството си.

— От около шест месеца. — Гретхен постави захарницата пред нея. — Познавала съм го през целия си живот, но той се разведе едва преди година. Може би си го спомняш от времето, когато бяхме помлади... Винаги е живял тук, в селото.

— Не мисля, че си спомням...

— Работи в застрахователното дружество „Ноулс“ в Саратога. Той помни твоето семейство. Правил е някои от застрахователните полици на дядо ти, а също така и неговата застраховка живот...

— Не знаех нищо за това. Нито дори за застраховката на дядо — побърза да каже Джори, защото не искаше нищо да ѝ напомня за внезапната смърт на дядо Мей през онова отдавна отминало лято.

— Както и да е, влюбихме се на пикника по случай Четвърти юли.

— Но не ми каза нищо, когато се видяхме през август.

— Да, не ти казах. — Гретхен беше с гръб към нея, защото вадеше кутия мляко от хладилника. — Не исках никой да знае, докато не се уверя, че връзката ни ще продължи.

— Е, радвам се, че така е станало.

— Да, наистина. Мисля, че връзката ни има бъдеще. Толкова съм щастлива с него, Джори. — Гретхен седна от другата страна на масата и бутна чашата димящ чай към нея. — Всеки ден намирам в него нещо ново, което да обичам.

— Това е чудесно! — каза Джори. И наистина го мислеше. Радваше се за приятелката си, която изпитваше силна и истинска любов.

Но чувстваше и завист. Дали и тя щеше да открие мъж, когото да обича все повече с напредването на времето? Струваше й се невъзможно. Случваше се тъкмо обратното, и то във всяка връзка, която беше имала досега.

— По телефона ми каза, че си скъсала с Кърт — каза Гретхен. — Какво се случи? Беше толкова влюбена в него, когато беше тук през август.

— Наистина бях, тогава. Но просто не се получи.

Мислите на Джори се върнаха към лятото, когато беше посетила Близърд Бей. Кърт беше временно, за седмица, в резервата Саратога Спрингс, където заснемаше сцени от поредния си филм. Беше й предложил да отиде с него. Когато се беше съгласила, тя не беше помислила, че ще й се удаде възможност да отскочи и до Близърд Бей.

През годините, които бяха минали от смъртта на дядо й, не беше мислила много за времето, което беше прекарала в това мъничко планинско селце. Спомените бяха прекалено болезнени и тя не искаше да й напомнят за онези дни. Нито за дядото и дома, които беше загубила завинаги.

Но когато пристигна в Саратога Спрингс, неочаквано изпита носталгия. Спомни си как идваше в резервата с дядо си, който беше огромен мъж. Спомни си как двамата обикаляха и разглеждаха викторианските къщи по Бродуей и как посещаваха известните минерални извори. Изпита и любопитство по отношение на Близърд

Бей. И един ден, когато се отегчи и ѝ омръзна да наблюдава заснемането на филмовите сцени, тя помоли шофьора на Кърт да я откара до Близърд Бей.

С изненада установи, че малкото селце изглежда непроменено от последния път, когато го беше видяла, и че всичките ѝ приятелки все още живеят там. Лесно ѝ беше да ги открие благодарение на Мей Дрискол, която имаше заведение за хранене на главната улица. Когато Джори влезе там, за да изпие чаша кафе, Мей веднага я позна и я прегърна за „добре дошла“. Засипа я с поток новини за старите ѝ приятелки. Мей ѝ каза, че Гретхен все още живее в къщата на родителите си на „Плезънт Стрийт“, но е превърнала сградата в хотел. Червенокосата Кити се беше омъжила за най-добрия приятел на брата на Мей, Джони О'Конър, имаше четири деца и очакваше пето. А междувременно красивата и ексцентрична Кловър все още не била омъжена и имала бутик в Саратога. Предвзетата и хитра Ейдриън — единствената от тях, която, като Джори, прекарваше само лятото в Близърд Бей — се беше преместила преди около година в имението на родителите си. Тя се била развела и, според клюките, се срещала с богат и известен щатски сенатор. Джори се беше обадила на Кити от телефона в лимузината и само час по-късно вече обядваше с четирите си стари приятелки в заведението за пици на ъгъла. Когато няколко дни по-късно се върна в Ню Йорк, тя все се връщаше към онези приятни часове, прекарани с жените, които бяха част от най-щастливите дни в живота ѝ.

Ето защо, след като скъса с Кърт, тя импулсивно беше позвънила на Кити, с която винаги беше била най-близка, и ѝ беше споменала, че възнамерява да ги посети отново. Кити, чието малко жилище беше претъпкано с деца и играчки, ѝ беше предложила да отседне при Гретхен.

— Бих искала да те взема при себе си, Джори — беше ѝ казала тя, — но нямаме свободна стая. Мама дойде чак от Флорида и ще остане, докато се роди бебето. Тя спи на кушетка в коридора. Но знам, че Гретхен ще се радва на твоята компания.

Джори беше казала, че ще си помисли. Но Кити, с обичайния за нея ентузиазъм, междувременно беше позвънила на Гретхен. И пет минути по-късно телефонът до леглото на Джори звънна. Предложиха ѝ стая в огромната къща, построена през 1890 година.

И ето я тук.

— Прости ми, че надничам в личния ти живот, Джори — каза Гретхен, като отпи от горещия чай. — Винаги можеш да ми кажеш да си затварям устата и да си гледам работата. Но как можа да пуснеш човек като Кърт Гоувън да си отиде?

Джори сви рамене и сложи няколко лъжички чай в чашата си.

— Той просто не беше мой тип.

Гретхен като че ли се съмняваше в това. Ядосана, Джори каза:

— Само защото той е известен филмов актьор...

— И красив, и богат, и секси.

— И красив, и богат, и секси — призна Джори, — това не означава, че е точно човекът за мен.

— Предполагам, но... Знаеш ли колко жени са искали да бъдат на твоето място, Джори? Включително и аз.

— Знам — каза тя, забелязвайки замечтаното лице на Гретхен. — Но знаеш ли какво, Гретхен? Аз бих предпочела да съм на твоето място.

Изненадана, Гретхен възкликна:

— Какво?

— Ти знаеш на кое място принадлежиш — на Близърд Бей. Имаш свой собствен бизнес. И връзка с някого, когото обичаш. Всичко в живота ти е установено. Знаеш точно къде ще бъдеш утре, а и вдругиден. Но аз... Не знам накъде съм се запътила, нито пък какво искам. Никога не съм знаела. Досега това не е имало значение. Но напоследък...

Тя спря, защото разбра, че се е разбърбила. Гретхен мълчеше. Джори отпи още глътка чай. Тогава Гретхен каза:

— Никога не съм мислила, че можеш да бъдеш нещастна, Джори. Ти винаги си била жизнерадостна. Винаги си обичала живота.

— Когато бяхме деца, да. Особено когато бях тук за през лятото. Но после нещата се промениха. Пораснах.

Струваше й се, че това бе станало само за една нощ. Всъщност беше се случило през нейното последно лято тук, когато животът й се беше разпаднал на парчета.

И тя беше успяла да събере парчетата. Беше престанала да плаче и да се самосъжالياва. Но нищо не беше както преди. Може би точно затова беше толкова неспокойна напоследък. Може би имаше нужда от

спокойствие и стабилност в живота си — спокойствието и стабилността, които винаги беше свързвала с Близърд Бей.

Но дядо Мей вече го нямаше. Къщата също не съществуваше. Детството си беше отишло. Никога нямаше да успее да запълни липсата. Може би идването ѝ тук беше грешка. А може би онова, което търсеше, не беше изгубеното детство. Може би беше нещо друго — нещо, което тя не знаеше, че съществува, но имаше нужда от него.

Незнайно защо, си помисли за Сойър Хаульнд. А после се разкая. Чаровният непознат беше точно усложнението, което трябваше да избягва при сегашното състояние на чувствата си. Тя определено търсеше нещо, да, но не мъж. А после си помисли, че това не е съвсем вярно. Джори чувстваше остра физическа нужда за мъжки ласки, копнееше за силна мъжка прегръдка, искаше да бъде страстно целувана и нежно галена. Знаеше, че точно по тази причина тя има нужда от връзка, па макар и връзка без перспектива. Копнееше за страст. Без страстта животът беше скучен. Прекалено скучен за непредсказуема и импулсивна жена като нея. Искаше нежно да се люби с някого, искаше някой да нашепва нежни слова в ухото ѝ, да ѝ каже, че не може да ѝ се насити. Ненаситна си, Джори. Колко пъти Кърт, мъжественият международен сексимвол, ѝ беше казвал това? И други ѝ го бяха казвали. Думите им я караха да се пита дали не изисква прекалено много от тях, дали не е привикнала към секса така, както други привикват към наркотиците. Но истината беше друга — нито един мъж досега не ѝ беше дал достатъчно любов. Нито физическа, нито емоционална. Тя винаги беше готова за повече. Понякога се изненадваше, а друг път изпитваше гняв, когато любовникът ѝ — сънен и очевидно задоволен — лягаше до нея и преставаше да ѝ обръща внимание. „Чакай! — винаги ѝ се беше искало да протестира. — Аз още имам нужда от теб. Искам още... повече...“

Тя копнееше не само за физическа близост. Искаше много повече. Отчаяно се нуждаеше от емоционална близост. Искаше да лежи с глава, положена на голи мъжки гърди, да чувства ласкавите му ръце по косата и гърба си и да му разкаже неща, които не е разкривала никога и на никого. Неща, които ще я направят уязвима, само че това няма да има значение, защото с него ще се чувства защитена от всичко. Който и да е той. „Но кой си ти? И къде си?“ — питаше се тя, изведнъж остро почувствала самотата си.

И докато тези мисли преминаваха праз главата ѝ, тя осъзна естеството на нуждата, която се опитваше да запълни. Искаше да обича и да бъде обичана. Този път истински и завинаги. Онова, което бе чувствала към Кърт и другите, е било само сляпо увлечение. Защо иначе чувствата бяха идвали и бяха си отивали толкова бързо? Истинската любов не идва и не си отива така, без усилия. Беше готова за любовта. Единственото нещо, което ѝ беше липсвало през целия ѝ живот. Значи, все пак, търсеше мъж. Но определено не мъж като Сойър Хаулънд. Тя нямаше никакви съмнения, че с човек като него би могла да се чувства сигурна и защитена.

Но какво правеше той тук? Сигурно си е загубил ума. Сойър паркира „Шевито“ пред къщата, строена през 1890 година, сега превърната в хотел. „Плезънт Стрийт“ беше потънала в сняг. Когато той отвори вратата и стъпи навън, откри, че снегът стига до коленете му. Господи. Как въобще ще успее да измъкне колата оттук? И ако улиците навсякъде в селото са в същото състояние, как ще успее да измине четирите мили до жилището си? Трябваше да си отиде право у дома, и то още преди няколко часа.

Но тогава мисълта да остане сам в малкия си апартамент не му се стори привлекателна, както не му се нравеше и сега. Подозираше, че в сегашното неспокойно състояние на ума, апартаментът ще му се стори като тясна клетка, а не като убежище срещу бурята. И така, вместо да се застави да си тръгне навреме, той беше останал в гаража и беше продължил да работи върху „Рейндж Роувъра“, като се опитваше да не позволява на мислите за неговата собственичка да пречат на работата му. Все пак не можеше да направи нищо за Джори Мадок, нито да промени мрачната съдба, която я очакваше. Нищо.

Но можеше да направи нещичко за колата, която тя беше поверила на грижите му. И колкото по-бързо приключеше с нея, толкова по-бързо щеше да започне опитите си да забрави за нея. Точно сега това беше невъзможно.

Ако си беше отишъл навреме вкъщи, нямаше да чуе съобщението за багажа, което тя беше оставила. Беше оставил секретаря да го запише, защото ръцете му бяха изцапани с масло, макар че, когато чу гласа ѝ, дланите буквално го засърбяха да вдигне

слушалката. Подтикът беше толкова силен, че не можеше да му устои. Той осъзна, че бързо бърше ръцете си с един парцал и се втурва към телефонната слушалка и това силно го разтревожи. Но беше вече късно, когато, останал без дъх, той каза: „Ало?“

Беше се замислил дали да не ѝ позвъни. Реши обаче да не го прави. Нямаше защо да узнава, че е бил там и е чул съобщението. Естествено, тя беше решила, че се е прибрал у дома си за нощна почивка — така, както би постъпил всеки разумен мъж. Почистването на телефонната слушалка от маслото му отне известно време. Още по-дълго той крачи напред-назад из гаража, чудейки се какво да прави, като на всяка минута спираше и се втрещаваше в струпания в колата багаж. Най-после взе решение. Грешно решение, без съмнение, но поне се успокои и престана да крачи из гаража.

И ето го тук, пред прага ѝ, с багажа в ръка. Защо? Не знаеше. Но беше прекалено късно да променя решението си. Тръшна вратата на колата и закрачи през снега, който заскърца под гумените му ботуши. Шумът му се стори висок и дразнещ. Скърцането на снега винаги беше предизвиквало студени тръпки по гръбнака му, точно така, както скърцането на стиропора караше по-малката му сестра да настръхва. Когато бяха деца, той търкаше две парчета стиропор едно в друго, за да я накара да трепери и пици. Това му беше доставяло огромна наслада.

— Мамо! — пицеше сестра му. — Той пак ме дразни!

Но той, разбира се, се освобождаваше от веществените доказателства, преди майка му да се появи. На лицето му винаги беше изписано невинно изражение — като че ли нямаше представа за какво говори сестра му. Отношенията им бяха типични за по-голям брат и по-малка сестра. Господи, онова време беше отдавна отминало.

Той избърса снега, покрил багажника на колата, и го отвори. Чантите на Джори си бяха там и чакаха. Голямата чанта от естествена кожа изглеждаше не на място до жиците и празните бутилки от кока-кола, които се въргаляха в съседство с нея. Отдавна трябваше да ги е върнал в супермаркета, но още не беше го направил.

Той вдигна двете най-големи чанти и отново затвори багажника, за да предпази останалите от обилно падащия сняг. А после закрачи към входа, задъхвайки се от тежестта на огромните чанти. Колко дълго щеше да остане тя тук, цяла година ли? И как е възможно в целия този багаж да няма топли дрехи? Всичките негови дрехи щяха да се съберат

само в най-малката от нейните чанти. Поне дрехите, които притежаваше тук, в Близърд Бей. Понякога беше толкова лесно да забрави, че има и друг дом, и друг живот, който няма нищо общо с живота му тук.

Вдигна поглед към къщата, която се извисяваше над него. Тя беше също толкова голяма, стара и масивна като другите сгради по тази улица. Те всички изглеждаха еднакво смешни с кулите, приличните на рибешки люспи дървени покривни плочки и пищна, безвкусна украса. Нямаха никакъв чар. Лющещата се боя не спомагаше за добрия им външен вид. Тази къща обаче беше туристическа забележителност.

И дори нещо повече, Сойър го знаеше. Той се пребори с неприятното чувство и с обезпокоителния образ, който изникна в подсъзнанието му. Защо някой като Джори, запита се той, би се настанил точно в тази сграда, особено след като в Саратога Спрингс имаше няколко луксозни хотела?

Сойър изкачи неравните дървени стъпала. Забеляза, че съвсем наскоро някой е хвърлил чакъл по тях и по пътеката пред къщата. От двете страни на вратата светеха крушки. А на самата врата табела съобщаваше, че има свободни места. „Няма начин“ — помисли си той с мрачен хумор. В цялата област няма и шепа туристи. Няма да дойдат и за уикенда. Какво ли беше довело Джори Мадок, и то сама, в това забравено и от Бога място по това време на годината?

„Няма значение: Тя не е твоя грижа.“

Той вирна дръзко брадичка, позвъни и зачака. След няколко минути в коридора се появи светлина и вратата се отвори. На прага застана Гретхен Екхард. Познаваше я по външност. През последните няколко месеца беше запомнил по-голямата част от жителите на селото. С Гретхен не се бяха срещали никога, ето защо остави чантите, свали ръкавицата си, протегна ѝ десницата си и официално се представи:

— Аз съм Сойър Хаулънд.

Тя кимна, все едно че това вече ѝ е известно. Той нито за миг не се усъмни, че е точно така. Нямахте нищо приятелско нито в погледа ѝ, нито в начина, по който разтърси ръката му.

— Гретхен Екхард — остро отговори тя.

— Докарах колата на една от вашите гостенки преди малко и...

— Това багажът на Джори ли е?

Той проследи погледа ѝ към двете чанти и кимна. Беше изненадан от факта, че тя вече е на „ти“ с новата си гостенка.

— Аз ще ѝ го занеса. — Гретхен протегна ръка и вдигна чантата, която той беше оставил на верандата. Пренесе я през прага, остави я на пода до вратата и го подкани да ѝ подаде и втората.

— Мога да я внеса вместо вас. — Доста е тежка.

Тя се приготви да възрази. Той обаче не ѝ позволи. Пристъпи напред и тя нямаше какво да направи, освен да отстъпи и да му позволи да внесе чантата в коридора.

— Благодаря ви — каза тя. Изглежда, нямаше търпение да тръшне вратата зад гърба му.

Той също нямаше търпение да си тръгне, но някаква част се възпротиви. Нямаше да я остави така лесно да се отърве от него. Тази същата негова част беше настояла той да влезе вътре. Знаеше защо. Надяваше се да зърне Джори Мадок. Знаеше, че се държи като безумец, но не можеше да се сдържи. Изпитваше остра и необяснима нужда да я види отново и да се увери, че тя е добре. Че все още е жива.

— Джори...?

— Тя е в другата стая, почива си до огъня. Денят ѝ е бил тежък. Преобръщането и всичко останало... Ще ѝ кажа, че сте идвали.

— Всъщност в колата има още няколко чанти. Ще отида да ги донеса.

И той тръгна, преди тя да е успяла да каже нещо. Но и какво би могла да възрази? Той ясно усещаше, че жената е нащрек. Останалите хора в селото също бяха предпазливи в отношенията си с него. Подозираше, че причината е самият той. Все пак беше външен човек. Не беше очаквал, нито искаше да го приемат с отворени обятия. Не, просто искаше да го оставят на спокойствие, за да си върши работата. Още с пристигането му всичко беше тръгнало точно така. Разбира се, тъй като бизнесът му го изискваше, той не можеше напълно да се изолира от хората в селото. Но отношенията му с клиентите бяха чисто професионални. Избягваше малцината, които се бяха осмелили да му задават лични въпроси. Беше успял да избегне и от любопитството, което Джори беше проявила, докато я взеше в колата си.

Извади и останалите чанти от багажника, отново го затвори и си помисли, че е най-добре да остави багажа ѝ и да се махне оттук. Не му

харесваше втренченият, изпитателен поглед на Гретхен Екхард. А и вече се беше заклел да няма нищо общо с Джори Мадок.

Когато се върна в къщата обаче, я видя в коридора. А от Гретхен нямаше и следа. Когато застана лице в лице с нея, той се почувства така, все едно се спуска по ледена писта. Беше останал без дъх, все едно дълго беше вървял срещу вятъра.

Сега тя му се стори по-красива отпреди. Беше прекрасна. Изведнъж беше станала много по-дребна и по-уязвима. Зачуди се защо е така, погледна надолу и видя, че е само по чорапи. Беше няколко сантиметра по-ниска, отколкото си беше помисли при първата им среща. Не беше по-едра от дете, наистина. А огромните ѝ зелени очи вече не гледаха предизвикателно. Гледаха го... с възхищение.

— Чух гласа ви от съседната стая. Искам да ви благодаря, че ми донесохте нещата — каза тя и задържа вратата отворена, очевидно очаквайки го да пристъпи вътре.

— Е, чух съобщението ви. Реших, че може да се отбия да ви донеса чантите, преди да се прибера у дома.

— Надявам се, че не отивате далеч оттук. — Гледаше зад гърба му, в снежната вихрушка. Потрепери, обви ръце около раменете си и затвори вратата.

— Ще се справя. Продължаваше да държи главата си наведена, все едно че се бори с вятъра. Просто не искаше да срещне погледа ѝ.

— Точно това си помислих и аз днес следобед — отбеляза тя. — Но колата ми се преобърна. Може би ще е по-добре, ако останете тук за през нощта.

Изненадан, той я погледна право в очите. После разбра какво имаше предвид тя. Сградата, все пак, предлагаше нощувка и закуска. Имаше свободни стаи. Тя нямаше предвид...

Но май знаеше за какво си мисли той. За това му подсказваше странно изкривената ѝ усмивка и отбягването да го погледне в очите.

— Сигурна съм, че Гретхен има свободни стаи, защото аз съм единствената ѝ гостенка. — Тя прочисти леко гърлото си.

— И аз съм сигурен в това, но трябва да се прибера у дома.

— Защо? Нали нямате съпруга, която ви чака? — Тя го каза на шега и той трябваше да се усмихне.

— Не, нямам съпруга.

— Животни, които трябва да нахраните? Куче? Котка? Канарче?

— Канарче?

— Да. Не приличате на човек, който би си взел канарче. Всъщност не приличате на човек, който би си взел какъвто и да е домашен любимец.

— Какво трябва да означава това?

Тя наклони глава и го погледна изпитателно.

— Не сте от хората, които обичат да се грижат за някого — заяви тя.

Той премигна.

— Как можете да правите преценка на един напълно непознат човек?

— Много съм добра в преценките.

— О, така ли?

— Всъщност не — призна си тя с готовност, с което го изненада. — Ужасно неспособна съм да преценявам хорските характери. Вероятно точно заради това...

— Защо...? Какво...? — подпита я той, когато гласът ѝ заглъхна.

Тя сви рамене.

— Нищо. Отивайте тогава. Върнете се при вашето канарче или каквото е там.

Той я погледна. Харесваше я. Прииска му се да остане. Не заради бурята, която вилнееше навън. Заради нея. Искаше да бъде близо до нея. Да я наблюдава, да я пази... Да я защити от...

— Какво има? Какво не е наред? — попита тя, забелязала втренчения му поглед.

— Какво искате да кажете?

— На лицето ви е изписано изражение, като че ли мислите за нещо ужасно.

— О...

„Наистина мисля за нещо ужасно.“

— Трябва да тръгвам — каза той рязко и тръгна към вратата. Без да погледне назад, я отвори и изчезна в снежната вихрушка.

ГЛАВА 3

Джори не можеше да заспи. Всъщност беше спала четири-пет часа. Беше така уморена, че задряма още в мига, когато легна под завивките. Но внезапно се беше събудила в малките часове на нощта и дълго се бори с безсънието. Не успя да се върне в сладките прегръдки на съня. Вслушваше се напрегнато във воя на вятъра, който обикаляше около огромната къща.

Беше изпъзляла до края на леглото и беше вдигнала щорите, за да може да гледа снежната вихрушка. Не се виждаше нищо, освен белота и надвисналата сянка на съседната къща.

Сега, когато сивата бледа зора започваше да разпръсква мрака, тя започна да разграничава очертанията на предметите в стаята. Тя й беше едновременно и позната, и непозната. Беше същата стая, в която беше спала много пъти като дете.

Дори леглото беше същото — някаква антика, направена от желязо и боядисана с бяла боя. Двете табли бяха ужасно високи и грозни. Джори не беше сигурна дали високата закачалка за дрехи преди беше в стаята, но си спомняше ниското квадратно нощно шкафче, тапицирания стол с извитата облегалка и дървената стенна закачалка в ъгъла зад вратата. Стаята беше малка, подът беше от твърдо дърво. Единственият прозорец гледаше към улицата. Стените бяха преобоядисвани няколко пъти през годините, през които Джори не беше идвала в селото. Сега те бяха чисто бели.

Гретхен искаше да я настани или в големия апартамент, в какъвто беше превърнат някогашната спалня на родителите й, или в уютната стаичка, в която беше превърнат кабинетът на баща й. Но Джори, завладяна от носталгията, беше настояла да нощува тук, където беше прекарвала много нощи и преди. Тъй като имението на дядо й беше далеч от селото, тя често оставаше да нощува у приятелките си. Не искаше да се прибира сама с велосипеда си късно нощем. Дядо Мей също не искаше тя да прави това. Той се страхуваше от уличното движение и нехранимайковците, които отвличаха деца.

— Помни, ти си Мадок — непрекъснато повтаряше той. — А това не е Ню Йорк, където има много богати хора. Тук ти можеш да бъдеш отвлечена. Трябва да внимаваш.

Но въпреки неговите предупреждения, Джори никога не се беше почувствала застрашена тук, в Близърд Бей. Тя играеше с тукашните деца, а те всички знаеха, че е много богата, че семейството има повече пари и от семейството на Ейдриън и че баща ѝ е умел финансист. Всъщност Ейдриън напомняше на Джори за двете ѝ по-големи сестри — Соня и Лиан. И двете бяха стройни и русокоси, с нежни черти на лицето. И двете бяха студени и сдържани, както подобаваше на положението им.

Когато порасна, Джори едновременно завиждаше на Соня и Лиан и ги съжаляваше. Те като че ли никога не се забавляваха. Но като че ли и не бяха способни на това. Двете негодуваха срещу факта, че тя е любимката на баща им. Не беше тайна, че Мейвил Мадок II обожава най-малкото си дете, което беше наследило неговата жизненост и изразителни черти. Напротив, майка ѝ винаги я държеше на разстояние, докато в същото време изглупяваше от любов по двете си по-големи дъщери. Те бяха нейни огледални образи. Но това не тревожеше особено Джори, защото тя смяташе майка си за скучна и тъпа. Не съжаляваше, че прекарва малко време с нея. Когато беше малка, Джори мислеше, че майка ѝ ревнува заради вниманието, което баща ѝ посвещава на нея, а не на съпругата си. Едва след развода стана ясно, че родителите ѝ никога не са се обичали. И Джори разбра защо майка ѝ никога не беше изпитвала топли чувства към нея — защото тя ѝ напомняше за съпруга, когото едва беше понасяла през всичките тези двайсет и пет години.

И все пак майка ѝ предано изпълняваше майчинските си задължения. Само преди няколко дни ѝ се беше обадила от Южна Франция, за да ѝ пожелае приятно прекарване на ваканцията с Кърт Гоувън. Беше въздъхнала облекчено, когато беше разбрала, че дъщеря ѝ е скъсала с него. Джори знаеше, че актьорите, дори от ранга на Кърт, не се покриват с представата на майка ѝ за добри съпрузи. Аманда я беше окуражила да си намери нов приятел, и то колкото може по-скоро.

— Джори, време е да свиеш собствено гнездо и да престанеш да захвърляш мъжете като употребени четки за зъби — беше казала

Аманда. — Иначе ще прекараш живота си като самотна стара мома.

— И какво толкова ужасно има в това? — беше отговорила Джори.

Тогава майка ѝ, която веднага след развода си се беше оженила за английски лорд, много по-богат от семейство Мадок, изреди безброй причини, поради които Джори не биваше да остава сама.

Нито една от тях нямаше нищо общо с любовта.

Нищо чудно, че нейният брак, както и браковете на по-големите сестри на Джори, ги задушаваша и предизвикваша неудовлетвореност. И Соня, и Лиан, се бяха омъжили за мъже, избрани от Аманда. Изискани, добре избърснати мъже със студена кръв и стабилни професии.

В мислите на Джори изплува образът на Сойър Хаулънд — неканен и все пак добре дошъл. Той беше пълен контраст на образите на зетъвете ѝ. С дългата си рошава руса коса, с непретенциозното си облекло и с красивото си лице, по което имаше набола брада — да не говорим за съмнителния му характер — той беше точно мъжът, който би накарал майка ѝ да изпадне в ужас. Устните на Джори се изкривиха в лека усмивка при мисълта за онова, което майка ѝ би казала, ако Джори ѝ представи Сойър Хаулънд като неин бъдещ зет.

Но това нямаше да се случи и след милиард години, бързо се поправи тя. Нямаше намерение да се поддаде на чара на Сойър Хаулънд. Да попадне под загадъчното му привличане. Той беше арогантен и може би опасен.

Когато снощи го беше срещнала в коридора, беше усетила силния му чар. Беше неудържимо привлечена от него и беше забравила за предупрежденията на Гретхен и Карл. Но после той внезапно и рязко се беше променил. Беше станал далечен и чужд. И беше избягал в нощта, без да каже нито дума. Тогава лесно можеше да го свърже със зловещото убийство, което се беше случило в Близърд Бей преди няколко месеца.

И все пак... Нима един студенокръвен убиец би излязъл в снежната виелица, за да занесе багажа на една непозната? С ума си Джори разбираше, че всичко е възможно. Че хипнотизиращите я сини очи на Сойър Хаулънд може би прикриват душата на кръвожаден престъпник. Но самотното ѝ наивно сърце искаше да вярва, че той е обикновен мъж. Просто мъж...

Джори се прозина и легна по гръб. Най-после позволи на съня да се прокрадне и да я завладее. Но вместо сладки сънища сънува кошмари. Бягаше през заснежена гола гора. Бягаше, за да спаси живота си, защото някой я преследваше. И макар че не видя лицето му, усещаше присъствието на Сойър Хаулънд. Чу дълбокия му глас да вика: „Можеш да бягаш, но не можеш да се скриеш, Джори. Няма значение колко упорито ще се опитваш да избягаш, никога няма да можеш да се скриеш...“

Сойър се отказа от опитите да заспи. Минаваше шест часът и вече беше сутрин. А той никога не си позволяваше да се излежава до късно. Стана и започна да рови из дрехите, които бяха скупчени върху един от столовете. Избра тениска с дълги ръкави и я облече. Тя падна свободно и покри фланелени боксерки, с които обикновено спеше. Не можеше да спи с пижами, дори в тази студена стая, в която постоянно ставаше течение. И дори през зимата, когато температурите падаха под нулата. Копчетата и ръкавите като че ли го задушаваша. Усещаше ги дори когато спеше.

И през деня не обичаше да усеща, че нещо му пречи или го спъва. Имаше предпочитания към свободните и удобни дрехи — раздърпани пуловери, не много тесни дънки и фланелени ризи, които нямаше нужда да пъха в панталоните. Нямаше какво да крие под широките дрехи — тялото му беше стройно и мускулесто. Обстоятелство, което изненадваше и приятно възбуждаше жените, когато той за първи път се съблечеше пред тях.

Мимоходом се запита дали Джори се беше досетила какво тяло крие той под пластовете топли дрехи, с които беше облечен вчера. Беше фантазирал много и свободно. Непрекъснато се питаше какво крие малката ѝ крехка фигура. Особено след втората им среща снощи. Беше мъничка, но не беше мършава. Фигурата ѝ не беше момчешка. Извивките на тялото ѝ бяха изящни и примамливи. Женствеността ѝ беше предизвикателна. Той си представяше как я взима в силните си ръце и я притиска към широкия си гръден кош.

Усети, че тези мисли го правят неспокоен, и бързо ги изхвърли от главата си. Отиде до прозореца и се взря във все още бушуващата буря. Но не успя да я изгони от мислите си. Спомни си колко невинна

изглеждаше, застанала в коридора по чорапи. Беше изразила благодарност, че ѝ е занесъл чантите, и тревога, че е излязъл в лошото време. В този момент беше толкова различна от упоритата и предизвикателна жена, която беше срещнал на шосето. Онази Джори, която беше видял снощи, не само го изпълни със забранени копнежи. Тя го накара да пожелае да се грижи за нея, да я защити. Той не се съмняваше, че раздражителността и силното чувство за независимост, които беше доловил при по-раншната им среща, съществуват. Не се съмняваше, че тя би възненавидяла дори мисълта за мъж, който да я закриля. Но независимо дали го съзнаваше или не, беше много уязвима. И само Сойър можеше да я защити, защото само той знаеше какво ще ѝ се случи. Както усещаше и последния път...

Той рязко се извърна от прозореца и отиде до камината. Отвори вратата на вградения шкаф, който се намиреше до нея, пъкна ръка вътре и зашари с пръсти, докато напипа високата лавица, прилепнала плътно към тухлите. Беше открил тайното скривалище малко след като се нанесе. Първия път, когато беше прокара ръка по лавицата, беше усетил нещо меко и пухкаво и я беше отдръпнал. Беше помислил, че е напипал отдавна умряло животинче.

По-късно, когато беше осветил мястото с фенерче и беше пъкнал главата си, за да разгледа, беше открил, че животинчето не е мъртво, а плюшено. По-точно, беше плюшено кученце. С мека кафява козина, големи клепнали уши и стъклени очи, които изглеждаха невероятно истински. Играчката беше доста стара и орфана. Видът ѝ показваше, че е принадлежала на дете, което много я обичало. И Сойър се запита как е станало така, че са я бутнали и забравили там, в прашния шкаф. Беше я извадил и измил полиестерната козина и я беше сложил на най-горния на библиотечката с книги, точно под скосяващия се таван.

В тайното скривалище на шкафа имаше огромен, облечен в черна кожена подвързия, албум за залепване на изрезки. Той го взе с треперещи ръце и го занесе до хлътналата кушетка, която се намиреше срещу камината. И там остана дълго време, седнал и положил в скута си албума. Просто го държеше и си спомняше. После, като въздъхна дълбоко, той го отвори на първата страница и се втренчи в заглавието на внимателно изрязаната статия от местния вестник:

— Спомняш ли си деня, когато решихме да ловим жаби и паднахме облечени в езерото? — попита Кити, смеейки се щастливо.

— Как бих могла да забравя? — Джори също се усмихна при спомена. — И отидохме на партито по случай рождения ден на Ейдриън мокри до кости. От дрехите ни капеше вода. Никога няма да забравя лицето на майка ѝ в този момент.

— Е, нима можехме да я обвиним? — попита Ейдриън. Тя явно не се забавляваше. Не ѝ беше весело като на другите. — Беше поканила внучките на губернатора...

— Но те решиха, че всичко е много забавно — прекъсна я Кити. — Помниш ли? Не приличаха на момичетата, които очаквах да видя. По-голямата говореше и се смееше високо. Наистина беше гръмогласна. Това беше най-хубавото парти, което някога си организираше, Ейдриън. На колко години стана онази година? На десет?

— На тринайсет. И вие бяхте на толкова — остро каза Ейдриън.

— На тринайсет? На толкова много? — Кити повдигна рижавите си вежди. — Как тогава сме могли да ловим жаби в езерото, Джори?

— Предполагам, че сме съзрели по-късно от всички останали — каза Джори, като сви рамене и се усмихна.

— Ти и Кити винаги се забърквахте в нещо. Винаги изпадахте в беда — каза Кловър, както винаги, много тихо.

— Не знам за Джори, но аз все още съм си такава. — Кити многозначително погали огромния си корем и всички се засмяха. — Никога не съм мислила, че ще имам цели пет деца, повярвайте ми.

— Може би трябва да си поговорите с Джони — предложи Джори.

— А може би трябва да поискате съвет от Дружеството за планиране на раждаемостта — намеси се Ейдриън.

— О, те всички бяха планирани — каза им Кити. — Обичам да гледам бебета. Честно.

— Тогава може би трябва да отидеш на психиатър. Наистина си си изгубила ума — каза Ейдриън.

— Ейдриън! Говориш ужасни неща!

— Отпусни се, Кловър, просто се шегувам. Само като си помисля през какво са готови да минат жените, за да родят дете... Уф!
— Ейдриън леко потрепери.

— Аз пък мисля, че раждането е красиво — отговори Кловър. — То е истинско чудо.

Джори си помисли, че те двете са много различни. Погледна сериозното лице на Кловър, а после — добросъвестно гримираното лице на Ейдриън. Как въобще бяха успели да станат толкова близки приятелки? Това май се отнасяше за всички тях. Нима беше чудно, че не бяха успели да запазят тогавашните си отношения непокътнати през годините? Дори четирите, които бяха останали да живеят в Близърд Бей, бяха поели всяка по своя път.

През последните десет години се бяха срещали рядко. И то винаги по някаква случайност, според Кити.

Но този следобед всички бяха отново заедно по случай посещенията на Джори. Гретхен беше поканила всички на обяд в огромната къща. Събираха се за втори път в разстояние само на няколко месеца. Бурята беше стихнала и вече можеха да се движат сравнително спокойно из селцето. Всички бяха успели да дойдат. Дори Ейдриън, която живееше в имението си на няколко мили от селото.

Когато се бяха срещнали през август, те имаха много да разказват за събитията в живота си. Имаха много да наваксват, защото не знаеха почти нищо една за друга. Но днес, насядали около голямата маса в трапезарията на Гретхен, с огъня, весело пламтящ в камината и класическата музика, носеща се от грамофона, те непрекъснато се връщаха към спомените си за миналото.

Гретхен влезе в стаята. Носеше току-що сварено ароматно кафе и поднос сладки.

— Можеш да ги оставиш между мен и Джори — обади се Кити.
— Тези дни ям колкото за двама. А Господ ми е свидетел, Джори винаги се е хранила като за двама. Даже за трима.

Останалите се засмяха, а Джори протегна ръка към сладките. Усмихна се при мисълта, че тези жени я познават така добре, макар да

не са се виждали дълго време. Изключение правеше само срещата им през последния август.

— Какви са тези сладки? — попита Кити, като държеше една в ръка и гледаше Гретхен.

— Кловър ги донесе.

— Аз ги направих. С плодов пълнеж са — каза Кловър и също протегна ръка. Гривните ѝ весело зазвъняха.

— Много са хубави — похвали я Джори с пълна уста. — Макар че не е здравословно да се ядат сладки.

— О, Господи, току-що си спомних още нещо.

Спомняш ли си сладките, които Хоб Никсън ти изпрати от пекарницата на Втора улица? — попита Кити и извъртя очи към тавана.

— Каква пекарница на Втора улица? — поиска да знае Ейдриън.

— Онази с лилавия надпис. Изгоря преди няколко години — каза Гретхен.

— Спомняте ли си как Джори изяде всичките, още преди да е попитала кой ги е изпратил?

Джори се намръщи.

— Нима той ги е изпратил на мен? — Беше предположила, че Кити говори за някоя от останалите.

— Че на кого другиго? — попита Кити. — Ти беше тази, в която той беше влюбен.

— Какво? Няма начин! Не си спомням.

— Как си могла да забравиш? — попита Ейдриън. — Той непрекъснато се мъкнеше подире ти. Обаждаше ти се по телефона, висеше на ъгъла и...

— И когато ти разбра, че сладките са от него, захвърли веднага празната кутия — каза Кити. — Спомни ли си? Пъхна пръст в гърлото си, за да повърнеш. Помисли, че той е сложил отрова в тях.

— Или любовна билка, с която да те омае — каза Кловър.

— Никой друг не би си помислил това, но ти го направи — каза Ейдриън.

— Е, поне аз не вярвах, че той е чак толкова ужасен — каза Кловър. — Той има коте. Хората, които имат котки, не са лоши.

— О, моля те! — каза Ейдриън.

— Откъде знаеш, че има коте? — попита Кити.

— Ами миналата зима то избяга от фургона му и влезе в нашия двор. А той обикаляше да го търси. Аз го бях нахранила и той ми благодари.

— Не си го пуснала в къщата си, нали? — Ейдриън изглеждаше ужасена.

— Пуснах го в кухнята. Голяма работа! Гретхен също го пуска в къщата си.

Всички се обърнаха към Гретхен. Тя сви рамене. Изглежда, се чувстваше неудобно.

— Миналата пролет го наех да боядиса стаята, защото чичо Роланд беше болен от грип. Това е всичко.

— Вижте, той е човек, независимо от това как изглежда и как живее.

— О, Кловър, не говори глупости. Беше време, когато и ти се отвращаваше от него като всички нас — каза Кити. — Когато той се влюби в Джори, ти не я окуражи да излиза с него. Всъщност никоя от нас не го направи. Всички ни побиваха тръпки от него.

— Не мога да повярвам, че не си спомням нищо от това — каза Джори. Погледът ѝ минаваше от лице на лице, докато огледа всичките си приятелки. Напрегна паметта си, опита се да си спомни случката, но нищо не се получи. — Кога е станало това?

— Не знам... бяхме някъде на по шестнайсет... — каза Ейдриън.

— Не, бяхме на осемнайсет. Поне аз бях на толкова. Беше през лятото след завършването на гимназията — поправи я Кити. — Спомням си, защото през онзи юни отидох с Джони на бала на абитуриентите. А после през цялото лято той не ми обръщаше внимание, защото там беше срещнал Джори. Мислех, че Хоб Никсън ревнува и че ще убие Джони или ще направи нещо друго, също толкова ужасно. Той си беше психар.

— Джони е изпитвал нещо към мен? — Джори премигна от изненада. — Не е вярно.

— Съвсем сигурна съм. Попитай го. Онзи ден, когато ти се обади, за да кажеш, че си в града, аз отново се пошегувах с него. Той също си спомни.

— Господи! — възкликна Джори, озадачена. — Нямах представа!

— Не, имаше. Поне тогава — каза Гретхен. — Сподели с мен, че намираш Джони за привлекателен, но знаеш, че Кити е влюбена в него, затова няма нищо да направиш.

Джори се замисли над думите ѝ. Не можеше да си спомни. Още по-обезпокоително беше това, че не можеше да си спомни за любовта, която Хоб Никсън е изпитвал към нея, когато са били млади. Беше готова да им каже, че вчера той я е срещнал на шосето и ѝ е предложил да я закара до града. Но си замълча. Запази го за себе си. Темата, съвсем естествено, щеше да ги отведе до Сойър Хаулънд. А той беше последното, за което тя искаше да разговаря. Особено сега.

— И докато говорим за Джони — каза Ейдриън, — какво се случи с онзи негов странен братовчед? Онзи с татуировките и индианската прическа?

— Онзи, с когото Кловър излизаше? — попита Кити.

— Той не беше странен — защити Кловър както него, така и себе си. — Беше пънкар.

— Беше странен и все още е — информира я Кити. — Миналата година за последно чух новини за него. Обикалял Европа с някаква секта, която вярвала, че идва краят на света.

— Калън — каза Джори. — Калън О'Конър. Така се казваше.

— Точно така — съгласи се Кити. — Това е той.

Почувствала облекчение, Джори каза:

— Вече бях започнала да мисля, че съм си изгубила ума. Или поне паметта. Имам пълна амнезия по отношение на Хоб Никсън и онази случка със сладките...

— Е, кой не би искал да изтрие това от паметта си? — попита Ейдриън и сви изразително рамене. — Не те обвинявам, че се опитваш да забравиш. Всъщност чух, че той е бил арестуван за изнасилване не много отдавна. Мисълта ме кара да се чувствам ужасно.

— А аз чух, че полицията го подозира за онова убийство — каза Кити.

Останалите измърмориха, че и те са чули.

— Онова през август? — попита ги Джори.

— Кое друго? — отговори Кити. — Това е първото престъпление, което селото вижда от много време насам.

— И Хоб Никсън е заподозрян? Защо?

— Защо? Хайде, Джори. Той още от малко момче прилича на сериен убиец — заяви Ейдриън.

— Е, може и да ви се види преувеличено, но у него винаги е имало нещо подозрително — каза Кити.

Джори не можеше да оспори думите ѝ. Спомни си какво Сойър беше казал за Никсън — как я беше предупредил да стои далеч от него. Дали той знаеше нещо за убийството и за участието на Ник в него? Дали той беше едно от добрите момчета? Или пък тъкмо той беше лошото момче, което се опитва да хвърли подозрението върху другиго?

Някак си, нито едната от двете версии не я задоволяваше. И Джори прекара останалата част от следобед в мисли за Сойър Хаульнд. Той беше обсебил ума ѝ изцяло. И Джори почувства облекчение, че има вероятност — просто вероятност — той да няма нищо общо с убийството. А после помисли: „А може би има.“ Тази мисъл я ужаси. Полазиха я студени тръпки.

ГЛАВА 4

— Хей? Има ли някой тук?

Сойър застина, като чу гласа, който долетя откъм входа на гаража. Вече познат глас...

Беше сигурен, че там е застанала Джори Мадок. Видът ѝ беше такъв, че дъхът му спираше. Ясно изпъкваше в рамката на вратата с белия сняг и синьото небе като фон зад нея. Беше облечена в светлосини дънки, смешни ботуши с високи токове, огромен червен пуловер и червена барета, кацнала малко накриво върху черните ѝ къдри. Бузите ѝ се бяха зачервили от студа. Контурите на устните ѝ бяха ясно очертани, а цветът на червилото беше същият като на пуловера. Беше праметнала кафява кожена чанта през рамо — скъпа, голяма чанта, която една забързана бизнес дама би носила по улиците на Манхатън. Не беше подходяща за тази част на страната, нито за зимното мъртвило, което царуваше в селото.

Тя принадлежеше на града. Не на това място, където дебнеше опасността. Защо не си беше останала в града?

— Хей? — извика отново тя. И премигна с дългите си черни мигли, за да привикне с полумрака в гаража.

Сойър възвърна гласа си и извика:

— Здравейте! — Като че ли тя беше най-обикновен клиент.

Той се беше навел и работеше под отворения капак на колата. Бавно се изправи и потърси в джоба си парцал да избърше ръцете си. Тя направи няколко крачки навътре, като все още държеше вратата отворена с едната си ръка. Очевидно не бързаше да се скрие от улицата. Може би ѝ се струваше, че външният свят, до известна степен, ѝ предлага закрила. От него? Дали тя го чувстваше като вид заплаха?

— Просто се чудех дали вече сте поправили колата ми? — каза тя.

— Всъщност, трябваше ми една част. Ще бъда тук и утре. Така че...

— Добре...

Тя направи пауза, за да прочисти гърлото си. Както беше направил и той.

— Какво не беше наред с колата? — попита тя, а той придоби чувството, че тя никак не се интересува от подробностите. Просто се опитваше да завърже разговор, да разпръсне неловкостта и напрежението, които се бяха настанили в пространството помежду им.

„Но защо би била напрегната?“ — запита се той. Причината той да се чувства напрегнат беше очевидна. Знаеше нещо за нея — нещо тъмно, ужасно, от което тя не можеше да избяга... А тя го привличаше неудържимо — това беше неоспорим факт. Сойър го призна неохотно само защото не можеше да го отрече. Ето, тя беше тук, пред него, и сърцето биеше така лудо в гърдите му, че дори тя можеше да го чуе.

Запита се дали колебанието ѝ е причинено от някакво предчувствие за опасност, или от влечението, което тя изпитва към него. Вероятно се съпротивляваше на привличането също така ожесточено, както и той.

Сойър започна да говори. Описа ѝ в най-големи подробности, като използва много технически термини, какво точно не е наред с колата ѝ. Тя го слушаше внимателно. Или поне се преструваше, че го слуша. Не сваляше поглед от лицето му. Главата ѝ беше леко наклонена. Често-често кимаше, като че ли да покаже, че разбира онова, което ѝ говори.

Най-накрая, той спря да говори. Джори си пое дълбоко дъх и удари длани в бедрата си.

— Е, всичко звучи много сложно, но щом може да се оправи...

— Може.

— Добре.

— Не е трябвало да идвате чак дотук, за да разберете това. Щях да ви позвъня и да ви обясня. И това беше самата истина. Той все отлагаше обаждането, защото не гореше от желание да поднови контактите си с жената, която вече четирийсет и осем часа не му излизаше от ума.

— Няма нищо. Не можех да остана затворена нито минута повече. — След малко ще се срещна с Гретхен за обяд и...

— Гретхен?

— Екхард. Тя е собственичката на „Хотел 1890“.

— Знам за кого говорите. Не знаех обаче, че се познавате толкова добре, че се срещате за обяд.

— Познаваме се от години. Както и да е, реших да запълня времето си с разходка и да поразгледам селото. Минавах оттук, така че...

Той кимна. После каза:

— Разглеждате местните забележителности?

— Може и така да се каже.

— Няма много неща, които да се видят, нали?

Тя сви рамене.

— Зависи от гледната точка. Прекарвах много време тук, когато бях дете. Така че за мен има много интересни места. Любопитна съм до каква степен са се променили нещата. И какво е останало непроменено.

— Прекарвали сте много време тук преди?

— Дядо ми имаше им... къща. Извън селото, на „Фийлдстоун Роуд“. Всяко лято му идвах на гости.

— Аз живея на „Фийлдстоун Роуд“.

Беше проговорил, преди да осъзнае какво прави. Беше дал информация за себе си на една напълно непозната жена. Какво му ставаше? През последните няколко месеца се беше научил да не издава подробности за личния си живот, за да не би някой в Близърд Бей да си помисли, че той не е това, за което се представя.

— На кой номер? — попита тя, като вдигна изписаните си вежди нагоре.

— Ами, къщата е разделена на апартаменти.

— Така ли?

Виждаше как умът ѝ усилено работи, и се запита дали... Не. Би било прекалено голямо съвпадение.

— Всъщност точно там няма къщи, които са разделени на апартаменти — каза тя. — Там има само летни имения. Но съвсем наскоро научих, че са разделили имението на дядо на апартаменти, преди да го продадат. Да си кажа честно, от това ме заболя.

Той я гледаше безмълвно, а умът му трескаво работеше.

— В коя къща живеете? — настоя тя. — Да не би в едно огромно каменно имение на три етажа, обградено с веранда?

Думите ѝ му отнеха дар словото. Да, само една къща на „Фийлдстоун Роуд“ отговаряше на описанието. Неговата. Значи той живееше в имението, в което тя беше живяла през лятото. Дали съвпадението можеше да обясни онова, което непрекъснато му се случваше още от пристигането му в селото?

— Това е къщата, нали, Сойър? Виждам по лицето ви — каза тя.

Не можеше да я излъже. Бавно кимна. В ушите му още звучеше ехото на гласа ѝ, който беше произнесъл неговото име. Тя го беше произнесла с лекота, като чели бяха интимни приятели, а това противоречеше на факта, че всъщност са непознати. И все пак... Той живееше в нейната къща. Нещо го беше накарало да излезе в снежната буря, за да я намери. Не можеше да я изгони от ума си. Знаеше за нея някои неща... Неща, които нямаше откъде да знае, които не искаше да знае.

„Но това не ти се случва за първи път — напомни си той, като се опитваше да отхвърли странната връзка на нещата с Джори Мадок. Тези неща не са ти непознати. Ти знаеш...“

Споменът се опита да се върне в съзнанието му, но той, по навик, го прогони.

— Какво има? — попита Джори, като го наблюдаваше внимателно. — Добре ли сте?

— Да, чувствам се прекрасно. Просто... — Той разтри слепоочията си. — Просто...

— Просто оставихте мазни следи по цялото си лице — каза тя и леко се усмихна, когато в смущението си той прокара ръце и по бузите си.

— О... — Сведе поглед към мръсните си длани. — О, забравих. — Отново измъкна парцала от джоба си и започна да търка ръцете си.

— И така, вие живеете в къщата на дядо ми — каза тя и отново направи крачка напред. Този път остави вратата да се затвори зад нея. Улицата и снегът останаха навън.

Бяха съвсем сами, заедно, в тихия гараж. Той започна да върти парцала в ръцете си, търсейки чисто място, с което да изтрие лицето си. Тя направи още няколко крачки към него. Деляха ги само няколко сантиметра.

— Как изглежда? Къщата, искам да кажа. Отдавна се питам как ли изглежда тя сега. Запусната и разнебитена ли е? Има ли фенер на

верандата? А стълбички, по които да се избяга в случай на пожар?

Той я погледна, заинтригуван въпреки нежеланието си.

— Не. Изглежда съвсем прилично.

— Съжалявам. — Тя отново се усмихна леко. — Непрекъснато си я представям като развалина. Сега там, в това много специално за мен място, живеят какви ли не непознати. Дядо се грижеше толкова добре за къщата...

Очите ѝ гледаха замечтано, погледът ѝ като че ли беше устремен някъде надалеч. Беше потънала в спомените си.

— Тя все още е в добро състояние, Джори — каза ѝ Сойър нежно. — Собствениците се грижат добре за нея. Ако искаш, можеш да дойдеш да я видиш.

Неусетно беше преминал на „ти“. Започваше да я чувства близка. Думите му можеше да се приемат и като покана, затова в мига, в който ги изрече, той поиска да си ги вземе назад. Какво му ставаше? Нали трябваше да стои по-далеч от нея, не да я кани в дома си?

Нямаше защо да се тревожи. Тя бързо поклати глава. Мисълта да посети къщата не беше привлекателна за нея.

— Не. Не мога да го направя. Наистина не искам да видя къщата... Не и след толкова години. Искам да я запомня такава, каквато беше, когато дядо беше жив.

— Той е умрял? Тя кимна.

— През онова лято, когато навърших осемнайсет. Падна, поразен от инфаркт, докато ловяхме риба край езерото, което се намираше в неговите земи. В един момент ми показваше как да закача стръвта на кукичката, а в следващия беше мъртъв...

Той видя сълзи да проблясват в очите ѝ. Изпита желание да я утеши. Без да помисли, протегна ръка да я докосне. После си спомни за мръсотията, която покриваше дланите му, и неохотно отдръпна ръката си. Но тя беше видяла движението и го погледна с благодарност. Дали беше благодарна, че е протегнал ръка към нея, или че я беше отдръпнал? Тя смръщи почти недоловимо вежди и каза:

— Все още имаш мръсотия навсякъде по лицето си. Ето...

Тя бръкна в огромната си кожена чанта, потършува малко из нея и измъкна носна кърпичка. Беше бяла, обточена с дантела — последното нещо, което очакваше да види у жена като Джори Мадок.

— Недей — каза ѝ, когато тя пристъпи към него и протегна ръка към лицето му. — Ще я изцапаш с масло.

— Като че ли ме интересува — отвърна му безгрижно. — Имам стотици такива. Майка ми настояваше непрекъснато да нося със себе си чиста носна кърпичка. Така правели дамите, нали разбираш. — Тонът ѝ беше подигравателен.

— А старите навици умират трудно?

Тя започна нежно да почиства дланта му и той напрегна всичките си сили, за да не трепне. Не искаше тя да знае как му влияе нежното ѝ докосване, колко интимно му се струва то, макар пръстите ѝ едва да докосваха кожата му.

— Да, старите навици умират трудно — повтори тя и кимна, като продължаваше да търка дланта му.

Движението ѝ раздвижи въздуха и той долови уханието на парфюма ѝ — свеж мирис, който му напомни за планински бриз. Беше изненадан. Не очакваше, че жена като Джори Мадок би могла да му напомни с нещо за природата — за боровите иглички, слънчевата светлина и вятъра. Тя беше нюйоркчанка. Безразсъдна и модерна. Не подходеше на това място, на това затънтено селце. Беше като чер хайвер на индианска гощавка. „А какво ще кажеш за себе си? — нашепна му някакъв вътрешен глас. — Къде е твоето място? Ти самият си външен човек тук. По-чужд си на това място и от нея. Това селце е част от нейното минало.“

— Защо си се върнала тук? — чу се да пита.

Настъпи тишина. Ръката ѝ престана да се движи. Застина на слепоочието му. Той леко се отдръпна назад и вида, че тя силно стиска носната кърпичка, като изпаднала в безизходно положение. Лицето ѝ издаваше недоумение.

— Не знам — каза след дълго мълчание. — Да ти кажа истината, просто не знам. Странно. Просто изпитах нужда да се върна тук.

Сойър се опита да отмести погледа си, но не можа. Гледаше надолу, към нейното лице, очарован от замисленото изражение на очите ѝ. Тя като че ли беше забравила за присъствието му, докато той чувстваше нейното с цялото си тяло.

После погледът ѝ се промени и се срещна с неговия. Чу я как сдържа дъха си. Знаеше, че тя изпитва същото. Че също усеща необузданото привличане между тях. Че също е подтикната да направи

нещо, и то бързо. Знаеше, че ако се осмели да се помръдне, дори да си поеме дъх или да премигне, ще се поддаде на изкушението, което го владее.

Остана неподвижен дотогава, докогато успя. После изведнъж се наведе. Огромното му тяло като че ли покри нейното. Постави големите си длани на тила ѝ, като вплете пръстите си в гъстите къдрици. Наведе главата ѝ така, че нежната ѝ шия се изви в дъга, а червената барета падна на пода. Остана така, загледан в очите ѝ. И двамата знаеха какво ще последва. Тя не се отдръпна. Дори не притвори клепачи — това нежно движение, издаващо чисто женско предусещане на целувката.

Устата му хищно завладя нейната. Тя му отговори с готовност. Все едно че сама беше пожелала и дори предизвикала целувката. Устните ѝ се разтвориха, ръцете ѝ бързо се заключиха около врата му, пръстите ѝ нежно погалиха голата кожа. Притисна го към себе си. Когато той задълбочи целувката, като пъкна езика си чак зад зъбите ѝ, за да погали влажната вътрешност на устата ѝ, тя тихо изстена от удоволствие.

Той беше изгубен, изгубен. Не можеше да мисли съзнателно. Можеше само да чувства. Беше опиянен, защото най-послед беше притиснал в обятията си тази забранена му жена. Отлепи устните си от нейните и ги плъзна по шията ѝ. Спря в меката туптяща падинка между ключиците ѝ. Отмести мекия кашмирен пуловер, за да погали по-добре нежната ѝ кожа. Тя простена името му. И тогава действителността се спусна отгоре му. И грубо разпръсна очарованието на момента.

— Сойър...

Сойър. Да. Истината достигна съзнанието му, сковаваща и неприятна като студен душ. За нея той беше Сойър Хаулънд, както и за всички жители на това забравено от Бога място. Той имаше мисия тук, мисия, която изискваше концентрирането му. Не можеше да позволи нещо да отвлече вниманието му. Не можеше да позволи на никого, дори на нея, да проникне във внимателно обмисления му живот. Рязко изправи глава, видя изненадата, изписана на лицето ѝ. Тялото ѝ беше застинало в ръцете му. Но тя бързо се съвзе и се отдръпна, преди той да я пусне.

— Не трябваше да правим това — каза тя с леден глас.

— Да — съгласи се той, — не биваше.

— Радвам се, че мислиш като мен.

Той кимна. Джори гледаше право в очите му. Брадичката ѝ беше предизвикателно вдигната нагоре. В зелените ѝ очи нямаше съжаление, нито разкаяние. Държеше се смело, но само преди няколко мига беше видял колко е уязвима — тогава, когато тя беше отстъпила пред страстта му.

Той се поправи. Не беше отстъпила. Устните ѝ се бяха устремили към него. Джори Мадок не беше девственица, която безпомощно се подчинява на развратните желания на мъжете. Беше дала и беше получила удоволствие, също като него. И все пак той беше усетил, че е уязвима. Ако не на плътско равнище, то на емоционално. Тя имаше нужди. Нужди, които може би той беше в състояние да задоволи. Отново, също както при последната им среща, той почувства силно желание да я защити. Не можеше да позволи и тя да се превърне в жертва на мрачната съдба, която я чака в Близърд Бей. От него зависеше спасението ѝ, защото само той знаеше съдбата ѝ. „Защото преди не успя. Това е вторият ти шанс“ — помисли си той. Почти незабавно изпита необяснимо смущение. А после мислите му станаха кристалночисти и той проумя истината. Онази жена не беше Джори. Не, Джори още беше жива, застанала пред него. Рошовата коса и размазаното червило бяха единствените доказателства за страстта, която ги беше завладяла преди малко. Не беше късно да спаси Джори. Можеше да опита. Щеше да опита. Лесно беше да вземе такова решение. Защото единствената друга алтернатива беше да седи със скръстени ръце и да гледа как тази изящна и привлекателна жена върви сляпо към смъртта си.

Няма гаранция, че ще успееш да я спасиш.

И все пак, трябваше да се опита. Но нямаше да ѝ позволи да се намеси в живота му. Нямаше да ѝ даде никаква информация за себе си. И нямаше да се влюби в нея. Защото, когато обичаш някого, поставяш твърде много на карта. А Сойър Хаульнд знаеше — от горчив опит — че не бива да поема такъв риск.

Закусвалнята на „Франт стрийт“ беше съвсем празна, когато Джори пристъпи вътре. Това много я изненада и Джори се запита дали нещо не е наред. После си спомни, че никога не е влизала тук, освен в разгара на сезона. Тогава, през лятото, тук нямаше къде да падне игла.

Чак на улицата имаше тълпа, която чакаше да се освободи някоя маса. Така и беше през последния август, когато Джори беше дошла тук.

Но днес само един полицай седеше на пластмасов стол до тезгяха. И само една маса беше заета — най-отдалечената от вратата. Тръгна натам, за да поздрави приятелката си. Видя, че Гретхен не е сама. На гвоздея, забит в стената над масата, висеше мъжко палто. Да, точно когато Джори стигна до масата, Карл се появи откъм тоалетните.

— Надявам се, нямаш нищо против и Карл да седне при нас — каза Гретхен. — Той има обедна почивка и аз го поканих.

— Няма проблеми. Здравей, Карл — каза Джори весело, като умело прикри разочарованието си.

Не че не харесваше приятеля на Гретхен. Обаче нещо в него ѝ пречеше да го приеме безрезервно. Може би просто защото той беше много по-възрастен от тях. А може би защото тя не харесваше предупрежденията, които той ѝ беше отправил по повод Сойър Хаулънд.

„Не — каза си тя, — това би било смешно. Ти харесваш Карл. По всяко друго време ще се радваш на компанията му. Колкото сте повече, толкова по-весело ще бъде.“

Но точно днес, след случилото се между нея и Сойър, тя не беше в настроение да прави усилия, за да води принуден разговор, както обикновено се налага да правим в компанията на човек, когото не познаваме добре.

— Нямаш ли палто? — попита я Карл, като огледа червения ѝ пуловер, докато тя заемаше мястото срещу Гретхен.

Той леко се поколеба, а после седна на пейката до Гретхен. На Джори ѝ хрумна, че може би е заела мястото, на което е имал намерение да седне. Предположи, че това не би било странно, като се има предвид, че Гретхен беше доста пълна и до нея нямаше достатъчно място за едър мъж като Карл. И все пак...

— Сигурно си премръзнала — каза Карл, като отново хвърли многозначителен поглед към пуловера ѝ. И тя си спомни, че я беше попитал за палтото ѝ.

— Отдолу имам топли дрехи — каза тя. — А и навън не е толкова студено. Снегът се топи.

— Достатъчно студено е, за да се зачервят така силно бузите ти — каза Карл, поглеждайки я косо. — Като че ли се изчервяваш.

Очарователна си.

— Къде е шапката ти? — попита я Гретхен. — Не си ли сложи шапка, когато излезе от къщи?

Ръката на Джори се стрелна към косата. Някак като на сън си спомни, че баретата беше паднала, когато Сойър я беше грабнал в прегръдките си. Бузите ѝ пламнаха. Запита се дали Карл и Гретхен могат да усетят какво е преживяла. Без съмнение, щяха да бъдат ужасени, като се има предвид отношението им към Сойър. Независимо от техните опасения, Джори беше решила, че няма причина да го подозира в каквото и да било. Докато разговаряше с него в гаража, докато му разказваше за дядо си и за миналото, вътрешното ѝ чувство ѝ беше подсказало, че в него няма нищо злоещо.

Беше се почувствала малко неудобно в мига, когато той внезапно беше престанал да я целува и ѝ беше казал, че трябва да се върне към работата си. Всъщност тя почти му беше благодарна, че прекъсна ласките им и ги върна към действителността. Би трябвало самата тя да го направи. Но не беше го направила.

Фактът, че той го беше направил, не означаваше непременно, че тя трябва да изпитва съмнения по отношение на характера му. Странно беше, че може да включва и изключва чувствата си като по команда, като газова запалка. Странно беше, че в един момент може да я люби с устата, езика и ръцете си, а в следващия хладнокръвно да се върне към работата си. Но това не означаваше, че е лош по характер.

„Е, ние сме непознати — нашепна вътрешният ѝ глас. — Едва се запознахме. Не знаем почти нищо един за друг.“ Но защо ѝ беше невъзможно да разсъждава така, когато се намира в прегръдките му? Защо...

— Джори?

— Мм?

— Шапката ти? — каза Гретхен с тон, който подсказа на Джори, че е пропуснала няколко реплики.

— О, шапката ми. Сигурно е паднала, докато съм идвала насам — каза Джори, като внимаваше да не погледне през прозореца към абсолютно спокойния следобед.

Чувстваше погледите им върху себе си. Знаеше, че и Гретхен, и Карл, се чудят в какво се е забъркала. За да не им остави време да си

задават въпроси, тя протегна ръка към папките с менюто, които бяха подпрени на стената.

— Трябва да поръчаме. Умирам от глад. Подаде им две папки с менюто и разтвори третата. — Какво приготвят добре тук?

— Всичко — каза Гретхен. — Все същото си е, както винаги.

— Все пак, най-вкусна е рибата тон — плахо предложи Карл.

— Ще го имам предвид — каза Джори, мило усмихната.

Мразеше рибата тон. Опита се да се съсредоточи върху менюто, внимателно разгледа списъка на бургерите и сандвичите. Упорито се опитваше да намери нещо ново, нещо, което не е яла тук, като например мариновани миди или говеждо „Уелингтън“.

Спомни си първия път, когато беше дошла тук още като дете. Спомни си колко изненадана беше от разликата в храната, която се сервираше тук и в Ню Йорк. В нюйоркските ресторанти менюто се състоеше от около дванайсет страници и съдържаше блюда от различни страни. Имаше храни с екзотичен вкус. Обикновено на обяд се консумираха пет блюда. Но тук, в закувалнята на Близърд Бей, имаше салата от яйца, руло „Стефани“, пай с боровинков пълнеж — все същите неща, които имаше и преди десет години. В това имаше нещо успокояващо, както и в познатата усмивка на Мей, който дойде да вземе поръчката им.

— Джори Мадок! — възкликна тя. Белите вежди се стрелнаха към белите къдрици. — Върнала си се отново! Каква чудесна изненада. Колко дълго ще останеш?

— Не съм сигурна. — Може би седмица.

Изведнъж мисълта за заминаване ѝ се стори отблъскваща. Нямахше нито при кого, нито при какво да се върне в Ню Йорк.

„Това не е вярно. Имаш татко си, апартамента си и приятелите си...“

Но баща ѝ, въпреки че я обожаваше, беше погълнат от бизнеса си. Както „винаги.“

Наново обзаведеният ѝ апартамент, на върха на висока сграда, която имаше изключителен портиер, беше прекрасен. От него се разкриваше чудесна панорамна гледка към хоризонта и реката. Но тя не го чувстваше като свой дом. Не повече от безупречните жилища, които родителите ѝ бяха наемали през годините.

Колкото до приятелите ѝ, тя се движеше в различни среди и имаше широки социални контакти. В календара ѝ имаше много кръгчета, които отбелязваха откриване на изложби, посещения на нощни клубове, безброй партита. Но нищо от това не ѝ липсваше. Не още.

Предполагаше, че след седмица в пустия Близърд Бей тя ще копнее за Манхатън. Но приключението в малкото селце беше още интересно, ново преживяване... А тук беше и Сойър. Сойър Хаулънд, който не би трябвало да има нищо общо с дължината на престоя ѝ в това отдалечено, покрито със сняг, селце, но чието присъствие в него бързо придобиваше значение.

— И така, какво бихте желали? — попита Мей и прибра папките с менюто.

„Какво бих искала? Бих искала Сойър Хаулънд да ме вземе в силните си ръце, да ме притисне към широките си гърди и да ме занесе до леглото си. Искам да ме положи на него и нежно да ме освободи от дрехите ми, да съблече собствените си дрехи и да довърши онова, което започна.“

До вечерта снегът почти се беше стопил. Само тук-там беше останала кална киша, която обещаваше да изчезне до сутринта. Синоптиците твърдяха, че температурите ще се покачат.

Джори почувства разочарование, когато, преди да се пъкне в леглото, погледна към света, който отново беше сиво-зелен. Вслуша се в равномерното капене на топящия се сняг от стрехите и се запита дали отново ще завали сняг, докато тя е тук. Надяваше се, че да.

Снежната виелица беше ново преживяване за нея, а също така и реакцията на местните хора. Ню Йорк щеше да бъде напълно парализиран при подобни обстоятелства, но хората от селото почистваха снега и продължаваха, не спираха да се движат.

„Е, селото неслучайно се казва Близърд Бей — Заливът на бурите“ — припомни си Джори, спусна пердето и се сгуши в леглото. Протегна ръка да угаси нощната лампа и замръзна. Беше сигурна, че чу стъпки пред вратата на стаята си. Стъпките не приличаха на стъпките на човек, който си върви просто ей така по коридора. Като че ли някой я дебнеше от другата страна на вратата.

Беше почти полунощ. А Гретхен още не се беше върнала. Двамата с Карл бяха отишли на късната прожекция в киното. Съвсем тихо, Джори стана и прекоси късото разстояние до вратата. Нямаше ключалка. Досега този факт не я беше тревожил. А сега, докато поставяше ръка на дръжка, се запита как тя, типичната градска жителка, се е съгласила да спи в стая, чиято врата няма ключалка. С бързо и рязко движение, тя сграбчи дръжката, завъртя я и отвори вратата. Нададе писък при вида на мъжа, който стоеше в коридора. Той се обърна към нея. Беше изненадан, както и тя. Беше възрастен човек, може би в началото на седемдесетте, съвсем белокош, с набръчкана кожа и очила с дебели стъкла. На кръста му висеше чантичка с инструменти. В ръката си носеше джобно фенерче.

Това сигурно беше чичото на Гретхен — Роланд. Джори все още не го беше срещала, но знаеше, че стаята му се намира на третия етаж и че той поправя всичко в къщата. Но защо се промъкваше край стаята ѝ посред нощ?

— Какво правите тук? — попита Джори, макар да беше очевидно.

Сменяше една от крушките в коридора. Тази, която се намираще най-близо до нейната стая. По-рано през деня беше забелязала, че крушката е изгоряла и че той вече е махнал абажура, за да свърши работата докрай по-късно.

Мъжът не отговори, само я погледна и поклати глава. Продължи работата си. Джори го гледа известно време, силно изненадана. После, защото не знаеше какво друго може да направи, влезе в стаята си и затвори вратата. Остана облегната на нея за миг. Сърцето ѝ още биеше силно поради преживяния страх.

После тя се огледа, за да намери нещо, с което да подпре вратата. Щом не можеше да се заключи, можеше поне да направи достъпа в стаята по-труден. Така никой нямаше да успее да... Какво? Да я убие, така както бяха заклали туристката миналото лято. Каза си, че не бива да позволява на въображението си да препуска твърде свободно. Само защото чичото на Гретхен я беше уплашил...

Но кой не би се уплашил, ако открие, че някой дебне от другата страна на вратата в този късен час? Защо досега не беше виждала чичото, който живееше в къщата? Защо той сменя крушката през

нощта, когато може да го направи и през деня? И защо не ѝ беше отговорил, когато го беше попитала какво прави?

Джори реши, че в чичото на Гретхен има нещо съмнително, и си отбеляза наум да поговори утре с Гретхен. Тя почака и след няколко минути го чу да се отдалечава по коридора. После премести единствения стол в стаята и подпря с него вратата така, както беше виждала хората да правят по филмите. Струваше ѝ се, че тази мярка е крайно неефективна. Може би защото столът беше тапициран, а може би защото облегалката му беше извита. Тя все пак го остави там и сложи върху седалката два куфара за по-голяма тежест. Реши, че ако някой се опита да се промъкне, докато тя спи, нещата ще паднат с трясък на пода и ще я събудят.

Когато Джори най-после си легна, като остави лампата включена, привлекателният русокос механик беше последното нещо, за което си помисли. Въпреки това тя го сънува. Жив, еротичен сън, в който те двамата със Сойър лежаха голи в снега, който, странно, никак не беше студен. Всъщност той беше топъл и мек като пухено легло. Сойър правеше с нея всичко онова, което тя си пожела сутринта при страстната им целувка. Сънят беше толкова истински, толкова завладяващ, че когато Джори се събуди в малките часове на деня, беше изпотена, тялото ѝ се извиваше неспокойно, а въздухът не ѝ достигаше. Беше забравила за мъжа в коридора и проклетия стол, който беше заложила до вратата.

За момента беше забравила всичко, освен съблазнителния загадъчен мъж, който беше успял да проникне до подсъзнанието ѝ и да я накара да трепери при мисълта, че утре отново ще го види.

* * *

ГЛАВА 5

Сойър стоеше на тясната ивица скалист плаж с ръце, пъхнати в джобовете на дънките. В ялната и студена сутрин той наблюдаваше изгряването на слънцето над езерото. Слънчевата светлина образуваше бляскава златна пътека по сивите ноемврийски води — пътека, която се простираше от брега до хоризонта. Представи си я как води дори още по-далеч...

„Къде си ти? Тук някъде ли си?“ — попита той тихо и ритна с ботуша си крайезерните камъчета. А после отново впери поглед в развиделяващото се небе. „Чуваш ли ме? Ако ме чуваш, искам да знаеш, че още съм тук. И заклевам се, ще продължавам да се опитвам...“

Той извади дланите си от джобовете и ги прокара по пълните си със сълзи очи. Извърна поглед от водата. Бавно, с наведена глава, тръгна обратно към пустото шосе, където беше оставил колата си.

Представяше си как е изглеждал кварталът през лятото, в разгара на сезона. Селските вилчки, които гледаха към езерото, са били наети и пълни с живот, а по шосето са пълзели множество коли. Щом затвореше очи, чуваше скърцането и захлопването на входните врати, музиката, долитаща от радиото, и веселите крясъци на децата, които се къпят в езерото.

Но по това време на годината тук царуваше самота, макар да имаше няколко смелчаци, които си почиваха около покритото с лед езеро. Той тръгна по посипания с камъчета стръмен бряг и стъпи върху калната трева на един от дворовете. Направи няколко крачки към вилата, чиято входна врата беше закована с дъски, но не се осмели да я доближи съвсем. Остана там, по средата, между къщата и шосето. Не смееше да вдигне поглед към вилата.

Но знаеше, усещаше инстинктивно всичко. Беше прекарал дълги часове седнал на прага ѝ, като я гледаше втренчено и внимателно и се стараше да запомни всички подробности. Често я сънуваше.

Знаеше точно къде се люци светлозелената боя, знаеше точно къде са счупени перилата на верандата, знаеше точно кои стъпала са повредени и кои скърцат непоносимо, знаеше, че до вратата, върху стълба с лампата, са залепени стари изрезки от вестник, съобщаващи за криминалното деяние.

Вятърът раздвижи клоните на дърветата над главата му. Чу се протяжен звук — като от оплакване на мъртвец или въздишка, — който се смеси с пляска на водите и шумоленето на увехналите кафяви листа под ботушите му.

После от далечината долетя шумът от дърво, което се удря в дърво. Видя, че вратата на плажната кабина, която беше малко по-надолу по пътя, се е отворила от силния вятър и сега се блъска в стената. Там стоеше мъж, с гръб към Сойър.

Той не можеше да види лицето му, но знаеше, че това е Карл Андерсен, който чака кучето си. Чу как мъжът остро изсвири, а после долови и дрънченето на металната каишка на животното. На плажа се появи и огромната немска овчарка. Сойър знаеше, че козината на кучето е сива и сплъстена от езерните води. Кучето щеше да изтръска водата от себе си, да се изкачи на верандата и да изчезне във вътрешността на къщата. Същото се повтаряше всяка сутрин.

Понякога Сойър се питаше дали Карл Андерсен въобще го забелязва. Дали вижда старото „Шеви“, паркирано малко по-надолу по пътя. Не мислеше така, защото мъжът никога не се забавяше достатъчно дълго на прага, нито поглеждаше в неговата посока.

Сойър не искаше да бъде забелязван, но не можеше и да престане да идва тук. През повечето дни идваше още преди изгрева на слънцето и посещаваше пустата плажна кабина. После вървеше по пясъка зад нея и размишляваше за трагедията, която се беше случила тук само преди няколко месеца. Кървавата драма, която беше променила живота му завинаги.

Той стигна до колата си и хвърли последен поглед през рамо, преди да потегли към селото.

— Мисля, че снощи видях чичо ти — съобщи Джори на Гретхен, която вдигна поглед от чашата кафе, която току-що си беше наляла.

— Мислиш, че си го видяла?

— В коридора пред стаята ми беше застанал възрастен мъж. Сменяше изгорялата крушка.

Гретхен кимна и придърпа стола си към масата. Седна срещу Джори.

— Наистина е бил чичо Роланд. Казах му, че крушката трябва да се смени.

— Той винаги ли, хм, работи през нощта? — попита Джори и посегна за втора препечена филийка. В средата на масата имаше чиния, пълна с препечени филийки, намазани с масло.

— Повечето пъти — отговори Гретхен. — Точно затова не си го виждала досега. Забравих да ти кажа, че чичо Роланд се мотае все в странни часове. Години наред е работил нощна смяна във фабриката. Когато се пенсионира, не могъл да свикне да спи през нощта и да будува през целия ден. Пък и защо трябва да свиква? За мен няма значение кога ще поправа крушките или мивките.

Джори сви рамене и щедро намаза ягодово сладко върху филийката си.

— Да, предполагам, че е така. Но когато го попитах какво прави, той само ме погледна. Може би не му харесва, че в къщата има гост по това време на годината.

— О... — Гретхен поклати глава. — Не е заради това. Не мога да повярвам, че не съм ти казала: чичо Роланд е глух. И ням.

— Аз също не мога да повярвам, че си пропуснала да ми кажеш — измърмори Джори. — Господи, Гретхен, помислих, че нещо не е наред с него. Взех го за крадец, който се промъква в тъмнината на нощта. Можеше да ми споменеш, все пак.

— Не се тревожи, Джори. Той е безопасен — каза Гретхен и отпи от кафето си. — Знам, че трябваше да ти кажа, но тези дни умът ми е зает с други неща, затова...

— Всичко е наред.

Тя ухапа филийката си, но не откъсна поглед от лицето на приятелката си. Под очите на Гретхен имаше тъмни кръгове, които изпъкваха ясно поради бледата ѝ кожа и русите вежди и мигли. Косата ѝ, която обикновено беше сплетена в дълга плитка и отметната назад, тази сутрин беше спусната и дори неразресана. Като че ли не ѝ бяха стигнали силите да се занимава с нея.

— Добре ли си? — попита я Джори. — Искам да кажа, изглеждаш преуморена. Ако искаш да поговорим за нещо — за Карл, или за нещо друго, — ще се радвам да...

— Не — побърза да каже Гретхен. — Не, с Карл всичко е наред. Знаеш ли, днес през целия ден ще трябва да работя в спалнята на третия етаж. Трябва да боядисам рамките на всички прозорци, а също и первазите. Миналия месец смених тапетите. А сега най-после успях да спестя пари и да купя боя. Искаш ли да ми помогнеш, ако нямаш какво друго да правиш?

— Бих искала — излъга Джори, — но всъщност има някои неща, които трябва да свърша. Ще отида до дома на Кити. Тя ме покани за обяд, за да се запозная с децата ѝ. Ще трябва да взема колата си от гаража. Ще бъде готова до обяд, така каза Сойър.

— Сойър? — Гретхен направи неопределена гримаса. — Звучи така, сякаш си станала интимна с него, Джори.

— Не точно. Аз само... Как всъщност трябва да го наричам? Мистър Хаулънд?

— Не, но... просто внимавай, окей? Не знаеш нищо за него.

— Нито пък ти — отговори тя, като че за да се защити.

— Точно в това е проблемът — отговори Гретхен с равен глас, но остави чашата си с толкова рязко движение, че тъмната течност се разля по покривката. — Никой в Близърд Бей не знае нищо за него. Тук стана убийство, което още не е разкрито. И хората говорят, че той може да има нещо общо с него. Не искам да пострадаш.

— Гретхен — каза Джори търпеливо, — ще взема колата си от гаража на Сойър Хаулънд. Как бих могла да пострадам?

— Забрави, че съм казала каквото и да било.

— Добре, ще забравя — съгласи се тя, а после си спомни нещо. — Имаш ли нещо против да използвам телефона? Трябва да проведем няколко разговора с Ню Йорк.

— Нямам нищо против — каза Гретхен, но като че ли се колебаеше.

— Ще ги прехвърля към кредитната си карта — побърза да добави Джори.

— Няма проблеми — каза Гретхен. — Виж, Джори... мога ли да те попитам... чудех се...

— Какво? — попита тя, а приятелката ѝ все още се колебаеше.

— С какво си изкарваш прехраната?

— С какво си изкарвам прехраната?

— Да, искам да кажа — имаш ли работа там, в града, или...

О! Стариат, обичаен въпрос. Джори въздъхна. Искаше ѝ се въпросът за нейната работа, или липсата на такава, да не беше повдиган.

Ето я тук Гретхен, която едва свързва двата края и буквално се бори, за да не позволи на къщата да се разпадне. Тя знаеше, че семейството на Джори никога не е изпитвало нужда от пари, и все пак... Как ще реагира, когато разбере, че Джори си живее охолно, като харчи парите от фонда, който ѝ е оставил дядо ѝ? Че баща ѝ е купил и обзавел апартамента ѝ на „Парк Авеню“? Че майка ѝ ѝ изпраща ежемесечно чекове за допълнителни нужди, както казва тя, и чието изплащане се осигурява от богатия ѝ и аристократичен втори съпруг?

— Всъщност — каза внимателно Джори — точно сега съм на кръстопът между две възможности за кариера.

— О? — Гретхен очевидно очакваше продължението.

— Май не мога да взема решение с какво да се захвана.

— А какво си правила преди?

— След гимназията?

„Пътувах по света. Живях в Европа с мама и Реджиналд, докато те не ме побъркаха. Прекарах една година в Лос Анджелис.“

— Опитах от всичко по малко — каза Джори и това си беше чистата истина. — Най-накрая се установих в Ню Йорк. Реших да се заема със семейния бизнес. Баща ми ме нае като продавачка, но не ми хареса работното време, което беше от девет до пет часа.

„Като се изключат посещенията на големите модни ревюта и пътуванията до Париж и Милано, модата беше доста отегчително нещо. Не беше кариера за мен.“

— И така, върнах се в училище, за да се усъвършенствам.

„Изкарах курс по бизнес деловодство във вечерната гимназия. Учих и вероизповедание.“

— Но реших, че не съм достатъчно талантлива.

„Да седя сама пред компютъра с часове не беше представата ми за щастлив живот.“

— Все още искам сама да си бъда шеф и да върша нещо, от което наистина да имам облаги за себе си. Напоследък ме занимава идеята да си открия свой собствен бизнес.

„Татко казва, че не иска да ме гледа как се отегчавам. И че ако най-сетне реша с какво искам да се занимавам, той ще ми помогне с

парите.“

— Но не съм съвсем сигурна какъв да бъде бизнесът. Това е всичко — каза Джори на Гретхен, която през цялото време я слуша внимателно.

— Твой собствен бизнес? Искаш да кажеш, нещо като магазин?

— Не магазин. Семейството ми вече си е извоювало място на пазара. Още един магазин би бил излишен. Мисля си за нещо в областта на...

„Всъщност, не съм мислила за нищо конкретно в никоя област...“

— Можеш да управляваш хотел — като мен — предложи Гретхен.

— Бих могла.

„Като се изключи това, че не съм от типа хора, които обичат да седят на едно място.“

— Макар че всъщност не мога да си те представя да се занимаваш с това — продължи Гретхен и я измери с поглед.

Като видя изражението в очите на приятелката си, Джори настръхна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти просто не си домашарски тип.

— О! — Едва ли би могла да го оспори.

— Не се тревожи — каза тя на Гретхен. — Сигурна съм, че рано или късно ще ми хрумне нещо. Не желая да бездействам и през останалата част от живота си.

„Като майка ми, сестрите ми и бабите ми преди тях.“

Проблемът беше, че никой не беше и споменавал на Джори, че трябва да се подготви за бъдещето. Никой не й беше казвал, че трябва да има друга цел в живота, освен да си намери подходящ съпруг. Дори дядо Мей, най-разумният човек в семейството, никога не беше споменавал, че трябва да си избере кариера. Не, той непрекъснато беше повтарял каква късметлийка е тя, че няма да й се наложи да робува като неговата собствена майка, която останала вдовица. Прабаба Мадок се беше занимавала с правене на сирене и шиене, за да осигури прехрана на сина си, след като съпругът й починал и я оставил с невръстното дете на ръце. И дядо Мей си обещал, че когато порасне,

ще стане богат, толкова богат, че на никоя жена в семейството да не се налага да работи.

И ето я нея, трето поколение Мадок, достатъчно богата да прекара останалата част от живота си... като нищо не прави. Абсолютно нищо. И това нищо трябва да го прави сама.

Тя рязко се изправи и се извърна с гръб към Гретхен в случай, че чувствата ѝ са изписани на лицето.

— Ще използвам телефона сега, ако нямаш нищо против — каза тя.

— Не... всичко е наред. Можеш да използваш онзи, който е в предния салон.

Тя кимна и излезе от кухнята. Премина през трапезарията и се озова в предния салон. Докато вървеше, забеляза плетена на ръка синя вълнена жилетка, преметната на един от столовете. Спомни си, че с нея беше облечена Кловър, когато бяха обядвали заедно в неделя. Сигурно тя я е забравила. Джори си отбеляза наум, че трябва да каже на Гретхен за това.

В салона се настани удобно на стола и набра телефонния номер в дома си, за да провери получените съобщения. Имаше няколко — всички, оставени от познати, които ѝ съобщаваха за предстоящи партита и откривания на изложби.

„Значи не съм чак толкова самотна — каза си Джори и остави слушалката. — Има много неща, които бих могла да правя. Само кариера ми липсва. И мъж.“

И тази мисъл беше последвана, разбира се, от образа на Сойър Хаулънд, който се навеждаше над нея, за да я целуне. Джори си помисли, че единственият мъж, когото намира за привлекателен и интересен, е по-неподходящ от всички мъже, които беше познавала досега. Тя изгони образа му и мисълта за целувките му от ума си и набра телефонния номер на бащиния си офис.

— Джори е на телефона, Хелън — каза тя на секретарката.

— Джори! Как си, скъпа?

— Аз съм...

„Незадоволена. Сексуално незадоволена.“

— ... добре — измърмори Джори. — Там ли е татко?

— Тази сутрин е на заседание на ръководството, Джори. Може ли той да ти се обади, когато се върне?

— Не. Кажу му, че всичко е наред и скоро ще му се обади отново.

Тя благодари на Хелън и остави слушалката, като се опита да не обръща внимание на празнината, която чувстваше в стомаха си. Защо изведнъж животът ѝ беше загубил смисъл си? Беше дошла в Близърд Бей, защото беше почувствала неспокойствие и носталгия. Може би беше дошла, за да преоткрие себе си като героиня от феминистки роман от седемдесетте години на века. Но всичко, което беше намерила, беше селцето, което не се беше променило, и старите си приятелки, които не се бяха преместили да живеят другаде. И много сняг. И изкушение, маскирано като механик. А той, доколкото ѝ беше известно, можеше да бъде и самият дявол. Така. Беше дошла тук, за да преоткрие себе си. Но никога в живота си Джори не се беше чувствала така самотна и безпомощна — като човек, изгубил пътя си.

Днес, когато Джори Мадок застана на прага на гаража му, Сойър я очакваше. Всъщност цяла сутрин беше поглеждал към часовника и вратата. И все пак, когато Джори се появи, той беше неподготвен. Сърцето му прескочи един удар, а ръцете му започнаха едва забележимо да треперят. Забрави всичко, което мислеше да ѝ каже. Забрави, че имаше намерение да я поздрави нехайно, за да ѝ покаже, че е забравил за онова, което се беше случило тук между тях преди двайсет и четири часа.

— Подраних ли? — попита тя. Този път веднага влезе навътре и остави вратата да се затвори зад нея.

— Не, не си подранила. Колата е готова. Паркирах я навън — каза той и отиде до бюрото, където държеше ключовете и документите.

— Да, видях я. Това означава, че си намерил нужната част без проблеми? И всичко с двигателя е наред?

— Да, всичко е наред. Преди малко я изпробвах.

Не ѝ каза, че беше карал малко по-дълго, отколкото беше необходимо, само и само за да диша по-дълго аромата на тялото ѝ, който се беше запазил вътре в колата. И че колкото по-дълго седеше там, в нейната кола, вдишвайки парфюма ѝ, толкова по-остра нужда изпитваше да я види пак. И не само да я види. Да се увери, че тя е добре, че нищо ужасно не ѝ се е случило.

Той се втренчи в нея. Тя беше пред него, обула впити панталони, които подчертаваха стройните ѝ бедра, и облякла прекалено голямо за нея кожено яке, което я правеше да изглежда по-крехка и по-нежна, отколкото беше всъщност. Той забеляза нещо в очите ѝ. Нещо се беше променило от вчера насам. Дали усещаше, че е в опасност? Или... нещо я беше уплашило? Дали тази беше причината блясъкът да изчезне от погледа ѝ? Очевидно, нещо ѝ тежеше. Дори движенията ѝ бяха лишени от живо ст.

Престори се, че е зает с изчисляването на сумата за услугата, но умът му не работеше ясно. Откри, че събира все една и съща колона цифри три пъти и получава различни суми.

А тя не забелязваше. Когато вдигна поглед към нея, той видя, че е някак разсеяна. Погледът ѝ беше отправен в празното пространство пред нея. Беше заета със собствените си мисли, може би.

— Всичко наред ли е, Джори? — попита я той импулсивно.

Погледът ѝ се стрелна към лицето му. Очакваше весело да му отговори: „Благодаря, всичко е прекрасно.“ Или: „Какво ти става, че ми задаваш този въпрос?“

Но тя каза:

— Не знам.

— Как така?

Тя сви рамене.

— Аз просто... Не знам.

— Случило ли се е нещо? — Беше разтревожен вече не на шега.

— Не. Май нямам настроение. Сигурна съм, че ще го преодолея.

Той кимна. После се чу да казва:

— Имаш ли някакви планове за следобеда?

Тя се поколеба.

— Трябваше да отида на гости на една моя стара приятелка. Но тя се обади точно преди да тръгна и ми каза да отида за вечеря. Така че... нямам. Не, нямам никакви планове. Защо?

Той не знаеше защо я беше попитал. Въпросът се изплъзна от устата му, преди той да осъзнае какво изрича. Точно по същия начин излязоха от устата му и следващите му думи:

— Просто си мислех, че ако искаш, можем да излезем заедно.

Тя изглеждаше изненада.

— Заедно?

Той кимна. Разбра, че няма избор и трябва да довърши започнатото.

— Нямах ли работа?

Той поклати отрицателно глава.

— Бизнесът не върви много добре. Мога да си позволя няколко часа почивка, без това да се отрази на работата.

— И какво ще правим?

— Можем да отидем до Саратога Спрингс и да обядваме.

Тя се усмихна едва забележимо.

— Звучи ми примамливо. Обичам Саратога. Той забеляза, че тя се колебае. Може би щеше да му отговори, че не може да отиде. И край на всичко. Но тя отново не постъпи според очакванията му. Помълча още около минута. Явно обмисляше решението си. А после каза:

— Добре. Ще дойда с теб. И ще шофирам аз. Тъкмо щеше да ѝ възрази, когато тя го погледна право в очите и добави:

— Искам да видя как върви колата ми. Имаше повреди след обръщането.

Не можеше да спори повече. Готовността ѝ да поеме вината наистина го изненада. Познаваше я едва от няколко дни, но вече знаеше, че Джори Мадок не позволява да ѝ нареждат какво да прави. И не би излязла с мъж, който се отнася с нея като с крехка и уязвима жена. Което щеше да го затрудни да я закриля повече, отколкото беше предполагал. И без това всичко щеше да бъде много сложно, като се има предвид, че според предварителните му планове той нямаше да прекарва с нея достатъчно дълго време. „Не започваш много добре нещата“ — опомни се той, като си помисли, че ще прекара с нея останалата част от следобеда, а това подозрително прилича на среща. Но поне щеше да е пред очите му. Надяваше се, че ще успее да се въздържи и няма да я докосне.

Настроението на Джори се подобри, докато караше колата по „Бродуей“ в Саратога Спрингс. С удоволствие гледаше познатите ѝ, скъпи и красиви места. Минаха през центъра на града, покрай огромната сграда вляво и покрай стабилната компания „Адирондак Тръст Къмпъни“, а после и покрай хотела „Пун Ван Дам“ вдясно. Колко ли пъти Джори и дядо Мей бяха преминавали покрай тези сгради в горещите летни дни, докато влизаха и излизаха от

многобройните бутици? Винаги намираха време да изядат и по един сладолед.

Гласът на Сойър прекъсна спомените ѝ:

— Знаеш ли къде е „Спа Стейт Парк“! Тя кимна и отговори:

— Направо. След няколко пресечки ще стигнем. Защо?

— Мислех си, че можем да обядваме в „Гидеон“.

— В „Гидеон“! — повтори тя. Пред очите ѝ изникна образът на великолепия хотел във викториански стил, разположен в средата на парка, чиято площ беше две хиляди акра. Не точно това си беше представила, когато ѝ беше предложил обяд в Саратога Спрингс.

— Какво има? — попита той, защото почувства погледа ѝ върху себе си.

— Ами... Мислех си, че ще обядваме в „Хати“.

— „Хати“?

— Да, където сервират пиле на грил.

Тя го погледна и го видя как вдига вежди.

— Това е любимото ми заведение за хранене в този град — обясни тя. Спомни си как с дядо Мей винаги бяха намирали време да избягат от другите и да се скрият в „Хати“. Предложението винаги излизаше от дядо ѝ, който казваше с южняшкия си акцент:

— Копнея за домашно приготвено пиле, мила.

Сядаха на боядисаните в различни цветове столове, до масите, които се клатеха и бяха застлани с карирани покривки. И се посвещаваха на печеното пиле, картофеното пюре и кестеновия пай — все храни, забранени на дядо Мей. Поне баба ѝ твърдеше така. Тя винаги му натякваше да внимава какво яде и сигурно имаше причини да го прави, помисли си с тъга Джори сега. Почувства и угризения. Грях беше да споделя с него храната, която се отразяваше зле на сърцето му. Опита се да прогони образа на дядо си, паднал на земята, издаващ ужасни звуци, задъхващ се за глътка въздух, хванал се за гърдите си...

Сойър отново прекъсна спомените ѝ. Този път тя му беше благодарна.

— Сигурна ли си, че не би искала да хапнеш в „Гидеон“ този път?

— Сигурна съм — каза твърдо, като се питаше дали той не се опитва да ѝ направи впечатление, като ѝ предлага обяд в най-добрия

ресторант в града. Не ѝ приличаше на човек, който често обядва навън. Не бяха и облечени подходящо. Да, беше се измил и сменил дрехите си, преди да излязат от гаража. Беше се скрил за малко в задната стаичка, а после отново се беше появил — облечен в панталони цвят каки и огромен плетен пуловер. Беше толкова красив, че тя не успя да свали поглед от него, докато не стигнаха до колата. Но сега очите ѝ бяха приковани в пътното движение и светофарите. Тя просто каза:

— Да отидем в „Хати“. Окей?

— Окей.

Очакваше той да започне спор, както беше сторил по-рано, когато му беше казала, че ще шофира. Ако беше продължил да възразява, Джори просто нямаше да излезе с него. Всъщност, тя точно това имаше наум, защото се беше изненадала от съгласието си да излезе с него. Следващото, което си помисли, беше: „Как да се измъкна от обещанието?“

А сега се радваше, че не беше успяла. Защо да не прати предпазливостта по дяволите и да не се радва на следобеда и на присъствието на Сойър, макар той да не е отговорът на проблемите ѝ?

— Права беше — каза ѝ Сойър, когато излязоха на тихата и спокойна улица след около час и половина. Бяха се нахранили с пилето, порцията сладководна риба, задушен грах, царевичен хляб и пай със сладки картофи — най-вкусната храна, която беше ял досега.

— Била съм права за какво?

Тя закопча коженото си яке, защото вятърът духаше срещу тях. Беше се усилил, докато си бяха седели на топло вътре. Слънцето се беше скрило зад застрашително сивите облаци, които се придвижваха на запад.

— Беше права за заведението на Хати. Пилето беше превъзходно.

— Нали ти казах.

Той се усмихна, развеселен от избора ѝ на думи, с които да се изрази.

— Какво? — попита тя, видяла усмивката му. — Какво смешно има?

— Бях готов да се обзаложа, че си от типа жени, които бих могъл да нарека „нали ти казах“. Обичаш все да излизаш правата, нали?

Тя сви рамене.

— Кой не обича? И все пак аз много често съм права.

Сойър повдигна вежди. Видя, че Джори се усмихва, но беше сигурен, че думите ѝ не са изцяло шега.

— Какво ще правим сега? — Закопча палтото си.

— Не знам... Да се връщаме ли?

— Да се връщаме? — Погледна часовника си. — Но сега е само... два и половина. В колко часа трябва да се срещнеш с приятелката си?

— В седем — призна тя.

— Можем и да се върнем, ако искаш. — Опита се да пренебрегне разочарованието, което се промъкваше в душата му.

— А може и да се поразходим малко тук, в Саратога — каза тя, с което отново го изненада. — Ако искаш — добави. Той видя, че бузите ѝ са по-червени от обикновено.

— Е, щом вече сме тук, така ще е по-добре — съгласи се. — Поне за малко, нали? Ще бъде забавно да видим дали нещо се е променило.

— Имаше ли достатъчно време да огледаш областта, след като се премести в Близърд Бей? — попита го тя.

Отбраната му беше пробита. По време на обяда разговорът се въртеше около теми, които не засягаха личния им живот — храната, украсата на заведението, снимките на известни личности, окачени по стените. Нито веднъж не си беше спомнил кой се предполага, че е той. Нито веднъж не си беше помислил за причините, накарали го да наруши обичайния си живот и да дойде в Близърд Бей. Но сега реалността го връхлетя като бясно препускащ влак. Направи кратка, но очевидна пауза, преди да отговори:

— Не съм прекарал достатъчно време тук, не. Става все по-студено и...

— Къде си живял, преди да дойдеш в Близърд Бей?

— В Средния Запад — каза го особено подчертано. — Чу ли прогнозата за времето тази сутрин?

— Аз? Хм, хм. Никога не слушам прогнозата за времето.

— И защо не? — попита я, отчасти за да насочи разговора в безопасна посока, отчасти от любопитство.

Тя сви рамене.

— Защото не можеш да направиш нищо, за да я промениш. И ако не знаеш, че ще вали, всяка сутрин можеш да излизаш от къщи с

надеждата, че ще бъде слънчево.

Той се замисли над думите ѝ. Джори не можеше да знае каква ирония се съдържа в думите ѝ.

— Макар че — добави тя, — някои хора могат да ме помислят за пълна идиотка, защото тръгнах на път онази събота, без да чуя прогнозата за времето. И попаднах право в снежната буря.

— Ако знаеше, че ще има буря, щеше ли да отложиш пътуването си?

— Не — отговори незабавно. — На всяка цена щях да тръгна. Щях да си помисля, че мога да се справя. И наистина се справих.

— С малко помощ — не можа да се сдържи да не отбележи той.

— С малко помощ. Благодаря ти, между другото... Нима досега не съм ти благодарила?! Ако не се беше появил, щях да бъда принудена да приема помощта на Хоб Никсън.

— Помислих, че за теб това няма голямо значение — каза той, припомняйки си отношението ѝ онзи следобед.

Джори отново се изчерви — навик, който намираще очарователен. И който не беше съвместим с останалите качества на характера ѝ.

— Всъщност не исках да се кача в колата му. Това беше, преди да си спомня, че когато бяхме деца, той беше влюбен в мен.

— Предполагам, че чувствата са били едностранни.

— Разбира се. Бях така ужасена тогава, както и онзи ден. Сигурно затова всичко се беше изтрило от паметта ми.

— Но сега си си го спомнила?

Тя се поколеба.

— Не точно. Странно е. Не помня почти нищо за онова лято. Така излиза. Като че ли в паметта ми има огромна дупка. Може би защото онова време наистина беше наситено с изпитания за мен...

— Как така?

— Това беше лятото, когато завърших гимназия. В нощта преди раздаването на дипломите родителите ми ми казаха, че са се развели. Може би мислеха, че това не ме интересува. Нашият семеен живот не беше особено щастлив.

— Но новината те разтревожи? — попита я тихо.

— Да, много. Аз обичах баща си. Той винаги вземаше моята страна. А разводът означаваше, че той ще се премести на друго място.

О, и аз нямаше да живея у дома. Щях да уча в Бенингтън. Но си мислех, че когато се върна вкъщи, той ще е там.

— А той не беше?

Тя сви рамене.

— Премести се да живее на другия край на града. Прекарвах с него толкова време, колкото с майка си и сестрите си. Майка ми се омъжи повторно, и то не след дълго. Но, нали разбираш, това вече нямаше чак толкова голямо значение, колкото би трябвало да има. По-важно беше, че се е развела с баща ми. Защото, щом веднъж излязох от къщи, аз много рядко се връщах. Училищните ваканции и голямата лятна ваканция прекарвах в пътуване и гостуване на приятелите си.

— И идваше в Близърд Бей?

— Не — каза тя, а в зелените ѝ очи се таеше дълбока меланхолия. — До тази година нито веднъж не дойдох тук. Дядо почина през юли. Казах ти вече.

Той кимна. Спомни си какво му бе разказала вчера, в гаража. Че дядо ѝ е починал от сърдечен удар и че тя е била с него, когато това се е случило. Спомни си сълзите ѝ. И как беше протегнал ръка, за да я утеши. И как я беше целунал. Нещо се раздвижи дълбоко в него. За тези дълбочини той дори не подозираше.

— И после какво? — Реши, че докато продължават да вървят и тя да говори, ще може да държи настрана спомена за случилото се вчера.

Тя се подчини и продължи да разказва:

— След като дядо вече не беше сред живите, баба обяви къщата за продан. Стори ми се, че го направи още на другия ден. Знаех, че не може да е било толкова скоро, но това нямаше значение. Всички отидохме в Ню Йорк за погребението. Спомням си, че щом беше обявена, къщата беше веднага продадена. И тя предаде ключовете на новите собственици още преди края на сезона онова лято, което означава, че е било преди август. Никога повече кракът ми не стъпи в къщата.

— Така че още не си ѝ казала „сбогом“.

— Не, с къщата наистина не съм се сбогувала. Странно, но и с дядо като че ли не успях да си взема „сбогом“ — добави тя изведнъж, като че ли мисълта току-що беше изплувала в съзнанието ѝ. — Странно, но като че ли винаги съм мислела, че той още е там. Все едно

че когато съм тръгнала, съм го оставила на прага. Може би точно тази е причината нещо да ме тегли към това място.

— И затова ли се върна?

— Не знам — каза тя бързо.

Той я погледна. После се озърна и видя, че са преминали по улица „Фиш“ и са се върнали на „Бродуей“, главната пътна артерия на града. Бяха застанали пред щанд за вестници. Той видя заглавието, което красеше местното издание.

— Виж — каза ѝ, като я хвана за ръката.

— „Тази седмица в областта ще се развихри втора снежна буря“ — прочете тя. — О, добре.

— Добре?

— Обичам снега. В града не пада много сняг. В сравнение с тук. И не по това време на годината.

— Е, но ако ще вали сняг, ще имаш нужда от топли дрехи, Джори. Палто. Ръкавици. Шапка...

— Хей, но аз имах шапка. Не я ли намери в гаража? Падна от главата ми, когато...

Не довърши. Той знаеше, че се е замислила. Очите ѝ бяха приковани в лицето му. В устните му.

Спомняше си, как я беше грабнал в прегръдките си и как я беше целунал вчера — толкова страстно, че беше съборил шапката от главата ѝ. Беше я намерил, след като си беше тръгнала. Дълго време я беше държал притисната до лицето си, като вдишваше аромата ѝ и се чудеше какво ли би било да държи самата Джори. А после я беше прибрал в едно от чекмеджетата, за да не я вижда.

— Намерих я. — Гласът му беше дрезгав. Стори ѝ се, че звучи странно. Прочисти гърлото си и продължи: — Ще ти я донеса... А и ти можеш да минеш да си я вземеш.

— Да, не е голяма работа.

Тя отново закрачи. Беше стиснала длани пред тялото си и вървеше по-бавно отпреди.

— Ще имаш нужда от нея. — Той изравни крачката си с нейната. — Ще вали сняг, помниш ли? Ще имаш нужда и от палто. Позволи ми дати купя палто. И ръкавици.

— Ръкавици? Какви?

— Топли вълнени ръкавици — предложи той. Тя се усмихна и той се зарадва.

— Не съм носила вълнени ръкавици, откакто съм излязла от детството.

— Нека аз да ти купя палто, Джори. И ръкавици.

Тя се опита да изрази несъгласие, но той долови в гласа ѝ други чувства — като че ли беше много доволна от загрижеността му.

— Няма нужда да го правиш. Мога и сама да си купя палто и... и вълнени ръкавици. Искам да кажа, че няма нужда да се грижиш за мен, Сойър.

„О, но аз ще се грижа за теб — помисли си той мрачно. — Ако не знаеш, че ще вали, всяка сутрин можеш да излизаш от къщи с надежда, че ще бъде слънчево.“

И той се запита какво ли ще е да живееш така, без да усещаш надвисналите буреносни облаци, без да ги виждаш, макар те да са закрили хоризонта...

ГЛАВА 6

— Джори Мадок! Ако не изглеждаше съвсем като преди...

— Здравей, Джони — поздрави тя съпруга на Кити.

Не можеше да каже същото за него. Ако не знаеше предварително кой е, никога нямаше да го познае. По-голямата част от рижавата му коса беше опадала. Беше прибавил и доста допълнителни килограми за изминалите десет години.

Спомни си онова, което ѝ беше казала Кити — че е бил влюбен в нея през онова лято. Отново се опита да си припомни подробностите. Но не успя. В паметта ѝ наистина имаше празно петно. Как би могла да забрави нещо като това? Кити беше една от най-близките ѝ приятелки, а Джони беше най-добрият приятел на брат ѝ. Джони беше неразделна част от тяхната група през цялото време. Сега, когато знаеше за миналите му чувства, Джори се почувства неудобно.

— Коя е тази леличка, татко?

Джори погледна надолу и видя пълно, силно умалено, копие на Кити, което надничаше иззад краката на татко си.

— Това е една много стара приятелка на майка ти, Морийн. Какво ще ѝ кажеш?

— Благодаря ви — отговори незабавно малкото момиченце.

Джони се усмихна:

— Напоследък възпитаваме добри маниери у децата. Не, Морийн, какво трябва да кажеш, когато срещнеш непознат човек?

— О! Радвам се да ви видя.

Очарована, Джори приклепна, за да бъде на едно ниво с детето. Гъстата му червена коса беше с абсолютно същия нюанс като косата на майката. Запита се как ли щеше да се чувства, ако можеше да види свое точно копие в лицето на дете. Испита болка, защото си помисли, че може и да няма деца. Никога не беше успявала да се види като майка. Никога през главата ѝ не беше минавала мисълта за собствени деца.

А сега, изведнъж разбра, че копнее за дете. Да, наистина искаше да бъде майка. А с тази мисъл дойде и друга: какъв ли баща щеше да излезе от Сойър Хаулънд? До днес никога не беше мислила за мъжете и децата едновременно, не беше ги свързвала в едно цяло. Този следобед беше видяла нещата в нова светлина, под нов ъгъл. И силно се изненада.

У Сойър Хаулънд имаше нежност и загриженост, които много често бяха засенчвани от мрачно изражение и грубост. Но днес, за един кратък миг, той изглеждаше като човек, на когото би могло да се разчита. Като човек, който би могъл да се грижи за нея. Ако тя пожелае някой да се грижи за нея.

А Джори не искаше. Тя беше способна сама да се грижи за себе си. Винаги се беше гордяла с това свое качество. Нямаше нужда някой да се грижи за нея. И никога нямаше да има.

И все пак...

Приятно ѝ беше да чувства загрижеността на Сойър, да слуша как той настоява да ѝ купи палто и топли ръкавици. Дори я беше накарал да влезе в един магазин за дрехи на „Бродуей“ и да пробва едно палто. Беше ѝ го купил — палто от мек вълнен плат. Беше по-непретенциозно от всичките ѝ дрехи, но беше идеално за това забутано в Адирондакските планини село. А и не беше евтино.

Сойър беше настоял да го плати. Беше платил в брой. В портмонето му имаше доста банкноти от по сто долара. Бе забелязала това, макар той да се стараяше да държи портмонето далеч от погледа ѝ, за да не види тя нищо от личните му документи. Можеха да го издадат.

Ако Кърт, или някой друг от досегашните ѝ приятели, беше похарчил толкова пари заради нея, тя нямаше дори да мигне. Но никога не беше излизала с механик от малко селце. Знаеше, че за Сойър разходът е голям. Поне трябваше да е. Колко ли изкарваше от поправката на коли, като се имаше предвид мястото, където се намираще гаражът му. Когато го попита за това, той беше махнал небрежно с ръка и беше отговорил, че напоследък бизнесът му бил много успешен.

— Виж, татко — каза дъщерята на Кити, — Джори има като моите ръкавици. Аз също нося плетени вълнени ръкавици, Джори. И само моите са червени.

— Аз също харесвам червените ръкавици — каза Джори и издърпа от ръцете си своите пухкави, тъмнозелени ръкавици, които Сойър ѝ беше купил и които бяха в тон с палтото ѝ. — На колко си години, Морийн?

— На три. — Морийн показа три пръстчета. — Следващия месец ще навърша четири. Четири. Толкова много.

— Уоу! Какво голямо момиче си ти!

— Виждам, че намираш обща приказка с нашата бърбровка.

Джори вдигна поглед и видя Кити, която носеше малко дете, като го беше подпряла на онази част от тялото си, която би трябвало да е хълбокът ѝ. Кити обаче беше толкова наедряла, че частите на тялото ѝ не се различаваха под огромния издут корем.

— Благодаря ти, че не възрази срещу промяната на плановете за следобеда, Джори — каза Кити. — Съвсем бях забравила, че днес е денят, в който наблюдавам как обядват децата в детската градина на Патрик.

— Аз съм Патрик — каза едно гласче отгоре. Джори погледна нагам ѝ видя момченце, обуто само в сини долни гащички, кацнало на перилата на стълбището.

— Да не си посмял да се плъзнеш до долу — извика Джони. — Дори не си го помисляй.

Детето се престори, че ще се спусне надолу, усмихна се, скочи на земята и тържествено слезе по стълбите. Когато стигна почти до края, то се престори, че се спъва, залитна, пак се усмихна на майка си и каза:

— Излъгах ви!

Кити вдигна очи към небето и каза на Джори:

— Няма нито миг спокойствие.

Тъкмо свърши да говори и друг глас извика:

— Кити? Можеш ли да се качиш тук? Катлийн се е изринала навсякъде!

Кити въздъхна и каза на Джори:

— Това е мама. Тя се грижи за къпането на децата. Джони, занеси горе Морийн и я съблечи. Патрик, върви при баба си и остави да те измие във ваната. Хайде, по-живо. Веднага се връщам, Джори.

— Няма проблеми.

— Всъщност би ли подържала Шон, докато се върна. Нямаш нищо против, нали?

Преди Джори да успее да отговори, Кити ѝ подаде детето, което носеше досега. Бутна го в ръцете на Джори и се заизкачва по стълбите. Двете деца и съпругът ѝ я последваха.

Джори сведе поглед към малкото момченце, от чиито устенца излизаше обилна пяна, защото гризеше някаква гумена играчка.

— Здравей — каза му тя внимателно.

Детето извади играчката от устата си и ѝ се усмихна. Тя се разтопи от удоволствие. О, да. Искаше някой ден да стане майка. Искаше ли... това?

Докато се чудеше и изпитваше съмнения, тя се разходи из къщата на Кити и Джони. Забеляза надрасканите тапети и разпилените навсякъде играчки, протрития килим и сгъваемите врати. На масичката за кафе се мъдреше чаша мляко, мивката беше пълна догоре с мръсни чинии, а в малката всекидневна, която беше в съседство с кухнята, имаше телевизор и евтино видео. Отгоре долиташе плясък на вода и детски крясъци. Над шума се извисиха гласовете на възрастните, които викаха неща от рода на: „Махай се оттук!“ и „Махни това!“

Хаос. Истински хаос. И все пак... имаше нещо привлекателно в него. Тя се подпря на масата в кухнята и отново погледна бебето в ръцете си. После затвори за миг очи и си представи, че това е нейното бебе. Нейното... И на Сойър.

Знаеше, че е абсурдно да си представя това, но продължаваше да вижда тях двамата като родители, като семейна двойка, която живее в къща като тази — съвсем обикновена къща, една от многото къщи на селото, къща с фенер на верандата и две спални и с детски рисунки, прикрепени към хладилника с магнит. Представи си как носи на ръце бебето и го приспива и как отива на обяд в детската градина, за да наблюдава дали децата се хранят правилно. Видя се бременна, огромна като Кити. Представи си какво са правили със Сойър, за да стигне тя до това състояние. И почувства толкова силен копнеж, че тялото я заболя.

Малкото момченце в ръцете избълбука нещо. Тя отвори очи и го погледна. То не приличаше нито на нея, нито на Сойър. Не беше нейно и този живот не беше нейният. Животът ѝ беше различен, много по-различен.

— Изглеждаш така, като че ли си мечтаеш за нещо.

Изненадана, тя видя, че Кити се е върнала и протяга ръце, за да вземе бебето. Сложи го на дивана пред телевизора.

— Знам какво си мислиш — каза Кити.

— Какво?

— Че нямаш търпение да се махнеш от тази зоологическа градина и да се върнеш в Ню Йорк, където ще намериш покой и тишина. И не те обвинявам. Седни — добави тя, като отмести един от столовете и избърса с ръка трохите от масата.

Джори се усмихна и седна. Запита се какво ли би казала Кити, ако знаеше, че мислите на Джори бяха съвсем други. Каза:

— Знаеш ли, повечето хора не мислят за Ню Йорк като за спокойно и тихо място.

— Шегуваш ли се? Знаеш ли какво бих дала, за да мога да прекарам една нощ сама в голям град като Ню Йорк?

— Сама? Ами Джони?

Кити само махна с ръка, отпъди мисълта като досадна муха.

— Когато хората са женени толкова дълго, колкото нас, понякога е по-добре да се разделят за малко. Освен това той казва, че не може да остави работата си. Водопроводчиците винаги са необходими. Но ако питаш мен, той не обича да пътува. Но аз бих искала да се настаня в уютна хотелска стая с хубав изглед, да се облека в ултрамодерни дрехи и да отида с такси до най-известния ресторант, където да ми поднесат изискано меню. И да няма мръсни лепкави ръце, които да бъркат в чинията ми и да вземат от храната ми и да разливат соса върху покривката.

— Уф! — каза Джори, защото знаеше, че точно това очаква Кити от нея.

Но всъщност мислеше за живота си в Ню Йорк, който много приличаше на описания от Кити. За елегантния си, красиво обзаведен апартамент, за гардероба, пълен с ултрамодерни бутикови дрехи, и за изисканите си интелигентни приятели, за известните ресторанти и клубове, които посещаваха заедно.

И защо изведнъж всичко това ѝ се струваше безполезно, а животът — празен?

„Защото изведнъж реши, че искаш да се омъжиш за русокос и дългокос механик, да живееш в тясна къща и да имаш много деца.“

Макар че само преди няколко минути си беше представяла това, мисълта я свари неподготвена. Да се омъжи за Сойър? Да роди неговите деца? Да остане тук, в Близърд Бей?

— Джори? — Кити беше пуснала водата и гласът ѝ долетя сякаш някъде отдалеч. — Искаш ли кафе?

— Кафе? Не. Не, благодаря...

Кофеинът щеше да я държи будна цяла нощ. А като не можеше да заспи, щяха да ѝ хрумват още по-абсурдни мисли за Сойър Хаулънд.

— Кола? Или чаша вино?

Можеше да изпие чаша вино. Виното щеше да ѝ помогне да се отпусне. Да забрави лудите си мечти и обезпокоителните мисли, които се въртяха в ума ѝ.

— Да, чаша вино ще ми се отрази добре — каза тя на Кити.

— Чудесно. А аз не мога да пия и да ям много неща, докато това дете не се покаже на бял свят, което може да стане и в един от идните дни. Мисля, че вече се опитва да си пробие път — каза тя и погали огромния си корем. С другата подпираше кръста си, който явно я болеше.

— Какво усещаш? — Джори чу въпроса си, който я изненада. Беше се втренчила в корема на Кити.

— Чувствам се така, като че ли тук има пораснало бебе, което се опитва да забие главата си в белия ми дроб, а краката си да провеси през чатала ми. Което, между другото, е точно описание на онова, което става в действителност. Защо си толкова любопитна? Нима мислиш да имаш бебе?

— Аз? Не. Господи, не. Поне не скоро.

— Значи в този период от живота ти още не се е появил подходящият за теб мъж. Сега, когато мистър Кинозвезда вече го няма, това може и да стане.

— Не, в живота ми няма никакви мъже — побърза да каже Джори.

Кити ѝ подаде бутилка вино и тирбушон.

— Отвори я, а в това време аз ще донеса чашите. — Обърна се към бюфета и попита: — А какво ще кажеш за Сойър Хаулънд?

Джори, приготвила се да забие тирбушона в тапата, не улучи и го заби в ръката си. Болката се смеси с объркването, предизвикано от въпроса на Кити.

— Сойър Хаулънд? — успя да каже тя. — Какво за него?

— Кловър те е видяла да се разхождаш с него днес следобед. Но била заета с клиентите си, затова не успяла да излезе да ти каже „здравей“.

С известно закъснение, Джори си спомни, че приятелката ѝ има бутик на улица „Ню Ейдж“ в Саратога Спрингс. Как е могла да забрави? „Защото беше изцяло погълната от Сойър. Затова си забравила.“

— А ти откъде знаеш? — попита тя Кити.

— Джори, не можеш нищо да запазиш в тайна в малко селце като това. Джони срещнал случайно Кловър, докато се връщал от работа. И тя му казала.

— О!

Тя се зае с отварянето на бутилката вино.

— И така... Ти и Сойър Хаулънд?

— Ние бяхме... Просто се разхождахме...

— Имахте среща? — Кити остави чашите, по които имаше петна, на масата.

— Не. Обядвахме заедно. Това беше всичко.

— Обядът може да се приеме и като среща.

— Е, но не беше.

— Джори, знаеш ли, хората твърдят, че той може би има нещо общо с онова убийство?

Съвсем беше излязло от ума ѝ. А мислеше дали би могла да се установи в Близърд Бей, където всеки познаваше всички и знаеше какво правят, където никой не изпитваше угризения, ако разнася клюки.

— Аз наистина не мисля, че Сойър Хаулънд е убиец, Кити — каза тя студено. Наля вино в чашата си и отпи.

— Но дали го познаваш добре?

— Да, познавам го достатъчно добре.

„Да, достатъчно добре, за да си фантазирам, че ще родя неговите деца.“

— Джори, просто не искам да ти се случи нещо лошо. Жената... която беше убита, не беше тукашна. Също като него. Джони я срещнал няколко дни преди смъртта ѝ. Тръбата на мивката течала. Каза, че е спокойна и тиха, че страни от хората. Че е затворен човек. Или поне

прилича на такава. Никой не я предупредил обаче да се пази от някои хора.

— Хора като Сойър Хаулънд?

— Или Хоб Никсън.

— Коя жена със здрав разсъдък не би искала да стои далеч от Хоб Никсън? — Джори отново отпи от виното.

Кити повдигна рамене.

— Е, никога не се знае.

— Да — съгласи се Джори, — човек никога не знае.

Сойър неспокойно крачеше из апартамента си — напред, назад, напред, назад. Непрекъснато прекарваше ръка през дългите си коси. Нещо не беше наред. Чувстваше го. Отиде до прозореца, повдигна завесата и погледна навън в нощта.

Стаята му беше с изглед към поляната, която постепенно преминаваше в стръмен, гъсто залесен, склон. През деня в далечината се виждаше силуетът на планината. Но през нощта всичко наоколо тънеше в непрогледен мрак.

Черно и бяло. Бяла вихрушка. Бурята, предвиждана от синоптиците, беше започнала. Вече валеше не на шега, а вятърът беше толкова силен, че рамката на прозореца се тресеше.

Сойър рязко се извърна, прекоси стаята и се спря до леглото. Протегна ръка и вдигна нещо меко и червено, което притисна до лицето си. Със затворени очи вдъхна аромата на Джори, който се беше запазил по баретата ѝ.

„Къде си? — запита той. — Дали си излязла навън в бурята? Дали си в беда?“

Хванал здраво баретата, той се върна до прозореца и се втренчи в нощта, като че ли се надяваше там да намери отговорите на въпросите си. Но всичко, което намери, беше нарастващо чувство за тревога, безпокойство и неспособност да изгони мрачните спомени, които го преследваха още от август. И той ги остави отново да го навестят. Напрегна се, за да понесе мъчението, което му причиняваше образът на ужасната насилствена смърт, за която знаеше, че носи отговорност.

* * *

— Гретхен?

— Тук, вътре съм.

Джори подаде главата си през вратата на салона и видя приятелката си седнала на дивана от викторианската епоха, който никак не изглеждаше удобен. На скута ѝ лежеше отворено списанието „Кънтри Мегъзин.“

— Още ли си будна? Почти полунощ е.

— Току-що свърших работата си. Уших нови завеси за спалнята на третия етаж — каза Гретхен и се протегна. — Схванах се. Имам нужда от малко гимнастика за разтягане, преди да си легна.

Джори почувства да я пробожда чувство за вина. Когато Кити се обади, за да ѝ каже, че отлага срещата им за вечерта, тя си помисли, че ще помогне на Гретхен с боядисването. Все пак, това беше най-малкото, което можеше да направи, за да се отплати на Гретхен за гостоприемството. Разбира се, щеше да плати за престоя си тук, но можеше и да помогне с нещо.

Но когато Сойър ѝ беше предложил обяд в Саратога, тя не можа да му откаже. Сега се запита дали Гретхен, както и Кити, беше научила как е прекарала следобед. Знаеше, че Карл работи в Саратога Спрингс. Дали той самият не я беше видял със Сойър? Или се беше срещнал случайно с Кловър и двамата бяха разменили последните клюки?

— Хм, днес говорила ли си с Кловър? — попита тя Гретхен.

— Кловър? Не. Но днес следобед изпратих при нея чичо Роланд, за да ѝ занесе пуловера. Беше го забравила тук в неделя. Защо питаш?

Значи Гретхен не знаеше за срещата ѝ със Сойър. Не среща, поправи се тя. Обяд. Обяда ѝ със Сойър.

— Всъщност точно за това те попитах. Заради пуловера. Забелязах го метнат върху стола. Помислих си, че мога да ти помогна, като го занеса на Кловър.

— Е, чичо Роланд вече свърши тази работа — каза Гретхен отново и обърна още една страница от списанието.

И Джори усети внезапно появилото се напрежение в стаята. Може би Гретхен беше чула от някой друг, че тя е прекарала деня със

Сойър. Дали беше ядосана, че Джори очевидно е пренебрегнала предупрежденията, които тя и Карл ѝ бяха отпразвили? Дали пък не беше ядосана, че Джори е предпочела да се забавлява, вместо да ѝ помогне с пребоядисването и предекорирането на стаята? А може би тя изцяло грешеше и нещо друго се въртеше в ума на Гретхен. Може би тя и Карл имаха проблеми и приятелката ѝ си мислеше за тях. Джори отново беше изненадана от ясното усещане, че нещо между тях не е както трябва. Че Гретхен не ѝ е разкрила всички страни на онова, за което казва, че е щастлива връзка. Джори мълчаливо си обеща, че ще прекарва повече време с приятелката си, докато трае престоят ѝ в къщата.

— Имаш ли някакви планове за утре, Гретхен? — попита тя, като съблече палтото си и седна на крайчеца на един стол, за да издърпа ботушите си.

Тя се беше спряла до входната врата, за да се събуе, но беше видяла мокри следи от нечий обуца, които водеха навътре и после нагоре по стълбите. Някой току-що бе влязъл преди нея. Помисли си, че Гретхен не бива да се тревожи толкова много за первазите. Все пак сега те бяха покрити със сняг.

— Утре? — повтори Гретхен. — Ще отида до Глен Фолс, за да купя още боя. Ще трябва да поработя и в коридора на горния етаж.

— Още ли первази има за боядисване?

Гретхен кимна.

— Нима чичо ти не извършва всичката работа по ремонта?

— Той се справя добре с дребните поправки и изпълняването на различни поръчки. Но аз върша по-тежката работа. Занимавам се и с украсата на стаите. Това ми доставя удоволствие. И поне ръцете ми са заети с нещо. Така и аз имам какво да правя.

Джори кимна, изненадана от думите ѝ, които бяха доказателство за самотния ѝ, уединен живот.

— Ако искаш, с радост ще ти правя компания при пътуването ти до Глен Фолс, Гретхен.

— Наистина ли?

Но приятелката ѝ не изглеждаше толкова доволна, колкото тя очакваше.

— Ако искаш, ще дойда — добави Джори.

— Разбира се, че искам. Щях... щях да помоля Карл, но можем да отидем двете.

— Не, нямах намерение да развалям плановете ти, свързани с твоя приятел. Можете да отидете двамата, без да ви се натрапвам — побърза да каже Джори. — Има много други неща, които бих могла да правя.

„Като например да се опитвам да избягвам гаража на Сойър“ — помисли си тя мрачно.

— Не, всичко е наред. Той най-вероятно ще бъде зает. Трудно му е да се измъква от офиса, макар че обикновено успяваме да се срещнем за обяд. Ще отидем двете, Джори. Благодаря ти за предложението.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

Джори погледна изпитателно кръглото, честно лице на приятелката си.

— Гретхен, всичко наред ли е между вас двамата?

— Между мен и Карл? Да... Защо да не бъде наред всичко?

Гласът ѝ беше по-висок и по-напрегнат от обикновено.

— Просто се питах.

Сега Джори беше сигурна, че не си е въобразила. Гретхен очевидно се тревожеше за връзката си с Карл. Преди един-два дни, Джори може би щеше да зададе още въпроси. Но днес остави темата да заглъхне. Можеше да прояви разбиране по отношение желанието на приятелката си да запази в тайна взаимоотношенията си с Карл. Тя самата никак не се беше зарадвала на въпросите на Кити относно Сойър, нито пък на факта, че Кловър с нетърпение беше разнесла новината.

— Палтото ти ново ли е? — попита внезапно Гретхен.

Джори сведе поглед към дрехата и кимна.

— Чух, че отново ще вали сняг. Помислих, че ще имам нужда от топли дрехи — обясни тя простиичко.

— Хубаво е.

— Благодаря, мисля, че ще си лягам. Ще се качиш ли и ти горе?

— По-късно — каза Гретхен. — Още не съм уморена.

— Лека нощ.

Като се прозяваше, Джори тръгна нагоре по скърцащите стъпала. Премина през тъмния коридор и влезе в стаята си. А навън бурята

изливаше гнева си върху малкото, разположено на брега на езерото,
село.

ГЛАВА 7

Снегът продължи да вали равномерно и на другата сутрин. Гретхен каза на Джори, че е решила да отложи пътуването до Глен Фолс.

— Можем да отидем и утре — каза тя. Двете пиеха кафе в кухнята. — Не бързам чак толкова с боядисването на коридора. И не е добре да пътуваме във време като това.

Джори знаеше, че тя е права. Помнеше какво ѝ се беше случило миналата събота.

И все пак, докато се мотаеше нагоре-надолу из къщата, без да има какво да прави, изведнъж ѝ се прииска да шофира. Гретхен беше решила да почисти своята собствена спалня. Многократно беше подчертала, че няма нужда от помощ, че работата е лека и ще я отмори. И така, Джори се опита да се задълбочи в книгата си — криминален роман, който беше открила на лавицата до камината в салона. Но не успя да се концентрира. Включи телевизора и половината сутрин гледа някакво шоу. Изключи го, когато водещата събщи, че ще им гостува актрисата Лейси Стърнс, която, както Джори знаеше, партнираше на Кърт Гоувън във филма, който скоро щеше да бъде пуснат по екраните.

Точно сега не искаше нищо да ѝ напомня за Кърт. И не защото изпитваше болка от раздялата си с него. По-скоро защото не искаше да мисли за живота, който беше оставила в града, живот, който се въртеше около хора като Кърт Гоувън. Тук, в Близърд Бей, тя беше далеко от онзи свят. И колкото повече време минаваше, толкова по-малко желание имаше тя да се върне в него. Но, от друга страна, какво би могло да я задържи тук? На първо място, какво въобще я беше довело тук? Не знаеше отговора на тези въпроси... Или, може би, изпитваше страх да се замисля над тях. Неспокойна, Джори отиде в кухнята и погледът ѝ попадна на стъклените бурканчета, които бяха наредени на лавицата над печката. Брашно, захар, сол...

Изведнъж в паметта ѝ изплува спомен. В къщата на баба ѝ и дядо ѝ имаше подобен кухненски сервиз. Никога не беше виждала някой да използва онова, което се намираще в бурканчетата, освен Едуина, икономката. Докато една вечер през онова лято се беше събудила от жажда и беше слязла в кухнята, за да си налее чаша вода. Изненада се, когато видя, че в кухнята свети. Усети миризмата на газ, което означаваше, че нещо се пече в голямата старомодна фурна.

— Дядо Мей? — беше попитала тя, още по-изненадана, когато го видя с престилка върху пижамата да бърка нещо в огромна купа. — Какво правиш?

— Пека си кифлички с ягодов пълнеж — каза ѝ той. — Стара рецепта, която имам от майка си. Едуина никога не успява да ги приготви както трябва. Ако искаш нещо да бъде по вкуса ти, мила, не се страхувай да го направиш сама. Не забравяй съвета ми.

— Но... Не знаех, че умееш да готвиш.

— Знам да правя много неща, които, на един мъж с моето положение, никога не се налага да прави. Хайде, ела. Можеш да ми помогнеш да подберем ягодите.

Все още си спомняше вкуса на онези кифлички, които дядо ѝ измъкваше горещи и дъхави от фурната. Те бяха едновременно сладки и тръпчиви. Тя и дядо Мей бяха изяли поне две дузини, намазани с масло, преди слънцето да се покаже на хоризонта. Тогава бяха побързали да се върнат в леглата си. Но преди това бяха скрили всички веществени доказателства, за да не разтревожат бабата. Това беше първият и последен път, когато Джори беше пекла кифлички, пък и каквото и да било друго.

Но можеше да си изпече нещо, ако искаше. Всичко, което трябваше да се направи, беше да се спазват наставленията, дадени в рецептата. На лавицата над мивката бяха наредени много готварски книги. Подвързиите им бяха износени. Сигурно са принадлежали на майката на Гретхен, помисли си Джори. Тя смъкна една от тях и разгърна страниците, които миришеха на подправки. Намери снимки на безброй вкусни ястия, както и на курабии, хлебчета, кексове и торти.

Изведнъж Джори изпита остър глад, но не за храна. Спомни си приятните, задушежни предутринни часове, които беше прекарала с дядо Мей в сладките изпарения в кухнята. Искаше да улови времето,

да го спре и да се наслади докрай на спомена. Но не можеше да се върне назад. Без значение колко упорито го искаше, нямаше да успее, Джори знаеше това.

Не само дядо Мей, къщата и детството ѝ ѝ бяха отнети през онова лято. Беше ѝ отнето чувството, че има свое място в света. И точно сега тя изпитваше отново топлото чувство, което беше изпитала и тогава в кухнята с дядо Мей. И се чудеше защо ли толкова много други спомени остават заключени, недостъпни за нея.

Затвори готварската книга и я остави на лавицата. Погледна през прозореца. Снегът продължаваше да вали, но вятърът беше утихнал. Вместо бяла вихрушка, тя видя плавно падащи снежинки, които покриваха дърветата, оградите и земята. Изведнъж стените на къщата сякаш започнаха да я притискат. Искеше да излезе навън — сред девствената природа. Хрумна ѝ, че може да попита Гретхен дали не иска да излязат на разходка. Обаче бързо осъзна, че би предпочела да е сама. Не искаше да се разхожда, а да остане с мислите си. Да вземе колата и да излезе в покрайнините на селото. Да отиде на мястото, което щеше да отключи спомените ѝ за щастливото детство и изплъзващото се минало. Втурна се горе да вземе палтото и ключовете си. После изтича надолу и бързо профуча през входната врата, преди да е имала време да размисли и да промени намеренията си.

Дъхът излизаше от устата почти толкова бял, колкото бяха и снежинките, които покриваха всичко наоколо. Сойър стъпи върху някаква бяла купчина и разбра, че това е пън. Нямаше много такива в гората. Продължи да върви между голите дървета, а скърцането на снега под краката му отекуваше силно в смълчаната гора. От часове се разхождаше така. Беше изминал повече от миля в дълбокия сняг. Отдавна беше излязъл от границите на земята, която принадлежеше на къщата. Вече беше стигнал до подножието на Адирондакските планини.

Пръстите му бяха премръзнали въпреки ръкавиците. Едва усещаше краката си. Бяха се вкочанили от студ. И той разбра, че е време да се връща. Не му се искаше да потегля обратно, защото не беше сигурен какво ще намери там. Знаеше, че нещо не е наред. Някъде, на някого, се беше случило нещо ужасно през тази нощ, в

която той не беше успял дори да мигне. Страхуваше се, че може да се е случило на Джори. През цялата нощ се беше мятал в леглото и на няколко пъти беше протегнал ръка към телефона. Искаше да ѝ се обади, за да се увери, че всичко е наред при нея.

Но как можеше да позвъни в хотела посред нощ и да помоли за разговор с жената, която едва познаваше. Жена, която продължаваше да го държи на разстояние, въпреки че беше посрещнала с радост страстната му целувка. А нима той не се опитваше да се държи на разстояние — също като нея? Нима не се пазеше от чувствата си? Споменът за всеки прекаран с нея миг усилваше копнежа му да я вземе в ръцете си и отново да я целуне. Но не биваше. Беше си обещал, че ще ѝ даде закрила. Но нищо повече.

Закрила! А как я беше закрилял през изминалата нощ, когато ясно усещаше бродещата наоколо опасност? Не беше я закрилял. Не беше си наложил да установи контакт с нея нито тогава, нито тази сутрин. И то само защото не искаше да се подложи отново на изкушението. Да се влюби в Джори Мадок, би означавало да изпита силна сърдечна болка. А Сойър Хаулънд мислеше, че вече е преживял достатъчно разочарования. Беше избягал в покритата със сняг гора в напразен опит да се спаси от душевните мъки. Но непрекъснато се питаше дали, и как, ще успее да защити Джори, а и себе си. Животът ѝ беше в опасност. И неговото сърце беше в опасност.

Беше стигнал до границата на гората и голямата каменна къща се появи на хоризонта. От нея го делеше широката бяла поляна. Когато започна да я прекосява, го обхвана силно предчувствие, което го накара да замръзне на място. Чакаше нещо, без да знае какво.

Само след няколко минути чу воя на сирените в далечината.

Джори намали скоростта, защото влизаше в завой. Видя червените светлини пред себе си. Нима наистина някой караше като обезумял по хлъзгавия път в такова време, зачуди се тя. Дори тя шофираше бавно и предпазливо, все още под влияние на спомена за преобърнатата в канавката кола. По средата на нищото.

Но когато наближи, видя, че червените светлини на полицейската кола не се движат. Тя не теглеше закъсало превозно средство, както си мислеше Джори. Беше спряла пред малка червена къща с черни

дървени капаци на прозорците. Любопитна, Джори хвърли поглед към къщата и видя, че двама полицаи са застанали пред входната врата заедно с разтревожена жена, която размахва ръце във въздуха.

Джори се запита какво ли се е случило. Но мисълта не беше натрапчива. Може би кучето на жената се беше загубило по време на бурята, а може би тя се беше скарала с приятеля си, който сега ѝ отправяше закани. Малко по-надолу по пътя зави по „Фийлдстоун Роуд“ и се изненада колко познат ѝ се струва пейзажът, макар никога да не го бе виждала по това време на годината.

Мина по тясната алея, която някога водеше към фургона на Хоб Никсън. Забеляза къщи, които не се бяха променили през последните десет години. Видя също така останките на старата каменна стена, която опасваше пътя. Премина по моста над замръзналото поточе. Това място имаше особено значение — тук беше ловила риба с дядо Мей. Вече се приближаваше към къщата. Запита се какво ли ще прави, когато най-после спре колата пред нея.

Къщата не се виждаше от пътя. Дали щеше да събере смелост да премине покрай каменните стълбове на портата и да навлезе в алеята, която водеше до къщата? Дали пък не отиваше с надеждата да намери... Сойър? Не, не той беше причината да дойде тук. Поне тя не вярваше, че той е причината. Просто искаше отново да зърне мястото, където беше прекарала най-щастливите часове от детството си. Но странно, колкото повече се приближаваше, толкова повече Сойър се намесваше в мислите ѝ. Най-накрая, тя вече не знаеше какво иска.

Пред себе си, вдясно, видя оградата, която бележи началото на имението на дядо ѝ. Продължи да кара, докато стигна до каменните стълбове. Поколеба се само миг, после зави по алеята. По нея, донякъде, беше нахвърлен чакъл. По снега имаше следи от гуми. Странно ѝ се струваше, че сега тук живееха непознати, които идваха и си отиваха, като че ли къщата беше тяхна. Още по-странно ѝ се струваше, че Сойър е един от тези непознати, а тя самата е абсолютно външен човек. Джори премина покрай малката горичка от борове и ели, което означаваше, че от къщата вече могат да я видят. Пое си дълбоко дъх и се приготви да погледне към къщата, която толкова често беше виждала в спомените си през последните няколко години.

И ето, тя беше там, пред нея. И от това разстояние изглеждаше съвсем същата, каквато беше и през последното лято. Изключение

правеше единствено снежната пелена на покрива. Тя намали и постепенно спря колата. Гледаше втренчено познатата къща, куличките и верандата и големите двойни врати, украсени с цветни стъкла. Капаците на прозорците все още бяха светлозелени, а перилата на верандата — бели. По външния ѝ вид не личеше, че са изминали десет години и че тя вече не принадлежи на семейство Мадок.

С ъгълчето на окоето си Джори забеляза движещо се цветно петно, което ясно изпъкваше на белия сняг. Обърна се и видя една фигура да прекосява поляната. Фигурата още беше далеч, но се виждаше, че върви към къщата. Беше мъж, превил рамене, за да се запази от вятъра и снега. Не можеше да види лицето му, защото снежинките премрежваха очите ѝ. Но въпреки това не изпитваше съмнение. Знаеше, че мъжът е Сойър Хаулънд. За миг остана неподвижна, с ръце върху кормилото, готова да обърне колата и да си замине, преди да я е забелязал и запитал какво прави тя там. А после разбра, че вече я е видял и е по-добре да му даде някакво обяснение, за да не си помисли, че е дошла тук заради него.

Джори изгаси мотора, пхна ключовете в джоба си и отвори вратата на колата. И веднага почувства колко студен е въздухът навън. Вятърът разклащаше клоните на боровете над главата ѝ, а снежинките издаваха лек, едва доловим шум, когато докосваха земята. Не се чуваха никакви други звуци.

Остана неподвижна и започна да попива спокойствието и хармонията, докато до слуха ѝ не достигна скърцането на снега под стъпките му. Тогава закопча най-горното копче на палтото си — палтото, което Сойър ѝ беше купил едва вчера — и пристъпи по белия сняг. Видя, че очите му са приковани в нея. Видя, че ускори крачката си, докато накрая не затича към нея.

— Джори! — извика той, останал без дъх.

— Сойър?

Беше изненадана от настойчивостта му, от тревогата в гласа му. Тогава той стигна до нея и тя се намери в прегръдките му, притисната до гърдите му. Бяха облечени с толкова много дрехи, че докосването не можеше да бъде интимно. И все пак Джори откри, че трепери. Беше се разтопила от удоволствие и радост.

Не се осмели да вдигне очи, за да види лицето му. Но той не ѝ остави никакъв избор. Сложи облечения си в ръкавица показалец под

брадичката и повдигна лицето ѝ към своето. В очите му тя видя учудване и облекчение. Но защо?

— Ти си добре — каза той тогава.

Какво ли означаваше това?

— Да, добре съм — отговори тя, учудена. — Защо да не бъда?

— Чух полицейските сирени. Помислих...

— Но защо е трябвало да си помислиш...?

— Не знам. Няма значение. Просто се радвам, че си добре.

Неясното ѝ объркване отстъпи място на нещо друго. Той наведе глава и тя се досети какво ще последва. Пое си дълбоко дъх само миг преди устните му нежно да целунат нейните. А после Джори беше изцяло погълната от целувката. Този път затвори очи и обви ръцете си, пъхнати във вълнените ръкавици, около врата му и погали косата му, която се подаваше изпод шапката. Искаше да махне шапката му и ръкавиците си, дори нещо повече. Притисна тялото си в неговото, недоволна, защото чувстваше само дрехите, които ги покриваха. Сойър разтвори жадно устни и Джори се изненада колко гореща е вътрешността на устата му. Прие с радост топлия му език, който погали нежната плът зад зъбите ѝ. Силното, прелестно чувство извика друго, още по-силно. В съзнанието ѝ изникнаха предизвикателни, възбуждащи образи, които я накараха да тръпне в очакване. Тя силно се притисна в него, като че ли можеше да проникне през дебелите вълнени дрехи и фланеленото бельо, които скриваха възбудата му. Той нададе стон и се размърда. Облечените му в ръкавици ръце я притиснаха плътно. Тя почувства, че той също отчаяно иска да се освободят от досадните дрехи. Отлепи устните си от неговите и прошепна името му. Искаше да го попита дали могат да влязат вътре и да се любят. Но не можеше да събере смелост. Страхуваше се, ужасно се страхуваше, че ако го каже, това никога няма да се случи. Гласът ѝ го върна в действителността. Той бавно отвори очи и отдръпна ръцете си. И двамата бяха тежко задъхани. Нейният дъх се смесваше с неговия в неподвижния въздух между тях. Те стояха и се гледаха в очите.

— Няма да кажа, че съжалявам за случилото се — проговори той най-после, без да отмества сините си очи.

— Аз също не съжалявам.

— Но наистина не бива да се случва повече.

Тя се замисли над думите му и безцеремонно го попита:

— Защо?

Той премигна. Стори й се — за първи път, откакто го познаваше, — че се двоуми. Присви леко очи и вдигна нагоре брадичката си. След това каза:

— Защото и двамата знаем докъде ще ни доведе това. А едва сме се запознали.

Тя сви рамене. Дори самата се учуди, когато се чу да казва предизвикателно:

— Е, и какво от това? Нима не можем да се опознаем по-добре?

Той само я погледна.

— Криеш ли нещо, Сойър? Някаква причина, поради която не искаш да се сближа с теб?

Думите й попаднаха право в целта. Досети се за това по изражението на лицето му, което успя да зърне, въпреки че той извърна главата си настрани. Сойър се престори, че наблюдава нещо в покритото със сняг поле.

— Какво криеш? — попита го.

— Нищо. Просто не искам... това да се случва. Погледна я право в очите, но ръцете му се движеха неспокойно напред-назад.

— До преди малко може би щеше да успееш да ме заблудиш.

— Не ме разбирай погрешно, Джори. Ти си красива жена. И аз не мога да не откликна. Всеки мъж би те пожелал в леглото си. Но не мога да ти дам нищо повече от това. А те познавам достатъчно добре, за да знам, че ще искаш повече.

— Не, ти въобще не ме познаваш — отговори тя, макар да знаеше, че той казва истината. — Ако ме познаваше, щеше да знаеш, че никога не съм искала да се получават усложнения.

— Досега — каза й простичко и тя беше силно ядосана от арогантността в това твърдение. И все пак то отговаряше на истината.

— Не се ласкай, Сойър — каза остро Джори и се обърна да си върви.

Той я хвана за раменете. Следващите думи произнесе със съвсем различен тон.

— Джори, почакай — каза меко, почти нежно. — Моля те, почакай.

Тя спря, но не се обърна.

— Аз също го искам. Това, което искаш и ти.

— Ти не знаеш какво искам аз...

— Не — прекъсна я той. — Знам. Чувствам го, когато те целувам. В миговете преди целувката и миговете след нея. И двамата го искаме. Но не може да стане. И не бива да става. Не мога да ти кажа защо.

— Защото не знаеш?

— Не, защото не мога да ти кажа. Съжалявам. Тя бавно се обърна с лице към него. По очите му разбра, че говори искрено. Видя в тях и болка.

— Какво има? — Шепнеше толкова тихо, че гласът ѝ едва се чуваше. — Моля те, Сойър, каквото и да е то, можеш...

— Не — отговори той. — Не. Не мога. И така, предполагам, че си права, Джори. Крия нещо. Но не така, както ти се струва на теб.

— А аз не знам какво да мисля за теб. — Тя изучаваше лицето му. — Ти не си опасен. Това поне знам. Не си опасен по начина, по който те си мислят.

— Кой?

— Цялото проклето село. Предупредиха ме да внимавам с теб. Да стоя на разстояние.

Той обмисли чутото и кимна.

— По-добре, че мислят така — каза загадъчно. — И не съм изненадан. Но... Ти не си се вслушала в предупрежденията.

— Не.

— Защо?

Тя вирна брадичка.

— Не обичам да ми нареждат какво да правя. Предпочитам сама да си вадя заключенията.

Той се усмихна.

— Значи винаги се бунтуваш.

Тя се усмихна едва забележимо.

— Когато бях дете и идвах тук през лятото, баба непрекъснато ме предупреждаваше за езерото сред гората. То не е далеч оттук и е в земите на дядо. Виждал ли си го?

Той поклати глава. Искаше да му каже, че някой ден ще го заведе там, но това щеше да прозвучи така, като че ли планира нова среща с него. Като че ли мисли, че те двамата имат бъдеще. Затова замълча, защото всъщност не мислеше така.

— С дядо често ходехме да ловим риба там. То беше едно от любимите ни места, знаеш ли? Но баба винаги ми казваше, че езерото е опасно. Че ако някога отида там сама и падна във водата, никой няма да ме намери и никой няма да разбере какво се е случило с мен. Като че ли водата ще ме погълне, разбираш ли?

В очите му се мярна черна сянка, но изчезна толкова бързо, че тя не успя да му зададе никакви въпроси. Джори прочисти гърлото си и се втренчи в далечните дървета, които бележеха границата на гората и скриваха от погледа им езерото.

— Но аз често ходех там, въпреки предупрежденията на баба, съвсем сама. Прокрадвах се през гората през следобедите, когато дядо беше зает с документите, които все покриваха бюрото в кабинета му. Баба обикновено не се виждаше никъде и аз изтичвах до любимото си място. Винаги изпитвах малко страх. Заради приказките на баба. Гледах водата и тя ми се струваше черна, мрачна и страшна. И тогава един ден, сив и мрачен ден, вървах по едно повалено дърво досами водата и паднах в нея.

— И какво се случи?

— Падането ме свари неподготвена. Водата наистина беше дълбока. Стори ми се, че покрива главата ми. Но стъпих на крака, отгласнах се и потърсих въздух... И... всичко беше наред. На мен ми беше топло, бях покрита с пот, а водата беше така освежаваща, чиста и красива. Започнах да плувам. И водата не ме погълна, както предричаше баба.

Тя срещна погледа му и видя, че я наблюдава внимателно. Зачуди се защо му разказва тази история. Пожела да не беше го правила.

— Понякога, когато хората те предупреждават, имат основателна причина за това, Джори.

Тя сви рамене.

— А понякога нямат. Не се страхувам от теб, Сойър. Ако това имаш предвид.

Не, тя не се страхуваше от него. Страхуваше се само от чувствата, които той предизвикваше в нея... Страхуваше се от желанията, които той извикваше...

— Трябва да се прибирам у дома — каза тя внезапно. Думите й прозвучаха рязко.

— Не искаш ли да влезеш вътре с мен?

Изненадана, тя вдигна поглед към него. Видя, че той се досети за хода на мислите ѝ, и това го ядоса.

— За да разгледаш къщата и отвътре, това имам предвид.

Тя погледна огромното каменно имение и поклати глава.

— Не, благодаря. Не още. Отвън изглежда съвсем същото. Засега искам да го запазя в спомените си каквото беше преди.

— В това има смисъл. Но ако промениш решението си...

— Може би ще го променя.

— Значи ще те видя пак, Джори.

— Може би.

Той леко смръщи вежди.

— Какво би трябвало да означава това?

— Означава, че не живея наблизко. Дошла съм само да разгледам къщата. Рано или късно, ще се върна в Ню Йорк.

Той като че ли се поколеба, но все пак каза:

— Това може би е най-доброто, което можеш да направиш.

Силно изненадана, тя извади ключовете от джоба си, завъртя се на пети и подхвърли през рамо:

— Довиждане, Сойър.

Ако Джори се върне в Ню Йорк, ще бъде в безопасност. А това единствено имаше значение за Сойър. Беше сигурен, че каквото и да я заплашваше, опасността съществуваше само тук, в Близърд Бей. А може би все пак грешеше. Може би през последните няколко месеца чувствата му са се объркали и той вече започва да си фантазира. Като например снощи — когато беше така сигурен, че ще се случи нещо лошо. Когато беше чул воя на сирените в далечината, стомахът му се беше свил на топка. Беше сигурен, че Джори се е срещнала със злата си съдба. А после, като по чудо, тя се беше озовала пред дома му. Стоеше пред него. Беше дошла при него, сякаш знаеше, че той мисли за нея. Ето защо се беше забравил и я беше взел в прегръдките си, беше я целунал, воден от страстта, която беше усетил в ответната ѝ реакция. Беше напрегнал волята си, за да не вдигне крехкото ѝ тяло на ръце и да я отнесе нагоре по стълбите, право в леглото си.

А сега, седнал на дивана, за да събуе ботушите си, той втренчи поглед в леглото. Чаршафите бяха в безпорядък заради прекараната

неспокойна нощ. Представи си как лежи до Джори, как най-последно чувства голото ѝ тяло до своето. Извърна очи и се зае със събуването на ботушите и двата чифта мокри чорапи. Извади от чекмеджето сухи чорапи и се изправи. Реши да си свари супа. Не беше ял нищо през целия ден. Тъкмо вървеше към кухнята, когато далечен шум привлече вниманието му.

Сирени. Отново. Джори. Не! Тя току-що си беше тръгнала оттук, не бяха изминали и пет минути. Не можеше всеки път, когато чуе вой на сирени, да си представя, че се е случило нещо с нея. И все пак...

Джори спря колата на пътя и втренчи поглед. Падащият сняг ѝ пречеше да вижда ясно пред себе си. Като че ли отпред имаше множество червени светлини. Помисли, че е станала катастрофа. А после осъзна, че това е къщата, покрай която беше минала преди малко. Къщата, пред която бяха спрели полицаите и на чийто праг една жена размахваше ръце. Очевидно, наистина се беше случило нещо. Сега отпред бяха спрели няколко полицейски коли. Буквално бяха блокирали пътя.

Тя бавно подкара колата и стигна до задръстването. Един полицай ѝ правеше знаци да продължи, като заобиколи полицейските коли. Тя спусна прозорчето и показа глава навън.

— Случило ли се е нещо, полицай? — попита глупаво, загледана в движението около къщата. Жената, която беше видяла преди, вече не беше на прага, но на поляната имаше няколко полицаи, а друг полицай държеше входната врата отворена.

„Очевидно нещо се е случило, идиотка такава. Тези полицаи сигурно не са дошли на гости.“

Полицаят не обърна внимание на въпроса ѝ. Все едно че не беше го чул. Каза само:

— Моля ви, карайте бавно, госпожо. Пътят е заледен.

Тя затвори прозорчето, защото въздухът навън беше много студен, и продължи. Гледаше неспокойно в огледалото за обратно виждане как къщата остава зад нея. Мислите ѝ се върнаха към Сойър — нещо, което безуспешно се опитваше да предотврати още откакто се беше разделила с него. Изруга тихичко и пусна радиото, за да не мисли повече за него. Потърси и намери любимата си музика и започна тихичко да си пее. После по-високо и по-високо. Като че ли и пет пари не даваше за останалия свят.

ГЛАВА 8

Като се изключи закусвалнята на главната улица, кафе „Жоли“ беше единственият приличен ресторант в Близърд Бей. Тази нощ той беше претъпкан. Метрдотелът информира Гретхен и Джори, че ще трябва да почакаат поне четирийсет и пет минути, докато се освободи някоя маса.

— Искаш ли да отидем някъде другаде? — Джори попита Гретхен, като отстъпиха назад и се свиха в един ъгъл.

— Няма друг ресторант — каза Гретхен иронично. — Освен заведението за бързо хранене.

— Нямам нищо против него — призна си Джори, защото стомахът ѝ къркореше. — Морските специалитети, които са включени в менюто, ми се струват доста изкусителни.

— Нека почакаме — каза Гретхен. — Може би няма да се наложи чак толкова дълго. Една вечер дойдохме тук с Карл и ни казаха, че ще трябва да чакаме половин час. А чакахме само десет минути.

Джори си помисли, че в начина, по който Гретхен произнесе името на приятеля си, има нещо тъжно.

— А къде е Карл тази вечер? — Не иска ли и той да дойде?

— Всъщност аз го поканих. Има други планове.

— О! — Джори почака Гретхен да добави още нещо, но тя не го направи. Затова, Джори каза: — Ще отида до бара да взема нещо за пиене, докато чакаме. Какво искаш?

— О... само един тоник. Не пия алкохол — добави Гретхен, сякаш усетила протеста на Джори.

— Никога? И защо не?

— Не ми харесва усещането. Все едно че съм загубила контрол над себе си.

Джори си спомни как се беше държала днес следобед със Сойър, за замайващото, опияняващо чувство, което беше изпитала в прегръдките му.

— Могат да се кажат различни неща за това усещане — каза тя на Гретхен, преди да тръгне към бара. Поръча сода за Гретхен, а за себе си — джин. Докато чакаше бармана да изпълни поръчката, видя позната русокоса глава. Масата в ъгъла, която тънеше в мрак.

— Онова там не е ли Ейдриън? — попита тя, когато се върна при Гретхен.

— Къде?

— Ей там. С онзи мъж. Седнали са на масата в ъгъла.

Гретхен погледна и кимна.

— Като че ли е тя. А мъжът с нея е Джак Карпентър.

— Кой е той?

— Щатски сенатор. Много богат. И женен.

— Така и предположих — каза Джори, като леко поклати глава. Не беше изненадана. Когато нещата опряха до морала, Ейдриън обикновено не проявяваше претенции.

— Жена му умира, болна е от рак — продължи Гретхен. — Поне така чух.

— Никога няма да престана да се учудвам, че в това село всички знаят всичко — каза Джори.

— Всъщност Джак Карпентър живее в Хадли. Но разбирам какво искаш да кажеш. О, Ейдриън ни видя.

Джори вдигна ръка и махна за поздрав на приятелката си. Тя й помахаша в отговор, като ни най-малко не изглеждаше смутена, че са я видели на обществено място с женен мъж. Махаше открито и дори нетърпеливо.

— Предполагам, че не се опитва да крие връзката си — каза Джори на Гретхен, докато си пробиваха път през тълпата.

— Познаваш Ейдриън. Нея нищо не я интересува. И никога не я е интересувало.

— Облеклото на Ейдриън беше безупречно — костюм от кафяв вълнен плат, с яка от черно кадифе и черни копчета. Носеше златни бижута, които бяха едновременно изящни и екстравагантни. Лицето й беше умело гримирано. Въпреки вятъра, който духаше навън, русата й коса беше подредена в идеална прическа.

— Джори! Чудесно е, че те виждам отново — каза тя, когато те стигнаха до масата й. И добави: — О, и тебе, Гретхен.

После се обърна към мъжа и каза:

— Джак, това е онази стара приятелка, за която съм ти говорила. Джори Мадок, от Ню Йорк. Нейното семейство са собственици на веригата универсални магазини. Джори, това е моят приятел, сенатор Джак Карпентър. О, Джак, а това е Гретхен Екхард, друга стара приятелка.

Сенаторът, възрастен и добре облечен мъж, с посивели слепоочия, се усмихна и се ръкува с двете дами, макар да се чувстваше много неудобно. Погледът му беше отправен някъде над раменете им. Като че ли искаше да се увери, че никой друг няма да го разпознае.

— Нямахме представа, че тази вечер заведението ще е така претъпкано — каза Ейдриън и постави ръката си в ръката на сенатора. Маникюрът ѝ беше внимателно поддържан.

— Почти всяка вечер е така — многозначително каза Гретхен.

Джори подозираше, че и на Ейдриън това е добре известно и че всъщност тя е искала да я видят със сенатора.

Ейдриън удостои забележката на Гретхен единствено с махване на ръка. Посвети вниманието си изцяло на Джори. Усмихна се многозначително над ръба на чашата си мартини и каза:

— Чух, че си била заета през цялата седмица.

Блясъкът в очите на Ейдриън свари неподготвена Джори.

— Какво искаш да кажеш?

— О, едно малко птиченце ми каза, че си прекарала цял ден в Саратога Спрингс със Сойър Хаулънд.

— Да не би това малко птиченце да се е казвало Кловър? — попита Джори. Усети изненадата в погледа на Гретхен, но не ѝ обърна внимание.

— Не. Всъщност малкото птиченце се казваше Кити — каза Ейдриън. — Тази сутрин се срещнахме в кабинета на лекаря. Имах нужда от рецепта, а тя беше отишла на консултация, бедната. Искаше да знае дали раждането е започнало.

— И беше ли?

— Още не. Но изглежда така, сякаш бебето всеки момент ще изскочи. Каза ми, че онази вечер си ѝ отишла на гости и че си ѝ разказала всичко за Сойър и...

— Не съм разказвала нищо за себе си и за Сойър, защото няма нищо за разказване.

— Но тя ми каза, че сте обядвали заедно в Саратога.

— Обядвахме. Той поправи колата ми. Бях му благодарна, затова...

— Затова го заведе на обяд.

— Точно така.

Само дето той беше платил сметката. И ѝ беше купил палто. И ръкавици.

— Когато ви е видяла, Кловър си помислила, че изглеждате много добре един до друг. Водели сте задушевен разговор.

— Ще убия Кловър веднага щом я видя — процеди през зъби Джори.

— Джори! — Гретхен я изгледа неодобрително. — Не бива да говориш по този начин.

— Е, а тя няма ли какво да прави, че разнася клюки за мен?

— Всъщност тези дни Кловър има много работа — каза Ейдриън и повдигна идеално извитите си, внимателно почернени вежди. — Бизнес партньорът ѝ, Шерил Фрамптън, повече от година се опитва да купи половината магазин. Кловър не иска да продава, но Шерил настоява. Упражнява натиск върху нея.

— Е, както и да е — прошепна Джори. — Не ми харесва фактът, че тя се разхожда из селото и обсъжда с всички личния ми живот.

— Отпусни се, Джори. Казала е само на Джони и Кити...

— А Кити — на теб.

— Точно така. Щом нямаш какво да криеш и взаимоотношенията със Сойър Хаулънд са невинни, защо се ядосваш?

— Не се ядосвам. Само... Не съм свикнала да бъда предмет на селски клюки.

Темата заглъхна. Ейдриън заговори за дивана, който напоследък претapiцирала, и за завесите, които току-що поръчала за прозорците на стаята за музика. Прозорците били високи от пода до тавана. Каза още, че докато е в града, Джори трябва да я посети.

— Наистина е жалко, Джори, че имението на дядо ти се дава под наем — каза Ейдриън, поклати глава и каза на Джак: — Беше най-красивото имение. Но щом веднъж излезе от ръцете на семейството... Знаеш как стават тези неща.

— Всъщност — каза Джори — днес отидох там. Къщата още е в добро състояние. Изглежда по същия начин, както и когато принадлежеше на баба и дядо.

Тогава, в случай че някой от тях знаеше къде живее Сойър Хаулънд, тя побърза да смени темата:

— Знаете ли, като се връщам оттам, попаднах на голямо оживление. Имаше много полицаи пред една къща на „Брукуей Роуд“. Поне половин дузина.

— Коя къща? — попита Гретхен.

— Червена, тухлена, не много преди пресечката с „Фийлдстоун Роуд“. Защо?

— Не живее ли Кловър в червена тухлена къща на „Брукуей Роуд“? — попита Ейдриън, като се обърна към Гретхен, която кимна.

Джори почувства студени тръпки по гръбнака си.

— А тя има ли бели перила отпред на верандата?

— Мисля, че да. Защо? — попита Гретхен. — Пред тази къща ли видях полицаите?

Тя бавно кимна.

— Надявам се, че всичко е наред. Може би една от нас трябва да ѝ се обади, за да се уверим.

— Аз ще го направя — каза Гретхен и извади от джоба си дребни монети. Добави, като думите ѝ отново прозвучаха многозначително: — Все пак, Джори, ти току-що каза, че искаш да убиеш Кловър. Може би точно сега не си в настроение да си бърбриш с нея.

— Искан само да кажа...

Но Гретхен вече я нямаше. Беше тръгнала към телефона, който беше прикрепен към задната стена.

— Понякога е истинска кучка — каза Ейдриън. — Тъкмо казвах на Джак, че не мога да си представя защо прекарвахме толкова много време с нея, когато бяхме деца. Нямаме абсолютно нищо общо с нея.

— Винаги съм харесвала Гретхен — защити я Джори, но много добре знаеше, че на Гретхен няма да се хареса фактът, че беше пренебрегнала предупрежденията ѝ относно Сойър Хаулънд. Предпазлива и консервативна по природа, тя не можеше да разбере как Джори не обръща внимание на онова, което ѝ говорят хората.

А Джори никога нямаше да успее да убеди Гретхен, че той не е опасен — поне не по начина, по който тя, Карл и другите мислеха. Той наистина ревностно защитаваше правото си на личен живот. Дори беше признал, че крие нещо. Беше ѝ казал да стои далеч от него, дори да се върне в Ню Йорк, където ѝ беше мястото. Джори щеше да бъде

глупачка, ако не последваше съвета му. Той не я искаше тук. И нищо друго не я задържаше в Близърд Бей, наистина.

Докато Ейдриън непрекъснато бърбореше за някакво представление, което двамата с Джак посетили снощи, Джори реши, че ще замине на сутринта. Просто ще си тръгне и няма да погледне назад.

Беше дошла тук, за да потърси ключа към миналото, а може би към бъдещето. Но не беше го намерила. Очевидно беше допуснала грешка, като си беше помислила, че завръщането в Близърд Бей ще се окаже повратна точка в живота ѝ.

„Колкото по-бързо напуснеш селото и се отдалечиш от Сойър Хаульнд, толкова по-добре“ — каза си тя твърдо. Вече беше взела решение.

И тогава Гретхен се върна до масата, очевидно разтърсена. Лицето ѝ беше по-бледо от всякога.

— За Бога, какво се е случило с теб? — попита я Ейдриън, като спря да бърбори по средата на изречението.

— Кловър — каза Гретхен. Отпусна се тежко върху един от столовете и поклати недоверчиво глава. — Убили са я.

Сойър беше застанал в края на тълпата, която се беше събрала пред ниската червена тухлена къща на „Брукуей Роуд“. Бяха изминали няколко часа от падането на нощта. Силен и студен вятър вдигаше снега, който беше паднал по-рано през деня. И все пак те бяха дошли — любопитните, коравосърдечните, клюкарите, а може би и някои наистина опечалени. Тук-там из тълпата се чуваха въздишки и плач.

Само шепа хора бяха от пресата. Лесно беше да се разпознаят телевизионните репортери от останалите зрители. Бяха облечени в дълги палта и носеха леки кожени обувки или боти. Бяха гологлави, а косите им бяха умело фризиранни. Местните хора носеха дебели палта, гумени ботуши и вълнени плетени шапки.

На пътя бяха паркирани репортерските коли, а на поляната бяха разположени репортерските камери, които търсеха най-подходящия ъгъл и най-подходящата светлина. Полицаи с мрачни лица влизаха и излизаха, без да обръщат никакво внимание нито на репортерите, нито на останалата част от тълпата. Криеха се зад жълтата лента, която опасваше къщата.

Сойър гледаше сцената с присвити очи и се питаше дали същото се е случило и в онази топла и спокойна августовска нощ, когато в една

кабина край езерото федерален служител намерил безжизненото тяло, което лежало до вратата от вътрешната страна. Дали и тогава хората са чули новината и са се скупчили, за да гледат и да се питат дали ще се случи и нещо друго? Дали това убийство беше онова, което те чакаха, запита се той, изпълнен с гняв и ярост, докато оглеждаше лицата, изразяващи очакване. Дали мислеха, че ще успеят да видят плуващия в кръв труп? Или пък че полуделият убиец изведнъж ще излезе, залитайки, от храстите, здраво стиснал камата, от която ще капе кръв? Те всички бяха любители на ужасите — и тълпата зрители, и репортерите, които кръжаха около сцената на убийството с очи, втренчени в къщата.

„Те мислят, че и ти си като тях — каза си Сойър. — Те предполагат, че и ти, като тях, си включил радиото или телевизора си или пък някой ти е позвънил след вечеря и така си разбрал, че е убита още една жена в Близърд Бей.“

Но не така се беше получило с него. Не и с него. Той затвори очи и неволно направи стъпка назад, по-далеч от тълпата. Като че ли стъпката можеше да го отдалечи, да го разграничи по някакъв начин от останалите.

След като Джори го беше оставила сам днес следобед, той дълго време беше крачил напред-назад из апартамента си. Беше разтревожен, в душата му се надигаше паника. Не можеше да забрави първия вой на сирените, нито пък да прогони разяждащото го чувство, че нещо не е наред. Току-що беше видял Джори, беше я държал в ръцете си и я беше целунал. Беше се уверил, че тя е добре. Но лошото предчувствие не си беше отишло. Когато мракът се спусна над къщата, той несъзнателно облече палтото си, обу ботушите и си сложи шапката. Излезе в бурната ветровита нощ, за да намери...

Джори?

Беше предполагал, че ще обърне колата към нейния хотел, но не стана точно така. Колата сякаш сама зави по „Брукуей Роуд“. Той не знаеше какво ще прави, когато стигне там. Нали вече й беше казал да напусне града. Тя нямаше как да узнае защо е произнесъл тези думи. Щеше да предположи, че това е начин да й каже да стои настрана от него.

„А всичко, което искам, е да си близо до мен, в прегръдките ми, и да си в безопасност.“

Дали щеше да ѝ каже тези думи, ако тази нощ беше отишъл в къщата на Гретхен? Никога нямаше да узнае. Щом зави по „Брукуей Роуд“, видя оживлението, което цареше на пътя. Веднага разбра, че точно това е искал да намери, и рязко удари спирачките. Паркира колата до тротоара. Тази ще да е била причината да излезе от къщи и да завие по този път.

От разговорите, които се водеха край него, Сойър постепенно научи подробностите. Че жената, която лежи мъртва в къщата на не повече от петнайсет метра от мястото, където е застанал той, се казва Кловър Хартдейл. Била около двайсетгодишна, красива и неомъжена.

„Също като първата жертва“ — шепнеха хората и клатеха многозначително глави. Думите им извикваха в съзнанието му преследващите го спомени и неканени сравнения.

„И също като Джори.“

Кловър Хартдейл била прободена многократно с нож, взет от нейната собствена кухня. На дървената поставка за вилици, лъжици и ножове имало празно място. Беше чул тази информация от жена, която на висок глас коментираше различни подробности и непрекъснато повтаряше, че съпругът ѝ е един от полицаите детективи, които разследват убийството.

— Джими ми каза, че всичко там плувало в кръв — разправяше жената на всеослушание. — Направо кървава каша. Убиецът я преследвал навсякъде из къщата. Явно се е опитвала да избяга, горката. Намерили я в спалнята, в задната част на къщата. А там стените били боядисани в бяло — добави тя, като че ли този факт правеше трагедията още по-жестока.

Сойър отвори очи и видя позната фигура да кръжи, както правеше и той самият, в края на тълпата, на няколко метра от него. Беше Хоб Никсън. Ръцете му бяха дълбоко пъхнати в джобовете на раздърпаното му палто. Погледът му беше втренчен право напред изпод периферията на мръсната му, и на места скъсана, шапка. Сойър го наблюдава няколко минути. Опитваше се да долови някакво движение, някакъв признак, който да издаде мислите на мъжа. Никсън като че ли усети, че някой го наблюдава внимателно. Обърна бавно глава и черните му очи се спряха върху лицето на Сойър. За миг остана така — загледан в него. А после трепна и бавно пъхна ръка в горния джоб на палтото. Сойър неволно потрепна, като от удар, и зачака да

види какво ще направи по-нататък Никсън. Той извади цигара и кибрит. Сойър тихичко изпусна въздишка на облекчение и извърна глава. Мъжът запали цигарата си.

Отново се загледа в сцената, която се разкриваше пред очите му зад жълтата лента, която опасваше мястото на престъплението. Но той не виждаше червената тухлена къща, а разнебитената вила край езерото.

Да, беше се случило отново. Това убийство, разбра Сойър, беше онова, което подсъзнателно беше очаквал още от пристигането си в селото преди няколко месеца. Беше чакал смъртта да повтори удара си. И почувства огромно облекчение, че не беше ударила Джори. Все още. Сега, след второто убийство, беше още по-сигурен, че я заплашва опасност тук, в Близърд Бей. Че който и да е човекът, убил жената, чиято кръв е оплескала белите стени на спалнята и се е просмукала в килима, той ще удари отново.

Следващия път, както беше и първия път, жертвата може би нямаше да е непозната на Сойър.

— Успя ли да се свържеш с Карл този път? — Джори попита Гретхен, която се върна в малката всекидневна стая. Беше отишла до кухнята и сега стискаше кана димящо кафе в треперещите си ръце.

— Да, свързах се. Каза, че току-що се е прибрал.

Гретхен седна на дивана до Джори и постави чашата си на масичката точно пред тях. Тя беше леко преместена на една страна и единият ѝ крак излизаше от килимчето. По тази причина масата се разклати и част от черната течност се разля по захабената ѝ повърхност. Гретхен като че ли не забеляза. Джори се наведе и попи капките с носна кърпичка, която извади от джоба си.

— Каза ли му за Кловър? — попита тя Гретхен, която кимна с глава.

— Ще дойде ли тук?

— Каза, че не може. Трябва да подготви доклада си за утрешното събрание в офиса си.

Джори смръщи вежди.

— Той не знае ли, че с Кловър сте приятелки?

— Разбира се, че знае. Дори са се срещали няколко пъти. Всъщност... нейният бутик в Саратога е само на няколко метра от офиса му.

— Е, а ти не му ли каза, че сме малко нервни? Че се страхуваме да нощуваме сами в къщата?

Гретхен поклати глава.

— Не исках да го карам да се чувства зле. Трябва да подготви доклада си. Ние няма да сме сами. Чичо Роланд е тук.

„Ама че успокояваща мисъл!“

Джори не можеше да се отърве от мисълта, че снощи чичо Роланд беше отишъл до къщата на Кловър, за да ѝ върне пуловера. Гретхен се беше обадила в полицията и им беше казала за това веднага, след като двете се бяха върнали в къщата. Полицаят, който беше вдигнал телефона, отговори, че ще го разпитат, защото може би той е последният човек, видял Кловър жива.

А Джори се запита дали те няма да го сметнат за нещо повече от обикновен свидетел. Дали нямаше да решат, че възрастният чичо има нещо общо със смъртта на Кловър? Не беше споделила тази мисъл с Гретхен, която беше повече от разтревожена заради случилото се.

— Чичо ти все още ли спи? — попита Джори Гретхен, която се беше качила горе, преди да се опита да се свърже с Карл.

— Сигурно. Вратата му беше затворена.

— А ти почука ли? — попита Джори, преди да осъзнае, че е глупаво, защото жестът би бил съвсем безполезен. Роланд Екхард беше глух. И ням. И, според Гретхен, абсолютно неграмотен. Не знаеше езика на глухонемите и не можеше да разчита думите по устните. Джори знаеше, че Гретхен „разговаря“ с него посредством серии от движения на ръцете. Понякога се налагаше да рисува картинки. По този начин му съобщаваше какво в къщата има нужда от ремонт. Но как ли полицията щеше да успее да го разпита за убийството? И какво можеше да знае той? Подробностите за онова, което се беше случило с Кловър, все още бяха непълни. Очевидно, никой не я беше виждал от момента, в който Джони О'Конър връхлетял върху нея по пътя си към дома снощи.

Кити, която преди малко беше позвънила на Джори и Гретхен, беше силно обезпокоена от смъртта на Кловър. Чиновникът, който работел в магазина, казал на полицаите, че Джони бил заедно с Кловър в магазина и Джони бил повикан в полицията за разпит.

— Но той не е бил с нея. Блъснал се в нея на улицата. А те се държат така, като че ли той може да знае нещо — каза Кити

разгневена. — След като се видели, те побъбрили малко. Той не знае повече от другите за това какво е правила или с кого е била, след като е напуснала магазина.

Кити беше добавила, че когато тази сутрин Кловър не се появила в бутика, съдружничката ѝ, Шерил Фрамптън, предположила, че е заради времето. Но след като няколко пъти се опитала да се свърже с нея по телефона, тя се разтревожила не на шега. Взела колата си и отишла до къщата на Кловър, за да се увери, че всичко е наред.

Тя била тази, която открила тялото на Кловър. И вероятно е била разтревожената жена, която Джори беше видяла отпред пред къщата да разговаря с полицаите същия този следобед.

Джори гледеше как Гретхен разсеяно барабани с пръсти по дръжката на креслото и се запита дали приятелката ѝ не мисли, че Карл само си търси извинения, за да не дойде в къщата, при нея.

Джори мислеше точно така. Все пак, в Близърд Бей бяха убити две жени. Едната беше близка приятелка на Гретхен. А убиецът все още беше на свобода. Нима Карл не се чувстваше длъжен да дойде, поне за да утеши приятелката си, ако не и да прекара нощта с нея? Щом се тревожеше толкова много за доклада си, защо се беше прибрал вкъщи толкова късно? Къде може да е бил?

Гретхен погледна Джори, усетила погледа ѝ върху себе си.

— Изглеждаш уморена, Джори — каза тя. — Трябва да си легнеш. Почти полунощ е.

Джори потисна прозявката си и разбра, че наистина е уморена. Беше изтощена — умствено, емоционално и физически.

— Джори — подхвана Гретхен, но явно се колебаеше.

— Какво?

— Най-вероятно нищо, но... — Гретхен направи пауза, а после понижи глас.

— Какво има, Гретхен?

— Чичо Роланд. Непрекъснато се питам...

— Питаш се какво? — подкани я Джори да продължи, забелязвайки тревогата в погледа на Гретхен.

— Нищо. Няма значение. Забрави, че съм казала каквото и да е.

Джори седна. Искаше да попита Гретхен какво има да ѝ каже, но знаеше, че е по-добре да не задава въпроси. Ако искаше, тя щеше да говори. Най-накрая се изправи и попита:

— Идваш ли и ти горе?

— Не още. Прекалено съм разтревожена, за да заспя.

— Искаш ли да остана с теб?

Гретхен поклати глава.

— Не. Ти отивай.

Джори усети, че приятелката ѝ иска да остане сама. Тя знаеше, че Гретхен е обезпокоена от смъртта на Кловър, но не знаеше дали подозира, че чичо ѝ е замесен. Може би Карл беше още една причина тя да чувства толкова силно безпокойство. Това, че нямаше да дойде при нея, беше показателно за отношението му.

Джори не се осмели да задава въпроси. Гретхен ясно беше дала да се разбере, че няма намерение да обсъжда връзката си. Джори не беше изненадана. Гретхен не беше от хората, които обсъждат с другите какво ги тревожи. Както и да е, Джори имаше и други неща, за които да мисли. Докато се изкачваше към втория етаж, тя мислеше за Сойър, за онова, което той ѝ беше казал днес в отговор на заплахата ѝ, че ще си замине за Ню Йорк.

„Може би това е най-доброто, което можеш да направиш.“

Тогава тя изпита гняв, защото беше сигурна, че той иска да се отърве от нея. А сега вече не беше толкова сигурна. В тона му имаше нещо, което я накара да се запита... А как беше изтичал към нея, щастлив, че я вижда, как я беше прегърнал и целунал! Защо в един миг ще се радва да я види, а в следващия иска да се отърве от нея? В това нямаше никакъв смисъл. Очевидно, тя го привличаше въпреки нежеланието му, точно по същия начин се чувстваше тя спрямо него. Сега, след преживяното сътресение от смъртта на Кловър, което временно беше променило плановете ѝ да напусне града, Джори разбра, че има нужда от него.

Тя чу шум от стъпки на горния етаж и нерешително се спря пред затворената врата на стаята си. Щеше да легне в самотното си легло, да барикадира вратата и да остане будна часове наред, задавайки си въпроси за чичо Роланд.

А можеше и да си тръгне. „Но къде ще отидеш?“ Като че ли не знаеше. „Това е лудост. Не можеш.“ Но щеше да ѝ се наложи. Преди да е имала възможност да обмисли решението си, тя влезе в стаята. За момент се спря, чудейки се дали да не смени елегантните си дрехи с нещо по-обикновено. Но знаеше, че ако се поколебае дори за миг,

никога няма да го направи. Затова грабна палтото и ключовете си, бързо изтича надолу по стъпалата и излезе в нощта.

ГЛАВА 9

— Джори? — Сойър отвори вратата и се втренчи в нощта. — Какво правиш тук?

— Аз... Не знам — долетя гласът ѝ някъде от сенките. После тя пристъпи напред и той я видя ясно на лунната светлина, която белият сняг отразяваше. Беше облякла палтото, което беше купил за нея, и дълга пола. Носеше ботуши с високи токчета. Беше без шапка, черните къдрици достигаха до раменете ѝ. Лицето ѝ беше измъчено.

— Приятелката ми беше убита.

— Кловър Хартдейл е била твоя приятелка?

Джори кимна.

— Не бях я виждала от десет години, но бяхме заедно един път това лято, а също и миналата неделя. Господи! Кой би заклал една невинна жена?!

Той се взря в лицето ѝ, в очите ѝ, които му се сториха огромни.

— Искаш ли да влезеш? — Отвори по-широко вратата. С жест посочи към вътрешността на къщата.

Тя сякаш не чу въпроса му. На свой ред попита:

— Откъде разбра, че съм тук?

Знаеше, защото отново не можеше да заспи. Беше отишъл до прозореца и бе втренчил поглед в нощта. Размишляваше. И беше видял светлината на фаровете. Колата навлизаше в алеята, която водеше към къщата. Беше разбрал още преди „Рейндж Роувърът“ да се беше появил в полезрението му, че това е Джори. Сви рамене.

— Чух колата. Минава полунощ, затова погледнах да видя кой идва.

— Съжалявам, че те събудих.

— Не си. Влез, Джори.

Тя погледна някъде зад гърба му, а после срещна погледа му.

— Не знам дали трябва.

— И защо дойде?

— Не знам... Нещо ме накара да дойда. Предполагам, че къщата. Може би съм си помислила, че едно познато място би ми предложило утеха след случилото се.

— А може би си си помислила, че аз бих могъл да ти предложа утеха — каза той тихо, като направи крачка напред и постави ръката си върху ръкава на палтото ѝ.

Тя сведе поглед към ръката му, а после отново го погледна право в очите.

— Може би и ти си част от причините, накарали ме да дойда тук. Но...

— Но ти се противопоставяш на тази причина, нали? — каза той нежно. — Знаем, Джори. И двамата се противопоставяме.

Тя започна внимателно да го изучава.

— В селцето сигурно ще се намерят хора, които ще кажат, че ти си убил Кловър. Но аз знам, че не си ти.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

Вятърът раздвижи клоните на боровете, които растяха до входната врата. По тях и около тях се посипа сняг.

— Влез вътре, Джори.

— Кой си ти, Сойър?

Въпросът го накара да застане нащрек. Изведнъж между тях се появи напрежение. Беше готов да ѝ даде всичко, от което има нужда — рамо, на което да се облегне, утеха и мили думи. Всичко, с изключение на истината.

— Кой мислиш, че съм?

Тя сви рамене.

— Не знам... А може би пет пари не давам... тази вечер.

— Може би и аз не давам пет пари... тази вечер. Той стисна по-силно ръката ѝ и леко я дръпна към себе си, принуди я да направи крачка. Видя, че цялото ѝ тяло трепери.

— Влез, Джори! — Гласът му беше станал по-дрезгав. — Позволи ми да ти помогна. Трябва да се стоплиш.

— Не ми е студено.

— Но ти трепериш.

Очите им се срещнаха и той разбра, че не студът я кара да трепери. Той също го чувстваше как се надига у него — силно

желание, което го разтърсваше дълбоко. Наведе се към нея и нежно докосна устните ѝ със своите. Допирът беше толкова лек, че тя едва го усети, но беше толкова сладък! Трябваше да направи крачка назад, за да не я вземе още там с устните, ръцете и силно възбудената си мъжественост. Тя изглеждаше изненадана. Заради спонтанната му целувка и заради отдръпването му.

— Какво беше това? — попита го тя, както винаги, искрена до безочливост.

— Какво мислиш, че беше?

Тя поклати глава, погледна го несигурно, а после каза, като че ли току-що беше успяла да се пребори със себе си:

— Ще вляза.

Той кимна и отстъпи, за да ѝ направи път. Тя тропна с крака, за да падне снегът от ботушите ѝ, и се огледа в малкия и тесен вестибюл. На едната стена имаше три врати. И трите бяха затворени. После погледна към стълбите, които водеха към втория етаж.

— Когато живеех тук, фойето беше огромно — каза тя. — Имаше камина и балкон, който се спускаше над нея от втория етаж. На кой етаж живееш?

— На третия.

Той затвори вратата. Вятърът остана навън, а малкото коридорче ѝ се стори още по-малко.

— Моята стая беше на третия етаж. — Фантазирах си, че живея в къщичка сред дърветата, защото отвсякъде бях обградена от клоните им. Когато погледнех през прозореца, виждах единствено зеленината и небето.

Започнаха да се изкачват по стълбите. Стигнаха до площадката на втория етаж. Там имаше още повече врати, които водеха към още повече апартаменти. Обърнаха се отново към стъпалата. Къщата беше тиха. Наемателите спяха зад затворените врати. Беше тихо и тъмно, защото той не беше запалил осветлението.

— Толкова е странно — прошепна тя. — Стълбището си беше тук, но беше огромно. Всички тези стени и врати смаяват пространството.

Той я заведе до третия етаж, който беше разделен само на два апартамента. Онзи, който се намираше в другия край на коридора, беше празен. Малко след пристигането на Сойър, младата двойка,

която го заемаше, си беше тръгнала. Вратата на неговия апартамент беше отворена — така, както я беше оставил. Той посочи с ръка и каза:

— Аз живея в този апартамент. Видя, че тя кимна.

— Да, тази беше моята стая.

И тогава му се изясни връзката между двамата, усещането, което имаше за нея, още преди да я види. Не само живееше под покрива, под който тя беше прекарвала летата на детството си, но просторният апартамент, който се намираше точно под стряхата, беше нейната някогашна спалня.

Без съмнение, нещо от нея беше останало тук. Той беше го усетил, затова, когато я срещна, тя му се стори странно позната. Като че ли вече беше част от неговия живот.

Тя влезе в стаята и остана там, по средата. Леко въртеше глава наляво и надясно, за да огледа всичко. Той не беше запалил лампата. И тази нощ, като много други, беше прекарал в разходки в тъмното. Снегът и отразената лунна светлина осветяваха стаята през високите до тавана прозорци, които не бяха покрити със завеси. Изпъкваха очертанията на мебелите и скосеният таван.

— Да, това беше моята стая — прошепна тя, като продължаваше да се върти бавно, както се въртят балерините от музикалните кутии. — Изглежда съвсем същата. Съвсем същата. С изключение на... — Тя отиде до прозореца и погледна навън. — Тогава оттук не се виждаше нищо. Дърветата...

— Сега клоните на дърветата са голи — каза той, застана зад нея и погледна към покритото със сняг поле долу. — Но когато дойдох тук, зеленината закриваше гледката. Точно както каза и ти.

— Сойър... — Тя се обърна към него, лицето ѝ беше само на няколко сантиметра от неговото. — Радвам се, че ти живееш в тази стая. Винаги съм мислила за нея като за своя собствена. Винаги съм мразела дори мисълта, че мога да я деля с някого.

— Но не и с мен?

— Не, всичко е наред. Бих я делила с теб — каза тя нежно. — Не знам защо е така. Но е точно така.

Той кимна. Мислеше, че не беше планирал да сподели с нея нищо от живота ѝ в Близърд Бей. А ето че я канеше в нейния собствен свят, защото имаше нужда от нея тук и знаеше, по някакъв необясним начин, че в това няма нищо лошо. Сега, след като тя вече беше тук, той

отчаяно се нуждаеше да забрави всичко друго, да забрави месеците на самотни терзания. Изпитваше трескава нужда да се освободи и емоционално, и физически.

— Защо не си съблечеш палтото? — попита той тихо и протегна ръка към най-горното копче.

— Не бива да... оставам.

— И защо не бива?

— Ти не ме искаш тук.

— Искам те, Джори.

Той нежно освободи още едно копче от затвора му, като внимаваше да не докосне нежната извивка на гърдите ѝ, скрити под дебелия памучен пуловер.

— Днес следобед ти ми каза да замина.

— Не исках да го казвам. — Той разкопча още едно копче. После и последното. Внимателно пъхна ръцете си под палтото и го плъзна надолу по ръцете ѝ. То падна на пода зад нея.

— Щом не си искал, защо го каза?

— Нима никога не казваш неща, които не си искала да кажеш? Думи, които би искала да си вземеш обратно после?

Тя се замисли над думите му. Сви рамене. Все още не беше свалила плетените си вълнени ръкавици. Той хвана дясната ѝ ръка, издърпа ръкавицата и поднесе дланта ѝ към устните си. Целуна я нежно. Толкова нежно, колкото преди малко и устните ѝ. Нежно, а всъщност искаше да ѝ се нахвърли като ненаситен хищник. Издърпа и другата ръкавица. Взе и двете ѝ малки, ледени длани в своите и се взря в очите ѝ.

— И сега какво? — попита тя тихо, като потърси очите му.

— Какво искаш?

— Мисля, че знаеш. Мисля, че и ти искаш същото.

Дъхът секна в гърлото му, когато той видя издайническото пламъче в очите ѝ. Не се осмеляваше да диша, нито да се движи, защото, ако го направеше, магията можеше да изчезне. И тогава той щеше да остане сам с острата болка и празнината.

Тя беше тази, която издиша. Дъхът ѝ излезе като нежна въздишка, раздвижи косата ѝ и тя докосна бузата му. Тя беше тази, която направи крачка към него, още една. Ръцете им, здраво хванати, останаха единствената бариера между телата им.

Той издиша на пресекулки. Почувства неудобното втвърдяване на плътта си, която изду предницата на панталона му. Тя освободи ръцете си от неговите и го прегърна. Между тях вече нямаше нищо друго, освен дрехите — пуловерите, панталонът, полата и бельото. Той си представи как тесните ленти от сатен закриват най-съблазнителните части на тялото ѝ, и почувства как плътта му стана още по-твърда. Меката памучна материя на боксерките се превърна в мъчителен затвор.

Беше пометен от острата нужда да се допре до голата ѝ кожа. Джори като че ли усети какво става с него. Направи последната крачка, която запълни празнината между телата им. Издутата му плът пулсираше до стомаха ѝ. Той я прегърна, притисна я още по-здраво към себе си. Тя неспокойно изви снага и той разбра, че би желала поинтимен контакт с него от този, който разликата в ръста им позволяваше. С бързо движение я повдигна без никакво усилие и я постави на рамката на прозореца зад нея. Сега хълбоците им бяха на еднаква височина. Той застана между разтворените ѝ крака. Памучната ѝ пола се беше надиплила между тях. Той я отстрани и се притисна в меката плът. Джори въздъхна, но въздишката ѝ беше задушена от жадната му целувка.

Хвана с длани главата ѝ и я наклони назад. Отново я целуна страстно. Езикът му навлезе в нея — нещо, което и друга част от него горещо искаше да стори. Засмука нежно езика ѝ. Тя нададе стон и се притисна в него. Той почувства ледените ѝ пръсти да се плъзват под панталона му. Джори погали голата кожа в основата на гръбнака му и неистово се притисна в него.

Сега Сойър нададе стон. Усети, че е опасно близо до облекчението, което търсеше. А беше още прекалено рано. Отлепи устните си от нейните и се отдръпна. Движението му изтръгна от гърдите ѝ ожесточения ѝ протест.

— Не! Не! Не! — прошепна тя.

— Не още, Джори — каза той в ухото ѝ и нежно целуна косите ѝ.
— Не така. Хайде да отидем в леглото...

— Не! — каза тя отново и премести ръцете си от гърба му. Придвижи ги напред. Той сведе поглед надолу и видя как плътта издува панталоните му. Видя и как ръцете ѝ започнаха да се преборват с копчетата. Тя смъкна панталоните му, а после и боксерките. Когато

почувства ръцете ѝ върху мъжествеността си, той потрепери. У него бързо се събираше напрежение. Затвори очи и стисна челюсти в опит да го контролира.

— Остави на мен... — каза тя. Слезе от перваза на прозореца и направи движение, което не остави никакво съмнение у него.

— Не — рязко каза той. — Не мога да се сдържам. Не мога...

— Тогава недей — каза тихо тя.

Това подканяне беше всичко, от което имаше нужда. Бързо вдигна полата ѝ нагоре и с удоволствие откри, че тя не носи дълги копринени чорапи. Съблазнителната гледка на голите ѝ крака в ботушите с високи токове го накара да полудее. Прокара длани по твърдите ѝ голи бедра. Там, където се срещаша, намери онова, което търсеше — коприна и дантели. Предположи, че това са бикините ѝ, и започна да ги дърпа надолу, но тя го спря.

— Не, това са модерни пликчета с цип — каза тя с усмивка и бързо дръпна ципа. След това вдигна полата си до кръста и се облегна на перваза. Придърпа го към себе си, насочи го навътре.

Когато твърдият му член проникна в топлата ѝ и влажна утроба, той нададе лек стон и зарови лице в гърдите ѝ. Тя обви кръста му с бедрата си, а той се хвана здраво за рамката на прозореца и потъна дълбоко в нея.

— Всичко е наред — прошепна Джори, когато само няколко мига по-късно, задъхан и с обтегнати мускули, той избухна в нея. Разтърсиха го неудържими тръпки. Извика високо името ѝ, а тя го прегърна и го държа така, до себе си, докато те престанаха.

— Съжалявам — каза той, когато най-последно успя да проговори. Наведе се и вдигна боксерките си. Пръстите му несръчно заиграха с връзките им.

— Защо?

— Мина доста време, откакто аз... Защото всичко свърши, преди още да е започнало.

— Имаме цяла нощ пред себе си — отговори тя. В думите ѝ се съдържаше неприкрито обещание. Тя го поведе към леглото.

Джори лежеше с глава, положена на гърдите на Сойър: Ясно чуваше ударите на сърцето му. Ръцете му я бяха обгърнали, а пръстите му нежно галеха гърба ѝ.

Тя изпитваше болка. Копнееше за повече. Искаше да се освободи от дрехите си. Искаше той също да се съблече и да я люби. Но, доколкото можеше да прецени, той се унасяше в дрямка. Струваше ѝ се, че той ще я отблъсне, ако тя направи и най-малкото движение. Затова просто лежеше в леглото до него, напълно облечена и ясно съзнаваща, че задушевният разговор, който бяха водили, не беше успял да задоволи глада ѝ за общуване. Почувства дори още по-незадоволена от преди.

— Джори?

Изненада се да чуе гласа му. Вдигна глава и го погледна. Лицето му беше скрито в сянката и тя не можеше да види изражението му — все едно че носеше маска. Тя не отговори. Лежеше и чакаше. Почувства ръката му, която нежно погали лицето ѝ и отстрани от него кичур коса. Целуна я — дълга, търсеца целувка, която изтри от ума ѝ всяка съзнателна мисъл. Ръцете му я обгръщаха, устните му силно се притискаха в нейните. Сега Джори лежеше по гръб, а Сойър беше до нея и тя чувстваше цялата дължина на прекрасното му тяло. Бавно погали първо корема ѝ, а после и гърдите през дебелия вълнен пуловер. Тя почувства как гърдите ѝ се втвърдяват в предчувствие за онова, което ще последва. Да, той пъкна ръката си под пуловера и я придвижи нагоре. Издърпа пуловера през главата ѝ и след това я освободи от сатенения сутиен. Сега беше гола до кръста. Сойър погали с палец едното набъбнало ѝ зърно, а после и другото. Зарови глава в гърдите ѝ. Отначало само целуваше и ближеше меката плът. После жадно я засмука, а Джори беше разтърсена от силно желание. Гърбът ѝ се изви в дъга. Тя започна бясно да мята главата си. Прокара пръсти през косите му. Притисна го към себе си. Искаше да почувства голата му кожа. Хвана яката на пуловера му и каза:

— Съблечи това. Моля те, Сойър...

Той се подчини, седна и измъкна пуловера през главата си. Хвърли го на една страна, изправи се и смъкна боксерките си: тя видя очертанията на тялото му на лунната светлина. Беше изненадана. Ръцете и гръдният му кош имаха силно развити мускули, стомахът му беше плосък, а бедрата — силни. Отново я заля вълна на силно, непоносимо силно желание, докато гледаше великолепното му тяло. Искаше да почувства ръцете му, кожата му.

Той като че ли разбра за какво си мисли тя. Наведе се и бавно я освободи от полата ѝ. Внимателно я сгъна и я сложи на таблата на леглото. След това разкопча ботушите ѝ, събу ги и ги хвърли небрежно на пода. Събу и копринените къси чорапки, които тя носеше под тях. Хрумна ѝ, че може би трябваше да носи дълги копринени чорапи и жартиери — нещо по-секси и по-подходящо за случая. Но не можеше да понеса дългите чорапи, защото я задушаваша. Не обичаше да носи и чорапогачи. Както и да е, на него като че ли не му направи впечатление, че краката ѝ са голи.

Най-после и двамата бяха голи. Той отново легна до нея, с подпряна на лакътя глава. Бавно погали корема, хълбоците и бедрата ѝ. Тя потрепери. Искеше да вижда лицето му. Но той беше с гръб към прозореца и то оставаше в сянка. Не можеше да разбере за какво мисли или какво иска.

— От какво имаш нужда, Джори? — попита я тихо. — Къде искаш да те докосна?

Не се осмели да отговори. Ръката му погали вътрешната част на бедрото ѝ, придвижи се нагоре. Запита се дали той чувства как кожата ѝ настръхва при допира на дланите му. Сега галеше корема ѝ точно под пъпа. Вдигна глава и тя затаи дъх. Сойър започна да целува корема ѝ и тя въздъхна от удоволствие. Обсипа го с целувки, а тя започна неспокойно да извива тяло. Желаше устните му да слязат надолу. Бореше се с примитивното желание да обхване главата му с ръце и да го насочи към най-интимното си място.

Но нямаше нужда. Само след миг почувства пръстите му между бедрата си. Те нежно галеха и разтваряха влажната плът. Ласките му бяха опитни. Тя стисна бедра, за да обхване ръката му. Тялото ѝ се извиваше в дъга, притискаше се в дланта му. Нежно разтвори краката ѝ и тя почувства дълбоките, кадифени ласки на устата и езика му. Изгуби се в удоволствието. Тялото ѝ се гърчеше неудържимо. Изпитваше ужас, че той може да прекрати онова, което правеше с нея. Но Сойър не спря. Продължи ритмичните си ласки, като я приближаваше все повече и повече до края. Тя нададе гърлен стон, стисна дланите си в юмруци. Мяташе бясно глава наляво-надясно. И тогава най-после, най-после, почувства първите тръпки на оргазма. Отдаде се на удоволствието с високо стенание. Беше сигурна, че вътрешностите ѝ са се разтопили. Той продължи ласките чак до заглъхването на тръпките

й. Дори след това продължи да я държи в прегръдките си. Тя лежеше спокойно. Главата й отново беше на гърдите му. Той нежно галеше косите й, а тя прокарваше длан по твърдите мускули на гърдите и ръцете му.

Нито един от двамата не проговори. Нямахше какво да си кажат. Тишината обгръщаше Джори като ръцете му и тя се чувстваше обичана и защитена. Постепенно, задоволена, тя се отпусна и заспа.

Сойър се събуди на разсъмване. До него лежеше любимата жена. Телата им бяха преплетени. Внимателно, защото не искаше да я събуди, освободи ръцете и краката си и се отдръпна в края на леглото. Отметна завивките и спусна краката си на пода. В стаята беше много студено и той потрепери. Потърси пуловера и панталоните си, които беше захвърлил в различни посоки снощи. Облече се бързо и отиде до прозореца. Загледа се в сивата утринна светлина и се запита какво се беше случило снощи между него и Джори. Дали беше просто горещ, груб, страстен секс — чисто физическо преживяване.

Да. А ти си само механик, който е дошъл в Близърд Бей, за да избягаш от всички тези усложнения.

Кого се опитваше да заблуди? Преживяването далеч не беше чисто физическо. Между тях се бяха зародили чувства. Те имаха нужда един от друг — нужда, която надхвърляше чисто животинските инстинкти на телата им. Погледна към леглото. Джори се беше сгушила под завивките. Черните й къдрици ясно изпъкваха на бялата възглавница. Спеше с леко разтворени устни. Тук, с него, тя беше в безопасност. Ето защо беше успял да си открадне няколко часа здрав сън за първи път от много нощи насам. Нямахше защо да крачи из малкия си апартамент и да се пита къде ли е тя и дали е добре.

Ами ако напусне Близърд Бей и я вземе със себе си? Така тя винаги ще бъде в безопасност. Мисълта беше толкова изкусителна, че той сериозно се замисли над нея. А после разумът се завърна. Нямахше никаква гаранция, че ще успее да запази сигурността й, че опасността, която я дебне тук, няма да я последва, дори тя да се опита да избяга. Ако беше обречена да умре, смъртта щеше да я настигне.

„Господи!“ Сойър преглътна огромната буца, която беше застанала на гърлото му.

Не можеше да напусне Близърд Бей. Не още. Не и преди да довърши онова, за което беше дошъл тук. Сега, с него, Джори беше в безопасност. Но той беше застрашен. Ако се влюбеше в нея, а после я загубеше, нямаше да може да понесе загубата. Просто... нямаше да я понесе. Не и за втори път. Затвори очи и пред погледа му се появи една червена баретка, паднала върху циментовия под на гаража му. Рязко отвори очи, за да прогони образа. Нямаше да позволи на тези обезпокоителни мисли да го преследват непрекъснато. Не можеше да забрави причината, поради която беше в това малко селце и поради която живееше живот, изтъкан от лъжи.

„Ами Джори? Даде обещание пред себе си, че ще я защитиш.“

Ще я защити, да. Но не и... това. Погледът му отново се спря върху нея, заспала в леглото му, гола под завивките. Нали си беше обещал, че това няма да се случи?! И наистина не можеше — нямаше — да позволи на страстта отново да надделее.

Джори беше в гората, която се намираще близо до къщата на баба й и дядо й. Бягаше от нещо. С нея бяха приятелките й. Тя чуваше кикотенето и виковете им да се носят сред дърветата, макар да не можеше да ги види. Всички си мислеха, че има нещо смешно, много смешно. Всички, освен Джори. Беше разтревожена. Непрекъснато им викаше да престанат, защото това не е хубаво, но те не й обръщаха внимание. А тя не можеше да ги настигне.

„Ще кажа на дядо Мей за онова, което се случи. Той ще знае какво да направи.“

Но отново нямаше отговор. И тя продължи да вика, после още по-силно, после да пищи, защото гласовете на приятелките й започнаха да се губят в далечината. Тя остана сама. Сама...

Внезапно, Джори се събуди. Когато отвори очи, погледът й беше втренчен в скосения таван над леглото. Проследи познатите пукнатини в боята. За миг, един наистина бясно препускащ и изплъзващ се миг, тя се върна в миналото. Лежеше в леглото в дядовата си къща и пак беше лято. И дядо Мей беше на долния етаж, на верандата, изтегнал се в зеления шезлонг. С него бяха и чашата му кафе и лулата му. Той я чакаше. И тя знаеше, че трябва бързо да слезе при него и да му разкаже

за тревогите си, за онова ужасно нещо, което се беше случило край езерото с приятелките й...

А после осъзна, че е мрачен ноемврийски ден и дядо Мей не е вече на този свят, че тя е жена, също като приятелките си. И че е в леглото си, защото се беше любила със Сойър Хаулънд снощи. И защото сега той живееше тук.

„Мили Боже“

Разтърсена, тя се опита да прогони съня от съзнанието си, както и неясната мисъл, че трябва да си спомни нещо от особена важност. Обърна глава и на сивата утринна светлина разгледа онова, което не беше успяла да види снощи поради мрака. Ето я тухлената стена до вратата, нишата на прозореца, където обичаше да се крие с книга в ръка, и двойните врати, които водеха към стаята с вградения шкаф. Разбира се, някои неща се бяха променили. Единият край на стаята беше превърнат в кухненски бокс с печка, хладилник, малка кръгла маса и стол. И, разбира се, на стените не висяха нейните плакати. На рафтовете, разположени точно под скосения таван, не бяха подредени нейните книги. А после, силно изненадана, видя, че част от мебелите са същите. Позна библиотечката и стола люлка до камината, макар дъбовото дърво сега да беше скрито под бялата боя. Разпозна и нощната лампа в ъгъла. Платът, с който беше покрита, беше нов, но железната поставка беше същата. И, мили Боже, това легло, това бяло железно легло, беше леглото от детството й. При спомена за онова, което бяха правили със Сойър само преди няколко часа, лицето й пламна. Тя обърна глава, за да види дали той още спи. Надяваше се да е така. Още не беше готова да го погледне в лицето. Не беше готова да се изправи и пред спомена за онова, което се беше случило между тях.

Но той не беше до нея. Чу течащата вода някъде съвсем наблизо. Смръщи вежди, огледа се и разбра, че шумът идва иззад двойните врати. Измъкна се изпод завивките, озадачена, загърна голото си тяло в одеялото, защото трепереше поради утринния студ. Прекоси стаята и отвори вратата. Тогава разбра, че гардеробната стая е трансформирана в малка баня. Оттам се чуваше шумът на водата. Сойър беше под душа. Парата обгръщаше голото му тяло. Стъкленият параван, който обграждаше душа, не можеше да скрие голотата му. Джори остана втренчена в него. Представи си блестящото му от сапуна мускулесто тяло и мократа му руса коса. Нещо дълбоко в корема й се раздвижи.

Тръпката стигна дори още по-надолу и тя се замисли дали да не хвърли одеялото на пода и да се присъедини към него под душа. А после се опомни, благодарение на серия думи и образи, които преминаха през ума ѝ. Гласът на Сойър, който казва: „Понякога има основателни причини за предупрежденията на хората, Джори.“ Неодобрителното изражение на лицето на Гретхен, когато беше разбрала за следобедна, която Джори беше прекарала със Сойър. Полицейските коли около къщата, в която Кловър лежеше мъртва. И разяждащото я чувство, че има нещо, което би трябвало да забележи, да си спомни, нещо, което имаше много общо със съня, който току-що беше сънувала... Сън, който вече започваше да се изтрива от съзнанието ѝ.

Джори бързо, но тихо, затвори вратата на банята. Сърцето ѝ тежко биеше. Странно, но макар още да не беше видяла лицето му, в тази ноемврийска утрин Сойър ѝ се струваше отново чужд. Като че ли откраднатите романтични мигове на нощта никога не бяха съществували. Тя знаеше, че мястото ѝ не е там. Че не иска да се среща с него. Не че се страхуваше... нали? Не вярваше, че е убил Кловър. Не вярваше, че е виновен за смъртта на онази туристка, която била убита през август. А може би не искаше да повярва. Може би тази беше изплъзващата ѝ се мисъл, която искаше да хване — нещо, свързано със Сойър и убийствата.

Дълбоко разтърсена, Джори остави одеялото на леглото и бързо се облече. Трепереше и едва успя да се напъха в изведнъж станалите неудобни пола, пуловер, чорапи и ботуши. Бикините направи на топка и ги пъкна в джоба на палтото си. Отиде до високото огледало в ъгъла, за да види дали изглежда добре. Не изглеждаше съвсем добре. Видът ѝ беше смачкан, косата ѝ разбъркана, а гримът беше размазан по лицето ѝ.

Изненада я мисълта, че изглежда такава, каквато всъщност беше — жена, която бърза да избяга след нощта, в която се е отдала на забранена страст. С бельо, пъкнато в джоба на палтото, и всички други неприятни подробности.

Тя чу скърцането на старите тръби. Водата беше престанала да тече. Бързо и тихо, Джори грабна палтото и ръкавиците си, изтича надолу по стъпалата и излезе в студената ноемврийска утрин.

Сойър се настани до малката масичка. Пред него беше сутрешното издание на местния вестник.

„ОЩЕ ЕДНА ЖЕНА Е ЗАКЛАНА В БЛИЗЪРД БЕИ“ — крещеше заглавието на първа страница.

Статията, която беше прочел поне десетина пъти, даваше пълните подробности за убийството на Кловър Хартдейл. Според пресата, нямаше заподозрени, но полицията работела по повече от една следа. Имало неща, които били общи за този случай и убийството на Ребека Латимър през август. И двете жени живеели сами. И двете починали вследствие на множество прободни рани. Оръжията на убийството не били намерени. В случая Кловър Хартдейл от кухнята липсвал нож. А в този на Ребека Латимър, предполагаемото оръжие, чифт ножици, липсвало от чекмеджето на бюрото, където обикновено стояли. Пишеше още, че Ребека Латимър била на двайсет и три години и прекарвала лятната си отпуска в Близърд Бей, че била от Чикаго и че случаят все още оставал нерешен. Всички, които знаят нещо за двете убийства, се приканват да отидат в полицията и да дадат показания.

Сойър се изправи и отиде до чекмеджето на кухненския шкаф, който се намирал до мивката. Дръпна го и извади оттам чифт ножици. Стисна ги в треперещата си ръка и се втренчи в проблясващото им острие. Върна се до масата, вдигна вестника и внимателно изряза статията, в която се даваха подробности за новото убийство.

ГЛАВА 10

— Добре ли си? — попита Джори.

През последния час Кити беше посетила тоалетната три пъти. Всички се бяха събрали в голямата всекидневна на Гретхен.

— Ако ме питаш дали е започнало раждането, отговорът е не — каза Кити, усмихна се и се хвана здраво за дръжките на креслото. Облегна се тежко назад и огромният ѝ корем изпъкна още повече. — Само дете пих прекалено много кафе тази сутрин, а бебето натиска пикочния ми мехур, затова... — Тя сви рамене.

— Ако Кловър беше тук — каза Джори, — вероятно щеше да ти напомни, че кафето не влияе добре на бебето.

— Ако Кловър беше тук, снощи щях да заспя навреме и нямаше да ми се наложи да пия толкова много кафе на сутринта — отговори Кити и поклати тъжно глава.

И четирите млъкнаха. В стаята се чуваше единствено тиктакането на часовника върху камината. Съседът чистеше с лопата снега пред вратата си и се чуваше стържещият звук, който лопатата издаваше. Беше ранен следобед. Над покрития с бяла пелена свят блестяше ярко слънце, но въпреки това въздухът беше мразовит. В старата викторианска къща беше уютно и топло, защото щорите на прозорците бяха спуснати.

Кити беше тази, която наруши тишината.

— Не мога да повярвам, че вече я няма.

— Аз също — каза Ейдриън. — От всички хора... тя беше най-тихата и най-внимателната. Мили Боже, каква причина би имал някой да убие Кловър?!

Гретхен също проговори:

— На психопатите убийци не им трябва причина, за да убиват хората, Ейдриън. Може да е бил само някой непознат, който се е промъкнал в къщата и се е разбеснял.

— А може и да не е бил непознат. Може да е бил Хоб Никсън — отбеляза Кити. — Всички знаят, че той е луд. Говори си сам и винаги

започва сбиванията в кръчмата. А и преди няколко години беше обвинен в изнасилване в Ълстър.

— А Кловър... била ли е изнасилена? — попита Джори. Мисълта беше толкова неприятна, че стомахът ѝ болезнено се сви.

— Някой нищо не казва. И първия път, когато беше убита онази Латимър, нищо не казаха.

— Е, може и да е бил Хоб Никсън — каза Ейдриън. — И може би този път ще го хванат.

— А може и да не е бил той — каза Гретхен тихо. — Може да е бил някой напълно непознат, чужд човек. Някой, който просто е минавал оттук.

— Е, ако случаят е такъв — каза Кити, — ако из Близърд Бей се разхожда някой избягал от лудницата маниак, това може отново да се повтори. И може да се случи на всекиго.

— Аз мисля, че Кловър не е убита от разхождащ се наоколо маниак — каза Ейдриън. Пръстите ѝ неспокойно си играеха с копчетата на кашмирената ѝ жилетка. — Ако не е бил Хоб Никсън, тогава, обзалагам се, е била Шерил Фрамптън.

— Нейната бизнес партньорка? — попита Джори. — Видях я пред къщата заедно с полицията, когато вчера минах покрай къщата. Изглеждаше силно разтревожена.

— Може да е играела роля — каза Ейдриън. — Тя искаше да купи половината от магазина на Кловър, но Кловър не желаше да продава. Сега, когато Кловър е мъртва, вероятно целият бизнес ще остане неин.

— Срещала ли си се някога с Шерил? — поиска да знае Кити. — Никак не прилича на човек, който може да отнеме живота на другиго. Нито пък Джони е такъв човек, макар полицията да го разпитва с часове снощи. Като че ли може да знае нещо за убийството. Или пък може да крие нещо от тях.

— А той въобще знае ли нещо? — попита Гретхен. — Била ли е Кловър с някого в магазина? И споделила ли е с някого какви планове има за вечерта?

— Била сама, както обикновено — каза Кити. — И казала само, че иска да се прибере навреме, за да нахрани котките си. Точно това и купила. Храна за котки. Казала, че количеството, с което се била запасила, свършило.

— И също така говорила за Джори и Сойър Хаулънд — напомни й Ейдриън. — Не забравяй това.

Джори се размърда неспокойно на неудобното старомодно кресло. Искаше ѝ се да удари Ейдриън през лицето, за да изтрие от него лукавото изражение. Хвърли поглед и към Гретхен, но нейното изражение беше неразгадаемо. Отново си зададе въпроса, който си задаваше цяла сутрин: дали Гретхен имаше представа, къде е прекарала нощта тя? Когато Джори се беше прибрала тази сутрин, Гретхен беше станала от сън и беше в кухнята. Джори се беше промъкнала горе и беше взела душ, преди да слезе в кухнята и да я поздрави. Въпреки това мислеше, че Гретхен знае за снощното ѝ отсъствие от къщата. Личеше от начина, по който тя се държеше с нея — беше по-сдържана от обикновено. Като че ли беше недоволна от присъствието на Джори в къщата. Когато ѝ беше казала, че Кити и Ейдриън ще ги посетят през следобед, Джори беше изпитала облекчение. Не защото нямаше търпение да се срещне с тях. Не ѝ харесваше това, че разнасяха клюки за нея и Сойър. Но днес се чувстваше неудобно в компанията на Гретхен. Защото живееше под покрива на Гретхен, интересуваеше се от връзката ѝ с Карл, а въпреки това се прокрадваше през нощта и отиваше при мъжа, за който Гретхен я беше предупредила.

„Но тя не ми е майка — помисли си Джори с известна доза раздражение, като отново хвърли поглед на стоическото лице на Гретхен. — Не ѝ дължа нищо. Защо се чувствам така, като че ли я разочаровам?“

Защото срамежливата, честна Гретхен винаги беше най-почтената, най-моралната от всичките ѝ приятелки. Тя беше тази, която, като пораснаха, я беше накарала да пожелае да постъпва винаги според съвестта си, винаги правилно. А Джори знаеше, че според Гретхен преспиването със Сойър не беше правилното нещо. Особено след като още една жена беше намерена мъртва. Гретхен мислеше, че Сойър е един от главните заподозрени в първото убийство.

„И така, защо го направи?“ — запита се Джори не за първи път, след като се беше върнала от апартамента на Сойър, изпълнена с вина.

„Защото не успях да се въздържа. И защото не вярвам, че той е способен да убие човек. Не вярвам, че би убил един човек, а камо ли двама.“

Ами сега? Дали все още вярваше в невинността му толкова силно, колкото и преди? Да, беше категоричният отговор.

„Тогаваша защо избяга тази сутрин така, като ме ли спасяваш живота си?“

Защото сексът със Сойър Хаулънд я беше накарал да се почувства още по-уязвима. Беше разбрала, че той е мъж, в когото лесно може да се влюби, ако той ѝ позволи. И ако тя се остави на чувствата.

— Къде беше Сойър в нощта на убийството, Джори? — попита Ейдриън, с което я изненада.

Джори погледна първо нея, а после и останалите. Всички я наблюдаваха внимателно и чакаха отговора ѝ.

— Не знам — призна тя най-накрая. Каза истината. — Не бяхме заедно.

— Видя ли се с него, след като научи за смъртта на Кловър? — поиска да знае Кити.

Джори не искаше да лъже. И нямаше защо. Но се чу да казва:

— Не. Не, не съм се виждала с него.

Чувстваше погледа на светлите очи на Гретхен върху себе си. Разбра, че Гретхен знае къде е била през нощта тя. И дори знаеше какво си мисли Гретхен: „Как можа да излъжеш, Джори?“ И тя самата си задаваше същия въпрос.

Сойър стоеше, напълно скрит зад клоните на боровете, в края на гората и гледаше как големият пикап потегля, прекосява поляната, покрита със сняг, и се отправя към главното шосе. В мига, когато шумът изчезна в далечината, той се впусна в действие. Излезе от прикритието си и отиде до разнебитения фургон. Заобиколи го, покатери се на един удобен клон и отвори задния прозорец.

Няколко минути по-късно той стъпи на тесния перваз. Прехвърли се през прозореца и се озова в кухнята. Под него беше мивката и шкафчетата с натрупани върху тях мръсни чинии и празни бирени бутилки. Една огромна хлебарка лазеше по пода. Сойър тихо скочи. Сбърчи нос и се огледа с отвращение наоколо. Вонята беше невъобразима. Миришеше на тютюнев дим, развалена храна и кисело. Дори из стаята имаше разпръснат боклук. Беше по-мръсно от

последния път, когато беше влязъл тук. А това беше преди два месеца, в началото на септември, не много след пристигането му в селото.

Внимателно заобиколи последния брой на списанието „Солджър ъф Фочън“, който лежеше на пода, и отиде в другия край на фургона. Там, под прозореца, беше леглото с мръсни и смачкани чаршафи, а до него — нисък шкаф за дрехи. Започна да претърсва чекмеджетата на шкафа, които и без това бяха отворени. От тях висяха дрехи, чорапи и бельо. Трябваша му само няколко минути, за да ги прерови. Не намери нищо, освен малка ловна пушка. Тя и преди беше тук, а жертвите бяха заклани, не убити. Остави я обратно на мястото ѝ. Повдигна дюшека на леглото и видя, че под него няма нищо. Огледа и пролуката между леглото и стената. Нищо. Наведе се под леглото и чу как нещо изтрополя там. Трепна и запали фенерчето си. Под леглото бяха натъпкани мръсни дрехи, дреболии и вехтории. Трябваше му доста време, за да претърси всичко. Все още нищо. Но Сойър методично продължи да оглежда фургона. Не остави непроучен нито сантиметър. И когато свърши, все още не беше намерил доказателство, че Хоб Никсън е убил Кловър Хартдейл. Така, както не беше открил нищо и преди два месеца, нищо, което да сочи него като убиец на Ребека Латимър.

Но това не означаваше, че не го е извършил той. Лесно беше да се предположи, че този неугледен самотник е заклал две невинни жени в къщите им. Може би дори беше прекалено лесно. Но Сойър не знаеше къде другаде да търси. Три месеца в Близърд Бей, а единственият вероятен извършител беше признат за невинен още при първото убийство, когато полицията го беше разпитала и не беше намерила доказателства за виновността му. Сойър знаеше, че при тези обстоятелства полицията няма да издаде заповед за обиск. Сойър си беше разрешил да извърши частно претърсване и през септември, и сега.

Какво очакваше да намери? Покрит с кръв нож, на чийто кожен калъф да са издълбани инициалите на Кловър Хартдейл? Е, може би не нещо чак толкова очевидно, но поне нещо, което да предизвика обвинение. Ако Хоб Никсън беше виновен за двете убийства, помисли си мрачно Сойър, като отново се огледа из фургона, беше успял да прикрие следите си невероятно добре. А ако не беше ги извършил...

Тогава кой го е направил?

Карл влезе тъкмо когато Джори и Гретхен седнаха да се хранят. Току-що им бяха донесли поръчаната пица. Джори, седнала в трапезарията, го чу да казва в коридора веднага щом Гретхен отвори вратата:

— Съжалявам, че не успях да дойда снощи. Цял ден мислих за теб. Добре ли си?

— Само съм разтревожена — отговори Гретхен. Гласът ѝ трепереше. — Все още ми е трудно да повярвам, че се е случило.

За миг настъпи тишина. Джори предположи, че Гретхен е в прегръдките на Карл. А после я чу да казва:

— Влез, Карл. Джори и аз тъкмо се каним да вечеряме.

— Тогава няма да ви прекъсвам.

— Не, всичко е наред. Ще ядем пица, която си поръчахме от заведението на Домино. Ти вечерял ли си?

— Всъщност, спрях да си взема вечеря в едно крайпътно заведение. В колата е. Реших да се отбия и да проверя как си. Цял ден не чух нищо. Хвана ли полицията убиеца на Кловър?

— Доколкото знам, не.

— А знаеш ли дали има заподозрени?

— Нямам представа.

— В тазсутрешния вестник прочетох, че може да е свързано с убийството през август.

— Аз също прочетох статията. Защо не влезеш? — отново попита Гретхен. — Дори да не останеш дълго.

Дълго време не се чу нищо. Тишина. Джори знаеше, че Карл се колебае. После го чу да казва:

— Добре. Но само за няколко минути.

Джори се престори на изненадана, когато Гретхен отново влезе в трапезарията с Карл по петите. Не можеше да не забележи, че приятелката ѝ изглежда самодоволна, когато обяви очевидното:

— Карл е тук, Джори. Иска да се увери, че съм добре.

Всъщност казваше: „Виждаш ли? Той се тревожи за мен. Без значение е онова, което ти се опитваш да намекваш с въпросите си за нашата връзка.“

— Много мило. Здравей, Карл.

— Как си, Джори?

Тя сви рамене.

— Била съм и по-добре.

Тя забеляза, че носи избеляла риза и старомодна връзка под дългото си палто от вълнен плат, чийто маншети бяха оръфани. Забеляза също, че има нужда от подстригване. Гретхен беше споменала, че не разполага с много пари, защото плащал издръжка на бившата си жена. При развода тя взела и къщата. Ето защо се налагало да живее в малката вила, която дори нямала отопление. Джори изпита съжаление към него, но много повече съжали Гретхен. И у двамата имаше нещо много тъжно. Като че ли бяха души, които изпитват остра нужда, търсят в другия удовлетворение, а не могат да го намерят.

„Ами ти? Ти също имаш нужди, ти също търсиш“ — напомни си Джори. Нали затова беше дошла тук? И ето, че попадна на място, където се случиха две убийства и беше готова да се впусне в романтична връзка с мъж, който може би беше опасен. Какво беше предизвикало съмненията, които започнаха да я разкъсват още от момента, в който се събуди в старото си легло в неговата стая? Защо не можеше да разбере ясно какво я тревожи? Дали то имаше нещо общо със Сойър? Не можеше да бъде сигурна. Но знаеше, че във въздуха витае нещо тъмно, зло и страшно — нещо, което на всяка цена трябва да си спомни.

— Искаш ли пица, Карл? — питаше Гретхен.

— Не, благодаря. Казах ти, вечерята ми е в колата. Трябва да тръгвам вече.

— Сигурен ли си? — Гретхен изглеждаше като разпъната на кръст.

Той кимна.

— Ще си бъда вкъщи през цялата нощ. Обади ми се, ако имаш нужда от нещо.

— Може и да се обадя — каза тя. — Снощи ме беше малко страх да остана сама в къщата, като знам, че наоколо се навърта убиец.

— Е, ти всъщност не си сама — отбеляза Карл. — Джори е тук, а също и чичо ти Роланд.

— Всъщност Джори не беше тук — каза многозначително Гретхен, без да поглежда към приятелката си, която се сви на стола. Чудеше се дали Гретхен ще каже на Карл, че е нощувала при Сойър

Хаулънд. Но всичко, което Гретхен каза, беше: — Тя беше навън. А чичо Роланд не би могъл да ме защити от убиеца — няма да чуе, ако започна да пиця, нито пък ще може да се обади на полицията. Освен това...

— Какво? — попита Карл.

— Нищо. Просто... Малко съм разтревожена за чичо си. Страхувам се, че започва да полудява.

Джори повдигна вежди: Запита се дали това щеше да й каже Гретхен снощи.

— Какво искаш да кажеш, Гретхен? — попита тя.

— Само... — Гретхен гледаше ту Карл, ту Джори. — Моля ви, не казвайте нищо на никого. Но напоследък от къщи изчезват разни неща... Дребни монети, бижута. Нищо, което да струва много пари, но все пак...

— Мислиш, че чичо ти те краде? — попита Джори.

Гретхен сви рамене.

— Не съм сигурна. Понякога се питам дали въобще е тук. Той винаги е живял затворен в своя собствен свят заради недъзите си, но напоследък изглежда съвсем... различен. Като че ли въобще не е тук.

— Тогава може би трябва да го заведеш на лекар — предложи Карл.

— Искаш да кажеш, на психиатър?

— Може би.

— Но той не чува и не може да говори. Лекарят няма как да му помогне — отбеляза Гретхен.

— Сигурна съм, че има лекари, които могат да помогнат дори на хора като него — каза Джори. — Може би в Ню Йорк.

— Може би — съгласи се Гретхен. — Но най-вероятно нищо няма да излезе. Забравете, че съм казала каквото и да било, защото може би се заблуждавам. Може би позволявам на въображението си да отиде твърде далеч. Толкова съм объркана от смъртта на Кловър...

— Това е разбираемо. Изчакай да мине известно време и тогава се заеми с проблемите на чичо си — предложи Карл, като дрънкаше с ключовете за колата в джоба си. — Наистина трябва да тръгвам.

— Ще те изпратя до вратата — каза Гретхен и хвана Карл под ръка.

Той се обърна към Джори, която все още не беше докоснала пицата в чинията си. За първи път в живота си нямаше апетит.

— Радвам се, че отново се видяхме, Джори.

— И аз, Карл.

— Колко дълго ще останеш в селото? Тя се поколеба.

— Не съм сигурна. Вероятно ще си тръгна за Ню Йорк след погребението на Кловър, което означава утре или в другиден.

Гретхен беше силно изненадана от думите ѝ.

— Нима имаш намерение да си тръгнеш толкова скоро, Джори?

— Трябва. Не искам да те притеснявам и...

— Но ти не ме притесняваш. Имам много стаи, Джори. Можеш да останеш колкото искаш.

— Благодаря ти — каза тя, — но...

„Но колкото по-дълго остана, толкова по-голяма вероятност има да задълбоча отношенията си със Сойър.“

— Имам задължения, при които трябва да се върна — каза тя, без да бъде особено убедителна.

— Но нали не ходиш на работа — каза Карл. — Нали така? Гретхен ми каза, че в момента си безработна.

— Нима? — Джори изгледа приятелката си.

— Казах на Карл, че точно сега се чудиш каква кариера да избереш — побърза да изясни нещата Гретхен. — Мислех, че след като нямаш офис, в който да се върнеш, можеш да останеш още малко. Толкова е хубаво... отново да си около мен, Джори. Понякога се чувствам ужасно самотна в тази огромна каменна къща. След смъртта на мама и татко...

— И на мен ми харесва да бъда с теб — каза тя, разчувствана от думите на приятелката си. — Но наистина не мога да остана още много. В края на седмицата ще си замина.

— Е, надявам се поне да се видим още веднъж дотогава — каза Карл мило.

— Може би тримата ще успеем да вечеряме заедно утре вечер — предложи Гретхен. — Аз и Джори можем да се срещнем с теб в Саратога...

— Бих искал — отговори Карл, — но утре ще бъда много зает. Не може ли първо да се чуем по телефона?

— Разбира се, че можем — каза Гретхен, като гледаше към обувките си.

Нима Карл не разбираше, че е луда по него? Нима си играеше с нея, нима чувствата му не бяха искрени? Не беше лесно да се каже доколко е влюбен, но беше повече от ясно, че Гретхен е влюбена до уши.

Джори отново се замисли за годините, когато бяха тийнейджърки. Тогава Гретхен току се влюбваше в някое от най-известните момчета в града, а те никога не я поглеждаха втори път. Тя беше толкова срамежлива, че не споделяше с никого чувствата си, но Джори винаги лесно откриваше за кого мисли приятелката ѝ, защото в присъствието на последната си любов тя се изчервяваше силно и започваше да заеква.

„О, Гретхен — помисли си Джори, — ти заслужаваш да бъдеш щастлива. Заслужаваш някой да те обича така, както го обичаш ти. Заслужаваш любовта. А също и аз.“

Гретхен и Карл отидоха в коридора, а мислите на Джори се върнаха при Сойър. Дали не трябва да се сбoguва с него, преди да си тръгне? Дали ще си направи труда да я потърси, ако не му се обади.

Не беше я потърсил, макар че сигурно е открил отсъствието ѝ тази сутрин, след като е излязъл от банята. Цял ден очакваше телефонът да звънне или старото „Шеви“ да спира пред входната врата. Но той не ѝ се беше обадил. Доколкото можеше да прецени, той сигурно изпитваше облекчение заради начина, по който си беше тръгнала. Беше му спестила неудобството от сутрешната среща. Беше му спестила изкуствения разговор, по време на който и двамата щяха да се преструват, че снощи не се е случило нищо. Сега, почти двайсет и четири часа по-късно, на нея ѝ беше трудно да повярва, че се е случило нещо. Ако не я боляха мускулите на най-необичайни места, мускули, за чието съществуване дори не знаеше, нямаше да има никакво доказателство, че се е отдала на страстен секс със Сойър Хаулънд.

Нима едва тази сутрин се беше събудил, за да открие, че Джори, гола и заспала, се намира в неговото легло? Сега стоеше прав до леглото, гледаше смачканите чаршафи, които не си беше направил труда да смени, и се питаше дали, когато се пъхне в тях, ще усети миризмата на парфюма ѝ. Не искаше да става така, затова щеше да е

по-добре, ако веднага смени чаршафите. И все пак... Може би искаше да усети отново аромата на тялото ѝ, който щеше да му напомни какво се беше случило между тях. Цял ден се беше опитвал да прогони образа ѝ от съзнанието си. Беше по-лесно, отколкото беше очаквал, защото умът му бе зает с последното убийство. Изгаряше го желание да открие истината. Непрекъснато прехвърляше в ума си подробностите. Сега, в тишината на малкия апартамент, не можеше повече да бяга от образа ѝ. Стоеше и продължаваше да гледа леглото. Позволи на мислите за нея да обсебят съзнанието му. Видя Джори да лежи там. Голото ѝ тяло беше толкова съблазнително, очите ѝ бяха затворени. Чу нейните тихи стонове, дишането ѝ в ухото си, почувства отново тялото ѝ да се извива под неговото, почувства влажната ѝ кожа до своята.

— По дяволите! — каза той, обърна гръб на леглото и затвори очи. — По дяволите! Махни се... Не може ли просто да ме оставиш на мира?!

ГЛАВА 11

Погребалното бюро на Хъдзън се намираше на „Нелсън Авеню“ в Саратога Спрингс, няколко сгради по-нататък от известната писта за конни надбягвания. Кварталът беше тих. Къщите бяха на по два и три етажа и бяха построени във викториански стил. Някои бяха преобразени в хотели, а други, разделени на апартаменти, които се даваха под наем. Много от тях обаче все още принадлежаха на един-единствен собственик.

Джори и Гретхен отиваха към погребалното бюро. Джори непрекъснато се питаше какво ли би било да живее в място като това — в една от тези огромни стари къщи, които имат велосипеди на три колела и маси за пикник в двора, цветни стъкла на входните врати и сводести прозорци, въобще всичко, което сигнализира на минувачите, че в къщата живее истинско американско семейство.

Тук животът беше толкова различен от онзи в големия град, помисли с тъга, когато погледът ѝ попадна на млада майка, която изваждаше чантите със зеленчуци от караваната, паркирала на близката алея. Животът беше толкова спокоен и тих. Нямаше непрекъснат вой на сирени, нямаше шум от улично движение, нямаше тълпи от хора.

„А ти вървиш към погребалното бюро, защото приятелката ти беше заклана в дома си.“

Тя въздъхна и пъхна ръце по-дълбоко в джобовете си. Стигнаха до широките стъпала, които водеха към погребалното бюро — изискана къща от бели тухли с черни капаци на прозорците, в чиито двор растяха старателно подрязани храсти. Табелката на вратата беше направена с вкус и не се набиваше на очи. В алеята бяха паркирани няколко репортерски коли. Камерите заснимаха опечалените, които влизаха в бюрото. До вратата стоеше охрана, която следеше кой влиза и излиза от къщата. Джори не беше изненадана от присъствието на пресата. Днес всички вестници отразяваха убийството. За него говореха и по всички телевизионни канали. Репортерите търсеха

сензации. Бяха нарекли убиеца Касапина от Северния щат. Полицията все още не беше посочила заподозрените.

Днес следобед Гретхен беше завела чичо Роланд до полицейското управление, за да го разпитат. Беше казала на Джори, че разпитът не е протекъл гладко. Чичо Роланд бил объркан и не разбирал какво го питат, въпреки огромните усилия, които Гретхен положила.

От погребалното бюро излезе една двойка. Жената плачеше неутешимо и се беше облегла на мъжа, който ѝ говореше тихо, явно опитвайки се да я успокои.

— А ти чувстваш ли се добре? — попита Гретхен и погледна Джори, докато двете се изкачваха по стъпалата.

— Аз съм добре. А ти?

Гретхен кимна, но беше смъртно бледа. Отвори вратата и влязоха вътре. В преддверието, застлано с персийски килим, се бяха насъбрали няколко души. Служител на бюро, облечен в тъмен костюм, ги поведе към една препълнена зала вляво. Първото нещо, което Джори видя, беше ковчегът затворен, покрит с цветя. Второто беше Сойър Хаулънд. Стоеше тихо до една от стените. Въпреки мястото и официалността на случая, сърцето ѝ се разтуптя, когато го видя. Беше облечен в много добре скроен, тъмносив вълнен костюм. Сакото беше с двуредно закопчаване, а панталонът елегантно се спускаше върху лакираните му черни обувки. Русата коса беше прибрана и откриваше извънредно красивото му лице. Изглеждаше като модел от модна агенция. Стоеше встрани от тълпата, сам и безполезен, и все пак не изглеждаше не на място. Като го гледаше такъв — добре облечен, излъчващ непринудена увереност в себе си, Джори беше повече от сигурна, че той не е това, за което се представя. Може и да притежаваше гараж за поправка на коли, може и да беше поправил умело, като специалист, нейния „Рейндж Роувър“, но Сойър Хаулънд не беше механик от малко забутано село.

Какво, запитва се тя, крие той? И защо? Докато го гледаше, по гърба ѝ полазиха студени тръпки.

— Какво прави той тук? — прошепна Гретхен, която беше проследила погледа на Джори.

Джори настръхна.

— Поднася уваженията си към починалата като всички останали, предполагам.

— Но той дори не познаваше Кловър.

— Ти не знаеш дали е така.

— Тя не ми е споменавала.

До тях се приближиха Кити и Джони. Очите на Кити бяха зачервени от плач. Гримът ѝ беше размазан. Джони очевидно се чувстваше неудобно в сивия си блейзър и тъмносините си панталони, които бяха с около два сантиметра по-къси от необходимото.

— Видяхте ли се с майката на Кловър? — попита ги Кити и отново заплака.

— Току-що дойдохме — отговори Гретхен.

— Господи, тя е съкрушена. Пристигнала е със самолет от Флорида снощи. Когато ме видя, ме сграбчи за раменете и започна да плаче и да ме разпитва какво се е случило. Ужасно е, аз...

— Успокой се, мила — каза Джони и сложи ръка на гърба ѝ. — Не се разстройвай отново. Не е добре за бебето.

— Не мога да се успокоя.

— Трябва да седнеш — каза Гретхен на Кити. — Да отидем при онези съгваеми столове.

— Видя ли кой е тук? — Джони попита Джори. Двамата вървяха след Гретхен и Кити.

— Хоб Никсън — каза тя, като го зърна застанал на прага. Изглеждаше съвсем не на място с мръсните си дънки и сакото, което имитираше армейски жакет. Косата му беше мазна и рошава. Оглеждаше се разтревожено наоколо.

— Какво прави той тук? — учуди се Джори. Джори погледна в неговата посока и сви рамене.

— Нямам представа, но не него имах предвид.

— А кого? — попита неохотно тя.

— Сойър Хаулънд. Ей го там. Гледа право в теб. Джори не обърна глава. Не искаше да срещне дълбокия поглед на проницателните му сини очи. Той я разтърсваше от главата до петите.

— Какво става между вас двамата? — попита Джони. — Не се срещаш наистина с него, нали, Джори? Защото Кити ми каза...

— Вече не сме в гимназията, Джони — срязва го Джори. — Не желая да обсъждам личния си живот.

Би ли казал на Кити и Гретхен, че отивам до тоалетната? Ще се върна веднага.

Тя се обърна и изчезна във фойето, преди той да успее да каже и дума. Сега разбра, че залата е прекалено претъпкана, въздухът — топъл и неприятен, а миризмата на цветята я задушават. Облегна се на перилата на стълбището и си пое дълбоко дъх.

— Добре ли си, Джори?

Изненадана, тя вдигна поглед и видя, че до нея стои Сойър Хаулънд. Не очакваше да го срещне този ден. Не желаше да го среща. Но сега, когато стоеше до нея, изпитваше облекчение, че го вижда. Не искаше да обсъждат онова, което се беше случило между тях, нито заминаването ѝ след ден-два. Ако повдигнеш един от двата въпроса, щеше ясно да му даде да разбере, че не ѝ се говори за това. Но обстановката и без това не беше подходяща за изясняване на нещата. Тук можеха да водят само непринуден светски разговор. Като двама бегли познати, които са се срещнали заради обстоятелствата.

— Добре съм — отговори тя. — Просто...

— Бледа си.

— Добре съм. Наистина.

— Не е лесно да загубиш някого, който ти е бил близък. — Той сложи дланта си върху нейната.

И тя разбра, чувствайки известна вина, че се е тревожил за нея. Мислел е, че ще бъде съсипана от мъката, и е дошъл да ѝ помогне. Явно нямаше представа, че самият е причина тя да избяга от залата. Че неочакваното му присъствие я е стреснало. Че не е могла да понесе клюките за тях двамата.

— Кловър и аз... не бяхме толкова близки. Не и след гимназията. Не бях я виждала от години, докато не дойдох тук през август.

Той сви рамене.

— Но тя ти е била приятелка от детските години. И начинът, по който умря...

— Знам. — Тя потисна тръпката на тялото си. — Всичко ми се струва нереално. Непрекъснато си повтарям, че...

— Имаш ли някаква представа, кой е извършил убийството?

Джори поклати глава.

— Не знам почти нищо за живота ѝ сега. Освен че има бутик в Саратога Спрингс на улица „Ню Ейдж“. Предполагам, че случилото се е случайно, дело на психопат и...

— Джори, ето те най-после!

Тя видя Ейдриън да излиза от съседната стая. Облечена в шикозен тъмносин костюм, с шапка и ръкавици, тя изглеждаше елегантно. Носеше се ароматът на скъпия ѝ парфюм, в ръка стискаше бяла копринена кърпичка, но Джори забеляза, че гримът ѝ не е размазан от сълзи.

— А вие сигурно сте Сойър Хауълнд — каза Ейдриън и го погледна с възхищение. Въпреки това в погледа ѝ се четеше и известно презрение. — Напоследък непрекъснато чувам да говорят за вас.

Той вдигна вежди и погледна Джори, която се почувства неудобно.

— Току-що говорих с Кити и Гретхен — продължи да бърби Ейдриън. — Поканих ги вкъщи да пият кафе след церемонията. Мисля, че тази вечер нито една от нас не би искала да остане сама.

— А къде е приятелят ти, сенаторът? — попита Джори, малко подигравателно и злонамерено. — Не е ли тук с теб?

Ейдриън спокойно отговори:

— Не успя да дойде. Зает е, нали разбираш.

„И тъй като е женен, не може да се показва на публични честа с теб. Заради камерите навън, нали разбираш.“

— Няма ли да ме представиш, Джори? — попита Ейдриън, като гледеше Сойър втренчено.

— Ейдриън Вон Дигън, това е Сойър Хауълнд — запозна ги Джори с безизразен глас.

— Вие ли сте механикът от сервиза на шосе номер едно в Близърд Бей? — попита недоверчиво Ейдриън, докато поглъщаше с очи скъпия му костюм.

Сойър кимна.

— Извинете думите ми, но никак не приличате на механик — отбеляза Ейдриън.

Сойър присви очи, все едно че беше дълбоко обиден, и отговори:

— Не мога да се появя тук в омазнения си гащеризон, нали?

— Не, предполагам, че не. Но защо сте тук, ако мога да ви попитам? — продължи Ейдриън.

Въпросът ѝ беше нахален и нежелан. Но Джори непрекъснато си го задаваше и сама.

— Не познавах лично приятелката ви — каза Сойър. — Но четох за случая във вестниците, за ужасния начин, по който е била убита.

Стори ми се съвсем естествено да дойда и поднеса почитанията си на опечалените.

Ейдриън кимна, но в очите ѝ светеше пламъче, което подсказа на Джори, че не е напълно удовлетворена от отговора му. Джори откри, че макар да ѝ се иска да му вярва, и тя не може да приеме безрезервно думите му.

— О, вижте — каза изведнъж Ейдриън, като обърна русокосата си глава по посока на Хоб Никсън. — Ето го и Хоб Никсън. Какво прави той тук?

Джори видя неугледния на вид самотник да излиза от залата. Погледът му беше забит в пода. Беше обут в мръсни ботуши. Вдигна очи и погледна право в тях.

— О, хм — въздъхна съвсем тихо Ейдриън и направи неопределена гримаса. — Толкова е... отблъскващ.

Джори искаше да ѝ каже да млъкне, защото шепотът ѝ без съмнение ще достигне до Хоб Никсън. Видя мрачното изражение на тъмните му очи. Бяха злобно присвити. Обърна се и изчезна в тълпата.

— Както и да е, ще се радвам, ако и вие дойдете с Джори в дома ми след церемонията — обърна се Ейдриън към Сойър. — Да ви очаквам ли?

— Не, недейте — отговори Сойър. — Но ви благодаря за поканата.

Ейдриън сви леко рамене и каза:

— Винаги можете да промените решението си — и се върна в залата.

Джори срещна очите на Сойър.

— Тя не прилича на човек, който би могъл да ти бъде близък — каза Сойър направо.

— Всъщност тя не ми е близка. Беше време, когато бяхме добри приятелки, но нещата се променят. Винаги съм мислила, че между мен и Ейдриън има толкова много общи неща. Но животът ни понесе в различни посоки.

— Да, обикновено така се случва.

— Знам... Но предполагам, че не съм го очаквала — каза Джори. — Преди да дойда тук, мислех, че всичко ще бъде съвсем същото. Мислех, че ще мога да продължа оттам, където бях спряла. Смешното е, че...

— Какво? — подкани я той да продължи.

— Всъщност не помня къде съм спряла. Последното лято, което прекарах тук, е само неясен спомен. Родителите ми току-що се бяха развели и не можех да понеса душевната травма. Не помня нищо от случилото се през последните седмици на лятото. Като че ли всичко се изтри от паметта ми със смъртта на дядо Мей и...

Сойър внимателно я наблюдаваше.

— Какво има, Джори?

Тя го погледна.

— Само... Имам странно чувство. Като че ли има нещо, което трябва да си спомня за онова лято. Като че ли от това зависи животът ми, а не мога да си спомня.

— Нещо важно?

— Не знам...

— Здравей, Джори — прекъсна ги глас и тя видя Карл, който тъкмо влизаше през вратата. Беше облечен в същото вехто палто, което носеше и снощи. Сивата му коса беше леко разчорлена от вятъра. Гледаше Сойър с поглед, изпълнен с подозрение.

— Здравей, Карл — отговори тя. Реши, че няма нужда да представя двамата мъже един на друг.

Знаеше какво Карл мисли за Сойър. Продължи:

— Гретхен ми каза, че не знае дали ще имаш време да дойдеш.

— Имам среща по-късно, но офиса ми не е далеч оттук. Ако побързам, ще успея.

— Гретхен е вътре — каза Джори и посочи с ръка към залата. Надяваше се, че той ще схване намека и ще ги остави насаме.

Точно тогава в залата настъпи раздвижване. Столовете започнаха да скърцат по пода. Чу се съобщение, че службата ще започне много скоро.

— Идваш ли и ти вътре? — Карл попита Джори и отново погледна към Сойър, който не даде знак, че го е разпознал.

— След минута. Ти отивай — отговори Джори. Карл кимна, съблече палтото си и побърза да влезе в залата. Джори се обърна към Сойър:

— Това беше...

— Карл Андерсен. Знаем.

— Познаваш ли го? Защо нищо не ми каза?

— Никога не сме се срещали. Просто знам кой е той. И съм сигурен, че и той знае кой съм.

— Да, знае.

— Той е един от хората, които са те предупредили да стоиш далеч от мен, защото съм опасен.

— Откъде знаеш?

— Не е трудно да разбереш какво мислят хората за теб, когато поживееш в селото, Джори — каза Сойър.

— Мислех, че не те интересува какво мислят хората, че се страхуват от теб.

— Не ме интересува. — Той направи пауза. — Затова ли си тръгна вчера сутринта по този начин? Защото се страхуваш?

Ето, изрече го. Тя го погледна право в очите и вирна брадичка.

— Не се страхувам от теб, Сойър.

— Защо си тръгна?

— Защото трябваше. Защото нямаше какво да си кажем.

— Дори довиждане?

— Мразя да се сбогувам.

— И аз — каза той тихо и посочи с глава към съседната стая, където започваше службата. — Ще влезем ли?

— Трябва...

— Но всъщност не искаш — каза той, като продължи да я гледа.

— Да — призна Джори, — не искам.

Не искаше да влезе в залата със Сойър Хаулънд и да срещне изпълнените с любопитство погледи на всички тези хора, които щяха да се побутват с лакти и да шушукат. Те мислеха, че той има нещо общо със смъртта на Кловър. А Джори не вярваше, че е така. Независимо от онова, което се опитваше да си внушава, когато не беше с него, беше убедена, че Сойър Хаулънд не е опасен. И все пак не искаше да му се доверява. Не искаше да мисли, че е порядъчен човек. Защото знаеше, че ще се влюби лудо в него. А не искаше това да се случва. Не, не можеше да си позволи да се влюби. Но и не можеше да продължава с опитите си да повярва, че е опасен. Не и когато ставаше все по-ясно и по-ясно, че само когато е с него, инстинктивно се чувства...

Защитена. Мисълта я свари неподготвена и тя се запита — защитена... от какво? От самотата? Или от миналото? Нямаше смисъл

и все пак...

— Хайде, Джори — прошепна той, — да се махаме оттук.

— Трябва да се обадя на Гретхен.

Но не можеше да влезе вътре. Щеше да ѝ остави бележка в колата. Знаеше, че Гретхен ще одобри постъпката ѝ. Изведнъж обаче си помисли: „Да я вземат дяволите. Всички да вървят по дяволите.“

— Да вървим — обърна се рязко към Сойър.

Когато тази сутрин Сойър беше чул по радиото, че погребението на Кловър ще се състои същата вечер в погребалното бюро на Хъдзън, беше разбрал, че трябва да отиде. Въпреки факта, че присъствието му щеше да предизвика известни съмнения. Не можеше да каже какво се надява да узнае, докато наблюдава тълпата, която ще дойде да я оплаква. Някъде сред съкрушените от скръб роднини и приятели щеше да се намира и убиецът, преструващ се на опечален. Сега, когато излизаше от бялата тухлена къща, Сойър не беше по-близо до отговора на въпроса, кой е убил Кловър Хартдейл и Ребека Латимър. Беше изненадан да види Хоб Никсън там и се беше запитал защо е отишъл. Дали е познавал Кловър? Той беше от селото и не живееше далеч от нейната къща. Но не приличаше на човек, който би отишъл на нечие погребение, само защото се чувства задължен да го направи като съсед. Сойър си спомни как беше изглеждал пред къщата в нощта на убийството. И отново се запита дали не е убиецът на Кловър. Мъжът определено беше подозрителен. Нямаше начин обаче да се каже дали беше виновен.

Докато говореше с Джори в погребалното бюро, на Сойър му стана ясно, че трябва да я изведе оттам. Ако останеше там, ако тази вечер не беше с него, тя щеше да бъде в опасност. Разбра това изведнъж, в мига, когато я видя, прекрасна в семплата си черна рокля. Черните ѝ къдрици бяха прибрани в кок. Шията ѝ беше гола, незащитена, уязвима. Не можеше да свали поглед от нея. Когато излезе от залата, явно обезпокоена от нещо, той разбра, че трябва да я последва.

Последното, което искаше, беше да прекара нощта, измъчван от присъствието ѝ, в болезнена борба с привличането между тях. Но се беше закълел да я пази. И беше сигурен, че тази нощ животът ѝ зависи от него.

— Къде отиваме? — попита го тя, докато вървяха по тротоара към колата на Гретхен.

— Къде искаш да отидем?

— Не знам. — Тя вдигна поглед към него. — Не биваше да си тръгвам с теб. Трябваше да бъда там вътре, да слушам службата в памет на Кловър.

— Всичко е наред, Джори. Ти сама каза, че напоследък не си била близка с нея.

— Но тя беше убита — каза Джори с треперещ глас. — Моята приятелка беше убита. Сойър, какво става в Близърд Бей? Неща като това не би трябвало да се случват тук.

— Неща като това могат да се случат навсякъде, Джори.

— Знам. Предполагам, мисля, че не бива да се случват на хора, които аз познавам.

Той се засмя горчиво.

— Сега ми звучиш също като жената, за която те взех още когато те видях. Като разглезена принцеса.

— Може и да съм била такава, когато си ме срещнал.

— Но това беше преди по-малко от седмица.

— Знам. — Тя се спря пред тъмния на цвят, не много голям „Седан“, извади лист хартия от портмонето си и започна да пише бележка на Гретхен. — Какво да пиша? Къде отиваме?

— От теб зависи.

Тя се замисли за миг, а после бавно остави хартията и писалката в чантата си.

— Какво правиш? — попита я той, разтревожен, че може би е променила решението си и няма да отиде с него. Тревожеше се, че може да се върне в погребалното бюро, където нещо я заплашваше.

— Глупости! — каза тя и се отдалечи от колата. — Няма нужда да оставям бележка. Защо продължавам да се чувствам и да се държа като тийнейджърка, като че ли дължа на всички обяснение за действията си? Вече съм жена. Мога и сама да вземам решенията си. Не се чувствам длъжна да давам обяснения. Предполагам, че защото... съм отново тук.

— Може би защото пак си със старите приятелки. — Той прекоси улицата и тръгна към колата си. Тя изравни крачка с него.

— Да, и аз мисля така. Бяхме толкова близки. Но това се случва само когато си дете, нали? Тогава си много близък с приятелите си. И те интересува какво мислят и чувстват те.

— Имаш ли много приятели и сега, в Ню Йорк? — попита той, изведнъж станал любопитен за света, в който живее тя.

— Може и така да се каже. Но е различно. Те са повече като... познати от светското общество.

— Ами семейството ти?

Тя направи гримаса.

— Какво за тях?

— Близка ли си със семейството си?

— С баща си. Бях негова любимка, истинско момиче на татко.

— Ами майка ти?

— Тя не можеше да ме понася — отговори остро Джори.

— Не е могла да те понася?

— Прекалено много ѝ напомнях за татко.

— Да приема ли, че бракът им не е бил щастлив?

— Разведоха се, когато бях на седемнайсет години, нали ти казах.

Нито един от двамата не се натъжи от факта, че съвместният им живот е приключил. Сестрите ми също го приеха спокойно. Предполагам, че единствено аз бях изненадана... и нещастна.

— И защо?

— Защото моите представи бяха различни. Знаех какво семейство искам да имам. Винаги съм искала обикновени неща — да живеем в една-единствена къща и да правим онова, което семействата обикновено правят. Но животът ни не беше такъв. Непрекъснато се местехме от един апартамент в друг. Баща ми вечно беше зает с бизнеса си. А майка ми мислеше все за парите и за сестрите ми...

Тъгата в гласа ѝ го разнежи. Трябваше да направи усилие на волята, за да не я погали. За да не вземе дланите ѝ в своите, да я приласкае.

— Ами сестрите ти? — попита той. — И с тях ли не беше близка? И сега ли не поддържате връзка?

— Не. Те са толкова различни. И двете са омъжени, имат деца.

— А ти не искаш ли да се омъжиш? — чу се да пита той. — Да имаш деца?

Дори сдържа дъха си, за да чуе по-ясно отговора ѝ.

— Искам — отговори тя и той отново усети тъгата ѝ. Тя докосна някакви дълбоко скрити струни в душата му, част от него, която той се беше закълел да не ѝ показва. Беше се закълел на никого да не позволи да проникне там. Не и след като беше загубил всичко.

— Но не искам да стане по този начин — продължи тя. — Сестрите ми имат бавачки, които отглеждат децата им. А отношенията им със съпрузите им приличат повече на делови, отколкото на съпружески.

— А ти искаш повече — каза той нежно. Радваше се, че не може да види лицето ѝ, защото се страхуваше от онова, което можеше да прочете в него.

— Искам повече — откликна като ехо тя. — Искам...

Гласът ѝ заглъхна. Той не се осмели да я попита какво беше онова, което искаше. Вървеше мълчаливо до нея. Стигнаха до „Шевито“.

— Къде отиваме? — отново попита тя, когато той се протегна през нея, за да ѝ отвори вратата.

— Нямам представа къде отиваме, Джори — отговори той. — Оставям решението на теб.

Тя се замисли. После бавно каза:

— Знам едно място.

* * *

— Изглежда съвсем същото — каза Джори, застанала на сред просеката, бавно въртейки глава, за да обхване цялата гледка.

Езерото беше разположено в боровата гора, заобиколено от вечна зеленина и огромни камъни. В далечината, над върховете на дърветата, се виждаше билото на Адирондакските планини.

— Да, изглежда съвсем същото — повтори тя. — С тази разлика, че сега всичко е бяло. И потънало в мрак.

— Никога ли не си идвала тук след падането на нощта? — попита я Сойър, облегал се на близката висока скала. Беше скръстил ръце на гърди и я наблюдаваше внимателно.

— Понякога идвахме тук малко преди изгрева на слънцето, аз и дядо Мей — уточни тя. — Небето светлееше в розово. Сядахме тук...

— тя посочи един изгладен от водата камък, намиращ се съвсем до езерото. — Той пушеше лула и гледаше как слънцето изгрява, а аз приготвих въдиците. Дядо Мей обичаше да става рано. Но знаеш ли какво? Мисля, че от онова лято насам нито веднъж не съм наблюдавала изгрева на слънцето.

Сойър мълчеше. Тя се обърна към него. Лицето му беше скрито в сянката, но тя усети, че е потънал в дълбок размисъл.

„Кой си ти?“ — запита се, вперила поглед в мъжа, който, облечен в този костюм, ѝ се струваше още по-непознат. Облеклото му изглеждаше абсурдно в тази обстановка, както и нейното собствено. Но не бяха спрели, за да се преоблекат. Тя не искаше, защото се страхуваше, че ако се забавят, дори само за миг, въобще няма да стигнат до езерото.

А имаше нужда да дойде тук. Отново се обърна към езерото. Обгърна тялото си с ръце и се втренчи в мътната, черна вода. Нещо неясно изплува в подсъзнанието ѝ — мисъл, която изчезна още преди да се е оформила. Тя се намръщи, разочарована. Беше сигурна, че има нещо, което непременно трябва да си спомни. Какво беше предизвикало това чувство? Връщането ѝ тук след толкова много години? Опита се да се концентрира. Нищо не се получи. Нищо, освен спомените, които я преследваха от години. Нищо, освен спомена за онзи последен път, когато беше дошла край усамотеното езеро. Всичко беше толкова неясно, наистина. Спомняше си само как разговаря с дядо Мей. Как беше разбрала, че от известно време той не ѝ отговаря. Тогава се беше обърнала към него, беше чула тежкото му дишане, ужасния гърлен звук, който излезе от гърдите му... И разбра... Той умря само след няколко мига и тя остана сама.

Затвори очи и се остави споменът да я погълне. Трепереше, все едно че я обгръщаше леденостудена вода. Видя го да лежи там и чу собствения си глас да нарушава тишината. Тя пищеше: „Дядо Мей? Дядо Мей, моля те, събуди се. Дядо Мей...“

Почувства да я обгръщат топли ръце. От гърдите ѝ се изтръгна вопъл.

— Всичко е наред, Джори.

— Не — каза тя. Обърна се към Сойър, положи глава на широките му, топли гърди. — Не, не е наред. Имах нужда от него.

— Твоят дядо. — Това не беше въпрос.

— Имах нужда от него, а той ме напусна. Бях съвсем сама. Винаги съм била сама.

— Не — прошепна той.

Ръцете му я обгърнаха още по-здраво. Той повдигна главата ѝ, за да види лицето ѝ. Наведе се към нея. Устата му покриха нейните в сладка целувка. Тя сложи ръце на раменете му, докосна мекия плат на палтото му. То наистина беше кашмирено. Погали раменете му докато устните му поглъщаха нейните.

— Джори! — прошепна той, притискайки я до себе си. — О, Джори!

„Ще се случи отново и аз не мога да го предотвратя. Не мога!“

Беше изгубена. В главата ѝ не беше останала нито една разумна мисъл. Беше я обзела гореща, неудържима страст. Неясно долови движенията му. Той беше съблякъл палтото си и го беше постлал на земята. Дръпна я надолу и тя падна на колене в дълбокия пухкав сняг. Почувства мокрите ледени кристалчета по босите си крака, докато той нежно я полагаше да легне по гръб на мекото кашмирено палто. Сакото му беше разкопчано. Тя се притисна в него, а после се опита да разкопчее и ризата му. Пръстите ѝ бяха станали странно несръчни и тя не успя. Разочарована, издърпа ризата от колана на панталоните му. Бързаше, копнееше да го докосне. Най-после ръцете ѝ погалиха голите му рамене и гръб. Чувстваше как мускулите му играят под топлата му гладка кожа. Той остави сакото си настрани и започна да разкопчава копринената ѝ рокля.

И двамата дишаха тежко и учестено. Той се притисна в нея и тя нададе стон, защото почувства възбуждения му член да опира в корема ѝ. Изви тяло и се намести така, че той да опре до най-интимното място между бедрата ѝ. Сега Сойър нададе стон. Дишането му стана още по-тежко. Той все още продължаваше да разкопчава едно по едно перлените копчета на роклята ѝ. После разкопча дантеления ѝ сутиен, който беше с предно закопчаване, оголи гърдите ѝ, изложи ги на хладния нощен въздух. Почти веднага обаче ги покри с горещата си уста. Тя трепна, когато езикът му нежно докосна първо едното зърно, после другото. Той вдигна глава и я целуна още веднъж. Не, не можеше да издържа повече.

— Моля те — тихо, като въздишка, рече тя. Бедрата ѝ се повдигнаха нагоре, за да се притиснат в него. — Моля те, сега...

Нямаше нужда да го убеждава. Той бързо смъкна панталоните си, вдигна полата ѝ над кръста и я освободи от дантелените бикини. Тя разтвори крака и протегна ръка, за да го насочи в себе си. Когато той я изпълни и започна да се движи, Джори простена от удоволствие. Движеше се в ритъма му, стискаше здраво голите му рамене. Бузата ѝ се допираше до косата му, а горещият му дъх галеше врата ѝ. Ритъмът достигна до мощно кресчендо. Когато семето му се изля в утробата ѝ, пред очите му избухна цветна дъга. Остана да лежи така, като я държеше в прегръдките си. Не искаше да я пусне.

А нейният поглед беше отправен към нощното небе. Видя пълната луна и блещукащите звезди. Почувства как той се отдръпва, как ляга до нея и притиска тялото си в нейното, как пръстите му се преплитат с нейните. Бавно, много бавно, тя се върна в действителността.

— Сойър? — прошепна. — Не можеш ли да ми кажеш? Моля те! Трябва да знам.

Не ѝ отговори. Тя очакваше да чуе нещо от рода на: „Да ти кажа какво?“, макар да беше сигурна, че е разбрал въпроса ѝ. Но той не каза това. Вдигна глава, погледна я право в очите и тихо каза:

— Добре. Ще ти кажа. — Направи пауза, пое си дълбоко дъх и бавно издиша. Ъ тогава каза: — Тя беше моя сестра. Ребека Латимър. Беше моята по-малка сестра.

Объркана, тя попита:

— Коя?

— Жената, която беше убита през август.

Когато проумя значението на думите му, Джори изпита едновременно и ужас, и облекчение. Ужас заради начина, по който е загубил близък човек, и облекчение, защото не той беше извършил убийството. Защото, независимо от това колко пъти се беше опитвала да убеди сама себе си, че е невинен, че слуховете, които се носят за него, са безпочвени, винаги в подсъзнанието ѝ оставаше известно съмнение.

— Сойър — каза тя нежно и погледна в сините му очи, които издаваха мъката му, — толкова съжалявам. Мили Боже...

— Тя беше толкова сладка, Джори. Дори когато порасна. Беше наивна и вярваше, че хората са добри. Точно затова се забърка и с Уорън Латимър. Разбрах, че той е губещ човек, още от мига, в който го

зърнах. Но тогава си имах свои собствени проблеми и не се погрижих за нея. Омъжи се за него. Разведоха се година по-късно. Беше грозно от негова страна. Най-отвратителното бракоразводно дело, на което съм присъствал. Ребека беше съсипана. И затова дойде тук. Наистина, решението ѝ беше импулсивно. Една нейна приятелка имаше вила тук и я даваше под наем през лятото. А тя трябваше да се махне от познатата ѝ среда. Дойде тук сама, за да подреди мислите и живота си. Трябваше да я спра...

Последните му думи бяха накъсани, той говореше толкова тихо, че Джори трябваше да се наведе към него, за да го чуе. Тя нежно го докосна по рамото, изненадана от израза на очите му.

— И защо е трябвало да я спреш? — попита тя, като поклати глава. — Ти не си знаел какво ще ѝ се случи, Сойър. Нямах вина.

Той отвори уста, за да отговори. Но се отказа.

— Какво има, Сойър? — попита го Джори. Наблюдаваше го внимателно, защото мъката, която се таеше в очите му, разкъсваше душата ѝ.

— Нищо. Няма... нищо. — Той си пое дълбоко дъх. — Както и да е. Затова съм тук. Заклех се, че ще намеря убиеца на сестра си. Заклех се още, че ще го накарам да си плати.

— Но защо е необходимо да бъдеш толкова потаен? Защо караш всички да си мислят, че нещо си си наумил?

— Не е работа на хората защо съм тук — каза Сойър. — Не искам полицията да ми се бърка. Не искам и пресата да се навърта наоколо. Искам да се справя сам. Дължа го на сестра си.

Джори попи казаното от него. Беше изненадана от убедителността, с която говореше, и от мъката в очите му. Разбра, че има и още нещо. Вина. Той обвиняваше себе си за смъртта на сестра си, това беше очевидно. Но имаше и още нещо, нещо, което криеше от нея. Искаше откровено да го попита какво е то, но не можеше. Болката му беше прекалено силна. Той току-що ѝ беше разкрил душата си.

— Сойър — каза тихо и нежно го погали по бузата, за да му напомни за присъствието си, — успя ли да откриеш нещо? Някакви улики?

Той поклати глава.

— Нищо. Когато полицията не успя да разреши случая, аз си казах, че не са успели, защото не са работили съвестно. Тя беше

външен човек тук и може би не се бяха постарали, както щяха да се постараят, ако жертвата беше жител на селото. Но аз също не успях да се добера до някакви разкрития. През всичките тези месеци живях тук, наблюдавах внимателно хората, непрекъснато ходех на мястото, където това се е случило. Нищо. Задънена улица.

— Сойър... А мислиш ли, че онзи, който е убил сестра ти, е убил и Кловър?

Той се замисли и бавно кимна.

— Да, така мисля. Мисля, че в Близърд Бей има сериен убиец. И че това е само началото.

Нещо в очите му, в начина, по който я гледаше, накара Джори да настръхне. Полазиха я студени тръпки.

— Точно затова искам да си заминеш, Джори — каза ѝ той тогава. — Искам да се върнеш в Ню Йорк и никога повече да не се връщаш тук.

Не защото той не искаше тя да е с него, не защото не изпитваше нищо към нея. Защото се опитваше да спаси живота ѝ. И защо? Защо беше загрижен за нея? Защото... я обичаше! Искаше ѝ се да вярва, че е така. Но дълбоко в себе си знаеше каква е истината. Искаше да спаси нея, защото не беше успял да спаси сестра си.

— Позволи ми да ти помогна, Сойър — каза тя, почувствала необходимост да облекчи болката му. — Искам да ти помогна. Можем заедно да...

— Не, Джори. Не ме ли чуваш? Казах ти, че трябва да... си заминеш.

— Но аз ще внимавам. Какво те кара да мислиш, че убиецът ще се втурне подире ми?

Той се поколеба, после сви рамене.

— Просто не виждам причина, поради която да останеш тук. Дошла си, защото си искала да възстановиш връзката с детството си, защото си искала да се помириш с миналото си. Сега с това е свършено. Посети мястото, където е умрял дядо ти, видя старата къща, своята стая и разбра, че вече нямаш нищо общо със старите си приятелки. Време е да си вървиш, Джори. Просто... си тръгни.

Тя рязко се изправи до седнало положение и леденият планински вятър обгърна тялото ѝ. Едва сега осъзна колко е студено и колко леко

е облечена. Потрепери и започна да закопчава роклята си. Пръстите ѝ се бяха вдървили от студа.

— Ако замина — каза тя на Сойър, — ти и аз никога вече няма да се видим. Това ли искаш да стане?

— Не, не това искам, Джори. Повярвай ми. Бих искал да имаше друг начин. Но... Не мога сега да се обвържа с теб.

— Дори и след като всичко приключи ли? След като хванеш убиеца и отмъстиш за смъртта на сестра си?

— Не се опитвай да омаловажаваш онова, което се опитвам да направя, Джори. — Гласът му беше остър като късовеце лед, които плаваха в мътното езеро. — И не ме моли за нещо, което не бих могъл да ти дам. Има неща, които не знаеш за мен.

— Тогава кажи ми, Сойър. Не бъди толкова потаен. Не ме дръж настрана от себе си. Кажи ми и останалото.

— Не! — извика горчиво.

Тя втренчи поглед в него. После, мълчаливо, извърна глава. Облече се и се изправи на крака.

— Джори! — извика той след нея, но тя се отдалечаваше по неравната почва на гората. — Почакай. Ще се върна в къщата с теб.

— Всичко е наред. Знам пътя!

— Но...

— Не се тревожи, не се нуждая от закрилата ти. Повярвай ми, мога и сама да се грижа за себе си, Сойър. Цял живот съм се справяла сама.

Тръгна по обратния път, благодарна на луната за бледата светлина. Няколко пъти токчетата на ботушите ѝ се закачаха за корени и камъчета и тя почти падаше. Спомни си колко удобно беше вървяла до рамото на Сойър. Ръката му беше поставена на лакътя ѝ и помагаше да пази равновесие.

Едва когато стигна до къщата, си спомни, че той я беше докарал с колата си. Беше безпомощна. Не ѝ оставаше друго, освен да го чака да се върне, за да я откара до къщата на Гретхен. Седна, мрачна, на познатите стъпала, които водеха към верандата. Постепенно започнала усеща огромната пустота, която я заобикаляше — откритото поле и гъстата, дълбока гора и издигащите се в далечината планини. Тук, на това място, където винаги се беше чувствала защитена и обичана, разбра, че е по-уязвима от всякога.

„И вината е изцяло негова. Сойър, с неговите приказки за сериен убиец и за това, че съм в опасност.“

Но знаеше, че има и още нещо. Тя не се страхуваше само от неизвестния убиец, който дебнеше жертвите си в мрака. Не се страхуваше само от осезаемото присъствие на смъртта. Страхуваше се от живота, от своя живот. Живот, който ѝ изглеждаше по-празен и по-безсмислен от всякога, защото беше вкусила от мимолетното щастие, което винаги беше търсила и в търсене на което беше дошла тук.

А имаше и още нещо. Беше се случило при езерото в мига, когато я бяха навестили мисли за миналото. Какво беше онова, което трябваше да си спомни за последното си лято тук? Скърцането на снега под нечии стъпки я накара да вдигне поглед. Видя Сойър да идва към нея. Широките му рамене бяха изправени, а главата му — високо вдигната въпреки студения вятър, който вдигаше бяла вихрушка по полето. Почувства погледа му върху себе си и направи усилие, за да не отмести своя. Нямахше да му даде да разбере, че е уязвима и уплашена. Не каза нищо, дори когато се приближи достатъчно. Не искаше да говори за нищо, дори за очевидното. А той не ѝ даде възможност.

— Ще те откарам до селото — каза ѝ, когато застана пред нея.

Беше невъзможно да се разчете нещо в гласа му или в изражението му. Тя кимна и отиде с него до колата. Мълчаха през целия път до селото. Едва когато стигнаха до къщата на Гретхен и тя сложи ръката си на бравата на вратата, той промълви една-единствена дума:

— Довиждане.

ГЛАВА 12

Когато Джори се върна, къщата на Гретхен беше тъмна и празна. Тя се поколеба, застанала до входната врата, но от вътрешната страна. Заслуша се в тишината. Изведнъж разбра, че никак не ѝ се иска да бъде там, особено сама. Чу слабо проскърцване и подскочи. Сложи ръка на бясно препускащото си сърце.

„Няма нищо. Това е вятърът. Къщата е стара и всичко скърца. Обстановка — нали така наричат това.“

Предупрежденията на Сойър за серийния убиец наистина я бяха разтревожили. Ядосана и на него, и на себе си, тя с усилие започна да изкачва стъпалата. Докато вървеше, запалваше осветлението. На втория етаж, в коридора, видя, че лампите вече светят. Крушките бяха слаби и хвърляха неясни сенки по стените. Тя зави по коридора към своята стая. Спря се, защото чу стъпки в другия край на коридора. Сърцето ѝ отново започна да бие учестено. Забърза към вратата, макар непрекъснато да си повтаряше, че стъпките сигурно са на чичото на Гретхен.

„Но откъде да знам, че точно той не е убиецът?“ — запита се тя. Стигна до вратата и сграбчи бравата. Стъпките се приближаваха. Зад себе си чу странен звук — гърлено ръмжене, което смрази кръвта ѝ. Ужасена се обърна и видя чичо Роланд, застанал в подножието на стъпалата, които водеха към третия етаж. Той тръгна към нея, като диво ръкомахаше. Отново издаде онзи звук, който идваше дълбоко от гърлото му. Джори беше обхваната от паника. Отвори вратата точно когато старецът стигна до нея. Сбръчканата му костелива ръка се стрелна и хвана нейната. Хватката му беше здрава. Лицето му беше само на няколко сантиметра от нейното. Изражението му беше настоятелно, почти диво.

— Не! Остави ме да си вървя! — извика тя, като отскубна ръката си.

Бързо влезе в стаята и затвори вратата след себе си. Стискаше бравата и с двете си ръце и подпираше с крака. Зачака. Беше сигурна,

че той ще се опита да отвори вратата. Но нищо не се случи. Силно изненадана, чу отдалечаващите се стъпки нагоре по стълбите. Няколко секунди по-късно някъде горе се затвори врата.

Джори остана до вратата още дълго време. Държеше бравата и очакваше нова атака. Но нищо не се случи. Разтърсена и ужасена, започна да се бори с импулса си да излезе от къщата.

Но не можеше просто да замине. Вече минаваше полунощ, а тя нямаше къде да отиде. „Можеш да се върнеш при Сойър и да му кажеш какво се е случило“ — каза си тя, но побърза да отпъди мисълта. Нямаше да се върне при Сойър. Беше ѝ дал ясно да разбере, че не изпитва никакви чувства към нея. Нищо повече от загриженост. Беше ѝ казал, че нещата няма да се променят. Не я обичаше. Искаше да я защити заради вината, която изпитваше по отношение на сестра си. „Ти нямаш нужда от неговата закрила. Можеш и сама да се защитиш, точно както му каза.“ Джори упорито вирна брадичка и се огледа из стаята. Придърпа стола до вратата и сложи багажа си върху него, както беше направила и преди няколко ноци. Като приготви барикадата, скочи върху леглото и се зачуди какво да предприеме по-нататък. Трудно ѝ беше да повярва, че чичото на Гретхен е искал да я нападне. „Беше ли това нападение?“ — запита се тя. Той не я нарани, не се опита да отвори вратата.

Спомни си дивия му поглед, гърлените звуци и ожесточеното ръкомахане. Колкото повече се замисляше над сцената, толкова повече се убеждаваше, че не беше искал да я нарани. По-скоро, като че ли искаше да ѝ каже нещо. Старецът живееше сам в своя затворен, тих свят. Не можеше да говори, не можеше да чете, нито да пише. Ако искаше да ѝ каже нещо, как другояче би могъл да го направи?

„Е, нямаше нужда да ме плаши до смърт“ — каза си Джори. Щеше да стои будна и да чака. И когато се върнеше Гретхен, щеше да ѝ каже, че чичо Роланд е силно разтревожен от нещо. Може би двете щяха да отидат горе и да разберат какво иска да им каже. Джори се облегна на възглавниците. След малко придърпа и одеялото върху себе си. В стаята ставаше течение, а тя все още беше облечена в копринената си рокля. Все още си мислеше за ръцете на Сойър, които бяха съблекли роклята и погалили кожата ѝ. Копнееше да си облече нещо по-топло и по-подходящо, нещо, което да не ѝ напомня за току-що случилото се между нея и Сойър. Но се страхуваше и не смееше да

стане от леглото. Освен това ако ѝ беше удобно и топло, можеше да заспи. Ами ако грешеше по отношение на чичо Роланд? Ако, веднага щом тя заспи, той се промъкне долу в стаята ѝ и я заколи? Не, помисли си тя и дълбоко се прозина, не можеше да рискува да потъне в сън.

И така, беше направил единственото, което се беше заклел да не прави. Беше казал на Джори тайната си. Сойър мрачно гледаше студенто, празно огнище на камината. Но виждаше не опушените от дима тухли, а лицето на Джори. Защо, по дяволите, ѝ каза? След прекараните самотни месеци на мълчание, какво го беше накарало да се разкрие пред жената, която се беше заклел да не допуска в живота си? Какво го беше накарало да я вземе в прегръдките си, след като знаеше, че трябва да я отблъсне? Поне не ѝ каза всичко, цялата история. Добре е, че не знае всичко. Но толкова силно се изкушаваше, толкова силно, да излее всичко от душата си. Не можеше да разчита вече на себе си. Следващия път, когато я видеше, можеше да ѝ разкрие цялата история. Точно затова не може да има следващ път. Каза ѝ да напусне селото и да се върне в Ню Йорк. Ако е умна, ще последва съвета ти.

А ако не е? Той тежко преглътна и впери поглед в празното пространство.

Почукването на вратата събуди Джори. През прозорците струеше силна слънчева светлина. За миг тя остана неподвижна. Питаше се къде се намира и защо се чувства толкова неудобно. А после си спомни всичко. Миналата нощ. Погребението на Кловър. Сойър. Чичо Роланд.

— Джори? — Гласът на Гретхен премина през вратата. — Вътре ли си?

— Да.

Гласът ѝ едва излизаше. Тя прочисти гърлото си, протегна схванатите си крака и опъна гърба си. Очевидно беше спала цяла нощ, подпряна на таблата на леглото, облечена в неудобната копринена рокля. Дори не беше събула ботушите си с високи токчета.

— Джори? — Гретхен разтърси бравата. Гласът ѝ издаваше нетърпение. — Там ли си?

— Казах да.

Този път гласът ѝ беше висок и ясен и издаваше раздражение. Е, няма някой може да я обвинява? Чувстваше се уморена и умствено, и физически, като че ли не беше мигнала цяла нощ. Стана и отиде до вратата. Опита се безшумно да отстрани барикадата — стола и багажа, които беше поставила там снощи.

— Джори? Какво правиш? Добре ли си? — попита я Гретхен, когато тя несръчно подпря куфара си на стената.

— Да, чувствам се чудесно. — Джори премести стола и отвори вратата. Със закъснение прокара длан по разрошените си черни къдрици.

— Мили Боже, какво ти се е случило?

— Какво искаш да кажеш? — Джори погледна над рамото ѝ и видя отражението си в огледалото в другия край на стаята. Изглеждаше така ужасно, както и се чувстваше — замаяна и смачкана, изтощена.

— Къде беше снощи? — попита Гретхен. Джори забеляза, че в очите ѝ вече я няма предишната топлина. Тя изглеждаше чиста, свежа и съвсем добре, като караше Джори да се чувства неудобно от външния си вид.

— Аз бях тук. Но къде беше ти?

— Дошла си си направо вкъщи след погребалната служба? — Гретхен отметна глава назад, русата ѝ плитка прехвъркна над едното ѝ рамо. — Как стигна дотук?

— Аз... — Тя затвори уста и погледна Гретхен. Изведнъж беше обзета от яд заради многозначителните ѝ въпроси.

— Той те докара, нали?

— Кой?

— Сойър Хаулънд. Карл ми каза, че те е видял с него, когато влязъл в къщата малко преди началото на службата. Каза, че двамата сте били погълнати от задушевен разговор и че ти си го накарала да се почувства не на мястото си.

Джори беше обзета от гняв и от внезапна, силна омраза към Карл. С усилие на волята успя да запази мълчание. Отдалечи се от Гретхен и отиде до високия скрин. Взе четката си за коса и започна да разресва сплъстените си къдри.

— Тръгна си с него, Джори, нали? Дори не остана за опелото на Кловър. Просто не мога... Каква приятелка си ти?

Джори рязко се завъртя.

— А каква приятелка си ти, за да ме съдиш така? И да съдиш и Сойър, след като дори не го познаваш. Ти и всички други в града — и Карл, и Кити, и Джони, и дори Кловър. Всички вие си мислите, че можете да го обвинявате в убийство, а всъщност нямате представа кой е той. Ако само знаехте...

Тя млъкна навреме. Разбра, че без малко щеше да издаде тайната на Сойър. Макар и да му беше ядосана, не можеше да предаде доверието, което ѝ беше оказал. Затвори уста и обърна гръб на Гретхен. Виждаше лицето ѝ, отразено в огледалото. То показваше изненада, която премина в любопитство.

— Тогава ми кажи. Кой е той, Джори? — попита тя тихо. — И защо е тук?

— Това не е твоя работа. Така, както не е твоя работа дали излизам с него, или с някой друг. Ако искаш съвета ми, трябва да прекарваш повече време в размисли за собствената си връзка.

Видя как Гретхен отваря широко уста.

— Какво би трябвало да означава това?

— Че ти и Карл не сте на път за блажения рай, Гретхен. Повече от очевидно е, че си лудо влюбена в него, макар само Господ да знае защо. А той все не намира време за теб.

В мига, в който думите излязоха от устата ѝ, Джори пожела да си ги вземе обратно. Не се осмеляваше да погледне Гретхен в лицето, защото знаеше какво ще види изписано по него. Затвори очи за миг. Но когато все пак видя изражението на приятелката си, трепна. Спомни си как още от дете Гретхен беше до болка уязвима, срамежлива и неуверена. Спомни си колко чувствителна беше Гретхен към думите и заяжданията на околните, колко бързо и лесно можеше да я нараниш дори когато шегата е сравнително безобидна. Тя се обиждаше дори когато критикуваха старомодните ѝ родители или порутената къща. Но обикновено другите се заяждаха с нея, и най-вече Ейдриън, спомни си Джори. А, между другото, тя беше тази, която винаги се застъпваше за Гретхен, сменяше темата и правеше всичко възможно, за да отклони закачките им. И какво ли ѝ ставаше сега? „Бедната Гретхен. Тя е твоя приятелка. Как можа да ѝ кажеш нещо толкова жестоко?“

Джори отвори очи и се обърна към Гретхен. Видя, че е свела глава, загледана в гуменките си. Големият пръст на крака ѝ чертаеше нещо по пода.

— Съжалявам, Гретхен — каза тихо Джори. — Не исках да се бъркам във връзката ти с Карл.

Гретхен вдигна поглед. Сви рамене, но Джори видя в очите ѝ твърдост и гняв.

— Всичко е наред, Джори. Ти просто не познаваш Карл така добре, както го познавам аз.

— А ти просто не познаваш Сойър — чу се Джори да отговаря.

И наум добави: „Може би аз също не го познавам.“ Пое си дълбоко дъх и после каза:

— Днес си заминавам, Гретхен. Мисля, че е време да се върна в Ню Йорк.

— Няма нужда да заминаваш, Джори — възрази Гретхен. Изглеждаше и звучеше наистина разочарована. — Беше ми толкова приятно с теб. Виж, съжалявам за онова, което казах. Ти беше права. Несправедливо беше да съдя теб и Сойър. Но не исках да кажа нищо лошо. Просто се тревожех за теб, особено след случилото се с Кловър.

— Знам. — Джори остави четката си и се извърна от огледалото. — Но наистина трябва да се върна при моя живот. Не мога вечно да се крия тук. Време е да взема някои важни решения. Дори не съм се захванала с нищо, нали помниш? — попита тя и горчиво се засмя.

— Може би ще успееш да видиш по-ясно нещата оттук, от Близърд Бей — отбеляза Гретхен. — Колкото по-дълго отсъстваш от къщи, толкова повече се променя ъгълът, от който виждаш положението си.

— И аз мислех така по едно време — каза Джори. — Но сега разбирам, че идването ми тук е истинско бягство.

„А близостта ми със Сойър само ми напомня за нещата, които винаги са ми липсвали.“ Гретхен замълча за миг, а после тихо каза:

— Ако наистина чувстваш, че трябва да си заминеш, Джори, тогава наистина трябва да го направиш. Но искам да знаеш, че винаги си добре дошла тук.

Джори ѝ се усмихна.

— Благодаря ти. Ти винаги си била добра приятелка, Гретхен. Може би... единствената приятелка, която съм имала.

Гретхен изглеждаше доволна, макар да смръщи леко вежди и да попита:

— Ами другите? Кити, Ейдриън и... Кловър.

— Не че аз... Не знам. Предполагам, че идването ми тук ме е накарало да разбера, че детството принадлежи на друго време — отговори Джори. — Тогава всичко беше толкова различно. Бяхме просто деца. Толкова безгрижни... До онова последно лято, което прекарах тук. Бих искала да можех да си спомня...

— Какво?

Джори поклати глава.

— Не знам — повтори тя. — Знам само, че онова последно мое лято тук беше повратна точка в живота ми. Разбирам, че чувството е било предизвикано от развода на родителите ми и от смъртта на дядо ми, но всичко, което се е случило тогава, се е заличило от паметта ми. Непрекъснато ми се струва, че има и други неща, които трябва да си спомня.

— Значи затова не помниш, че Хоб Никсън беше твой таен обожател? — попита Гретхен. — И че Джони беше влюбен до уши в теб? Като че ли имаш някакъв вид... амнезия?

— Не знам.

— Е, вероятно трябва да останеш тук още малко. Надявам се да ти помогна да освежиш паметта си. Може би тогава всичките ти спомени ще се върнат.

— Може би, ако остана, ще си спомня. А може би няма. Не мога вечно да отлагам връщането си към нормалното си ежедневие. Пък и какъв е смисълът? С какво ще ми бъдат полезни спомените? Не — заключи тя, като поклати глава. — Трябва да си тръгна. И ще го направя днес. Слънцето грее весело, снегът се топи, така че този път няма да попадна в снежна буря, както се случи, когато идвах насам.

— Никога не се знае как ще се промени времето тук — каза Гретхен. — Понякога бурите изникват като че ли от нищото.

Джори се замисли над думите ѝ. Намери, че са странно заплашителни, зловещи. Но тя отхвърли внезапно породилото се у нея смущение и отговори:

— Е, по-добре да започвам да стягам багажа си.

Гретхен кимна.

— Ще отида да приготвя закуска за двете ни. Трябва да хапнеш поне няколко палачинки, преди да потеглиш на път.

Джори се усмихна. Щеше да ѝ липсва тихото и ненатрапчиво приятелство на Гретхен.

— Благодаря ти. Знаеш ли, трябва някога да ми дойдеш на гости в Ню Йорк, за да мога да ти се отплатя за гостоприемството. Не мога да ти обещавам палачинки, но може би обичаш кифлички със сладко от боровинки?

— Разбира се. Ще се възползвам от предложението ти — каза Гретхен, преди да излезе от стаята.

Джори отново взе четката за коса и потъна в спомените си за онази изключително приятна сутрин с дядо Мей, когато двамата ядяха кифлички със сладко от боровинки и говореха за риболов. За езерото. Какво за езерото? Джори затвори очи и отново се опита да задържи изплъзващите ѝ се спомени. Не можеше нищо да си спомни, но...

Писък.

Остър, пронизителен писък отекна в паметта ѝ, долетял до нея през годините, които бяха изминали от онова последно лято... Видя, в съзнанието си, спокойните мътни води на езерото и гъстите борови гори, които го обграждаха. Острият писък се повтори, после се потрети... безмилостен, смразяващ, будещ съжаление. Чуваше се толкова ясно, че тя сложи длани на ушите си, за да го заглуши. А после настъпи тишина. Тя отново беше в спокойната си и тиха спалня, сама и уплашена. Подсъзнанието ѝ се опитваше да ѝ каже нещо, по дяволите, а тя не можеше да го разбере. Какво, за Бога, се беше случило през онова лято? Защо не можеше да си спомни? И какво общо имаше то с езерото сред гората?

Станало е още едно.

Сойър седна изправен в леглото и премигна. За няколко секунди се беше разсънил напълно.

Станало е още едно убийство.

Осъзнавайки това, той беше разтърсен до мозъка на костите си. Скочи от леглото и започна да крачи из стаята. Спря рязко пред библиотеката. Погледът му попадна върху плюшеното кученце, което лежеше на най-горния рафт. Играчката, която беше намерил в стария

скрин. Остана втренчен в него за миг. После го взе в ръце. Потрепери, когато пръстите му се склучиха около пухкавата му изкуствена козина. После го притисна до бузата си.

„То е принадлежало на Джори“ — каза си той и отпусна глава върху него. Беше сигурен. Също толкова сигурен, колкото и в това, че в Близърд Бей е станало още едно убийство. Някъде лежеше тяло — безжизнено и студено. И може би все още не беше открито.

— Джори! — каза той на глас, погали кученцето и поклати глава.

Дали тя беше в безопасност? Каза си, че вероятно е така. Но не можеше да бъде сигурен. Може би нямаше да успее да преживее факта, че нещо ѝ се е случило, докато той е спял. Имаше само един начин да разбере. Внимателно остави плюшената играчка обратно на рафта и започна да се облича с мрачно изражение.

В къщата на Гретхен Джори бутна чинията си настрана. Тя беше празна. Бяха останали само няколко трохички, потопени в сладкия сироп.

— Беше много вкусно — каза тя на Гретхен. — Благодаря ти, че си създаде толкова много грижи заради мен.

— Беше ми приятно.

— Забравих да те попитам — каза изведнъж Джори, защото си спомни нещо. — Отидели снощи след погребението в къщата на Ейдриън?

Веднага щом изрече въпроса, пожела да не беше го правила. Докато се хранеха, бърбиха единствено за времето и за отминалите времена на детството. Говориха и за промяната на плановете за къщата, които Гретхен беше направила. И двете внимателно избягваха да засягат случилото се снощи. Последното, което Джори искаше, беше да разбуди наранените ѝ чувства или пък да подхване разговор за връзката на Гретхен с Карл. Не искаше да говорят и за Сойър.

— Отидох, да — отговори Гретхен. — Но само за малко.

— Кой беше там?

— Само Ейдриън, Кити и Джони, и Карл. Никой не остана дълго. Кити имаше спазми и си помисли, че може би раждането започва, затова двамата с Джони побързаха да се приберат у дома си. Ние си тръгнахме веднага след тях.

— Може би трябва да се обадя на Кити, за да знам как се чувства сега — каза Джори. — И да ѝ кажа, че си заминавам.

— Можеш да използваш телефона, ако искаш — каза ѝ Гретхен. — И аз самата се тревожа за нея. Може би вече е родила.

— Ще разберем — каза Джори и отиде до телефона на стената. Избра номера и изчака, докато чу сигнала свободно няколко пъти.

— Никой не отговаря — каза тя най-после на Гретхен и окачи слушалката. — Може би ще мина с колата през тях, когато излизам от селото.

— Идеята ти е добра. Но ако не успееш да я видиш, аз ще ѝ кажа, че си се върнала в Ню Йорк. И ще ти се обадя, когато бебето се роди.

— Благодаря.

Джори се поколеба. Седеше там, в кухнята, и знаеше, че има още нещо, което трябва да каже на Гретхен. Но някак си не ѝ се искаше да повдига въпроса за чичо Роланд. Последното нещо, което искаше, беше да обиди Гретхен, като ѝ заяви, че старецът е искал да я нападне снощи. Беше заспала. И когато се събуди тази сутрин, беше повече от сигурна, че старецът само е искал да ѝ каже нещо. Но сега отново премисляше всичко.

— Да ти помогна ли да измиеш чиниите? — попита тя, докато Гретхен беше заета с почистването на масата.

— Не, аз ще се справя. Ще ги измия, а после ще отида до химическото чистене. Трябва да занеса дрехите там преди десет часа, иначе няма да са готови до идната седмица. А ти ще трябва да се заемеш със стягането на багажа си, ако искаш да се отбиеш при Кити, преди да потеглиш за Ню Йорк. Не бива да тръгваш много късно. Пътуването е дълго, а по това време на годината се мръква рано.

Джори излезе от кухнята и се заизкачва нагоре по стълбите, без да каже нито дума за чичо Роланд. Но когато започна да прехвърля сгънатите си дрехи от чекмеджето в куфара, тя откри, че отново мисли за това. Щом не искаше да ѝ причини зло, какво се опитваше да ѝ каже? Нямаше как да разбере. Или имаше? Джори спря да мести дрехите и остана наведена над куфара. В ума ѝ бавно се оформи мисъл.

После, внезапно, тя излезе от стаята си и тръгна по коридора. От кухнята долиташе шум от течаща вода и тракането на чинии. Шумовете ѝ вдъхваха увереност, дадоха ѝ смелост да изкачи стъпалата

в края на коридора. Ако се случеше нещо, можеше просто да извика за помощ и Гретхен щеше да изтича при нея.

Докато се изкачваше бавно към третия етаж, разбра, че от години не е ходила там. Изглеждаше така, както винаги — по-малък вариант на втория етаж. Дори тапетите бяха същите — на жълти цветя. Таванът беше по-нисък и имаше по-малко врати, които бяха затворени до една. Зад коя ли врата живееше чичо Роланд? Тя бавно тръгна напред, като се оглеждаше за някакъв знак, който да ѝ подсказва на коя врата да почука. Тогава иззад последната врата долетя скърцане на пружините на легло.

„Той може би спи“ — помисли си тя и застана пред вратата, колебаеща се. Не бива да го безпокои.

Но ако не го събудеше, щеше да се наложи да си замине, без да разбере какво е искал да ѝ каже. Ами ако знаеше нещо за убийството на Кловър? Нещо, което се е опитвал, но не е успял, да каже на Гретхен и на полицията? Джори протегна ръка с намерението да почука на вратата. Но си спомни, че той не може да чуе почукването. С чувството за вина, че трябва да нахълта в стаята на стария човек, но знаейки, че няма друг избор, тя откряна вратата. Пантите изскърцаха. Тя промуши глава през пролуката и надникна в мрачната стая. Очакваше да види стареца в леглото, дълбоко заспал.

Но не това видя. Там беше чичо Роланд, напълно буден. Седеше на леглото с гръб към нея. Не даде знак, че е усетил присъствието ѝ — нито трепна, нито се раздвижи. Просто си седеше, наведен над нещо, което държеше в скута си. Джори не знаеше как да постъпи. Докато тя стоеше в нерешителност, старият човек се размърда и леко промени позата си. Слънчевата светлина попадна върху предмета, който той държеше в ръка, и се отрази. Предметът беше метален. Джори съдържа дъха си, защото разбра какво е. Ужасена, покри устата си с ръка и бързо затвори вратата. Бавно тръгна по обратния път до втория етаж. Трепереше. Едва когато стигна в стаята си, се поуспокои малко.

Чичо Роланд държеше кухненски нож с дълга дръжка.

ГЛАВА 13

Сойър спря колата пред къщата на Гретхен. За миг остана загледан в нея, преди да изключи мотора и да отвори вратата. Тъкмо щеше да слезе, когато чу рев на мотор съвсем наблизо. Миг по-късно видя познатия „Рейндж Роувър“ да излиза от алеята, която опасваше къщата. Колата зави рязко и излезе на главната улица. Зад кормилото седеше Джори. Той изскочи от колата и бясно замаха с ръце. Тя или не го видя, или не му обърна внимание. „Рейндж Роувърът“ продължи да се отдалечава. Изчезна с рев надолу по улицата и зави зад ъгъла. Гумите изсвистяха. Сойър тръшна вратата на колата и завъртя ключа. Моторът отказа.

— По дяволите! — изруга той и отново превъртя ключа. — Хайде! Хайде!

Този път колата запали. Той се втурна след Джори. Закъде се беше разбързала така? И защо беше толкова разсеяна?

„Очевидно е чула новината“. Той самият беше научил само преди няколко минути, докато слушаше новините по местната радиостанция. „Прекъсваме програмата, за да ви запознаем с последните новини — беше казал говорителят наред сингъла на Марая Кери. — В Близърд Бей е станало трето брутално убийство...“ Той видя „Рейндж Роувъра“ далеч пред себе си да спира на пресечката с главното шосе. Светофарът светна зелено и Джори рязко потегли. Беше се отправила извън града. Сойър продължи да я следва. Отбеляза, че тя превишава разрешената скорост с около двайсет мили в час. Според него, не беше погледнала нито веднъж в огледалото за обратно виждане и не беше забелязала следващата я кола. Той изчака да излязат от селото и да навлязат в двупосочната магистрала, която излизаше на северното шосе. Тогава увеличи скоростта, настигна я и натисна силно клаксона. Видя, че тя обърна глава и погледна в огледалото. Обаче не реагира — нито намали, нито увеличи скоростта. Той отново натисна клаксона и размаха ръце, за да я накара да спре. Тя отново не реагира. Опитваше се да му избяга. И точно тогава стоповете

й светнаха. Беше ударила спирачките. Отби колата встрани от пътя и спря. Сойър веднага стори същото. Отвори вратата и изскочи навън. Затича се през топящия се сняг, защото се страхуваше, че тя може да промени намерението си. Не го направи, но и не слезе от колата. Когато стигна до мястото на шофьора, той видя, че е свалила прозорчето до средата и го гледа с досада.

— Какво искаш? — попита го, щом се приближи достатъчно, за да я чуе.

— Искам да се уверя, че си добре.

— Защо?

Той усети студенината в гласа ѝ, видя недоверието в погледа ѝ и се запита дали не е направил грешка. Може би трябваше да я остави да си замине, да отиде там, закъдето беше тръгнала. Но вече беше прекалено късно. Вече беше тук. Чакаше и той трябваше да отговори на въпроса ѝ.

— Непрекъснато се тревожа за теб още от момента, когато се разделихме снощи, Джори — каза тихо.

— Е, не се тревожи повече — отговори му остро. — Ще се радваш да узнаеш, че напускам селото. Точно както ме посъветва.

Тонът ѝ беше саркастичен, но той забеляза, че видът ѝ е измъчен. Ръцете ѝ стискаха кормилото толкова здраво, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели.

— Значи си чула — каза той, като се бореше с желанието да я докосне. — Добре ли си?

— Чула съм какво?

Изненадата ѝ беше съвсем искрена. Щом не знаеше, защо бягаше така, като че ли я гони самият дявол? Защо бързаше да си замине оттук?

— Да съм чула за какво, Сойър? — повтори тя.

— За убийството. Станало е или късно снощи, или рано тази сутрин.

— Какво? Кой...

— Съжалявам, Джори! — Този път се престраши и нежно погали ръката ѝ. — Знаем, че бяхте приятелки...

— Кой? — попита тя отново с дрезгав глас. — Кой е убит?

— Ейдриън Вон Дигън.

Джори го погледна недоумяващо. Ейдриън? Мъртва? Не можеше да бъде.

— Но аз я видях снощи — каза тя. — В погребалната служба.

— Знам. Очевидно се е случило след това. Чистачката я намерила тази сутрин в дома ѝ. Била е намушкана на много места, както и другите жертви.

— Намушкана? — Джори стисна здраво очи, а в съзнанието ѝ изплува образът на чичо Роланд, седнал на леглото и стиснал в ръката си нож. — Намушкана с какво?

— Не знам. Чух новините по радиото. Не казаха с какво е било извършено убийството. Мислех, че знаеш и затова бързаш да се махнеш оттук.

— Не — каза Джори, като отчаяно се опитваше да подреди мислите си. — Не знаех. Господи. Ейдриън. Не мога да повярвам. Кловър, Ейдриън и...

Отвори очи и го погледна.

— И сестра ти — довърши тихо мисълта си, Сойър кимна. Остра болка разкриви красивите черти на лицето му.

— Казах ти, Джори. Тук, в селото, има маниак. Казах ти... можеше да бъдеш и ти.

— Знам. — Думите едва излизаха от устата ѝ. Цялото ѝ тяло трепереше.

— Тогава защо заминаваш? — попита я Сойър. — Щом не си знаела за смъртта на Ейдриън, какво те е накарало да бързаш така?

— Не бързам — излъга тя и се запита откога Сойър я следва.

— Бързаш. Видях колко рязко изскочи от алеята. Дори не се огледа, преди да излезеш на главното шосе. Бягаш от нещо, Джори.

— А не ти ли хрумна, че може би бягам от теб? — попита тя и го погледна право в очите. — Може би нямам търпение да се разделя с теб, Сойър.

Той сви рамене. Не сваляше поглед от лицето ѝ. Разбра, че не ѝ вярва. И най-последно му каза истината.

— Заради чичото на Гретхен — каза бързо. — Чичо ѝ Роланд. Видях го преди малко в стаята му... Държеше нож.

— Нож? — повтори Сойър. — Сигурна ли си?

— Напълно.

И тогава тя му разказа цялата история. Че чичо Роланд е бил в къщата на Кловър в нощта на убийството и че полицията се е опитала да го разпита, но безуспешно, И за начина, по който я беше пресрещнал в коридора пред стаята ѝ. И за странните звуци, които беше издавал, и за начина, по който беше жестикулирал.

— Не знам какви бяха намеренията му — каза тя на Сойър. — Не знам дали искаше да ми причини зло, или просто се опитваше да ми каже нещо. Но когато го видях с ножа...

— И не си казала на никого за това? Тя поклати глава.

— Случи се точно преди да тръгна. Гретхен беше излязла. Мисля... че изпаднах в паника. Грабнах нещата си и избягах.

— И нямаш намерение да разкажеш на полицията за онова, което си видяла?

Тя се замисли.

— Всъщност въобще не съм се замисляла. Просто исках да се махна оттам, Сойър. От къщата и от селото.

— Джори, може би си видяла нещо, което може да помогне на разследването. Имаш задължения към...

— Знам, Сойър — прекъсна го тя. — Мислиш ли, че не го знам? Вече ти казах, изпаднах в паника. Не можех да разсъждавам трезво. Направо съм... съсипана.

Тя тежко въздъхна. Цялото ѝ тяло затрепери. Изведнъж се почувства изтощена, уморена от всичко в Близърд Бей. Включително Сойър Хаулънд. Разбра, че ако той не беше я спрял, щеше да си замине, без дори да погледне назад. И когато стигнеше в Ню Йорк, щеше да остави всичко преживяно зад гърба си. И никога на никого нямаше да каже, че е видяла чичо Роланд с нож в ръка. Защото, все пак, какво ли доказваше това?

„О, хайде, Джори — чу тя вътрешния си глас. — Старецът държеше нож. Кухненски нож. В спалнята си.“

Но нали не го беше видяла да го използва. Не я беше заплашил с него. И все пак, Кловър... И сега Ейдриън... Тя си представи приятелката си, винаги безупречно облечена, с внимателно подредена коса. Не беше възможно Ейдриън да лежи там — студена, покрита с кръв. О, Господи. Тя погледна Сойър в лицето. Очакваше да види острия му поглед. Но в дълбоките му сини очи видя нещо, което не очакваше.

— Джори — каза той нежно, — ти преживя страшно много неща. И аз не ти помогнах, нали?

— Не се тревожи, Сойър. Добре съм. Остави ме да си замина оттук. Ще премисля нещата. Ще се обадя в полицията и ще им разкажа за чичо Роланд. Или ще се обадя на Гретхен и ще кажа първо на нея. Но не мога да го направя сега. Просто не мога. Трябва незабавно да се махна оттук. Имам нужда от време... — Тя отново въздъхна тежко. С изненада разбра, че по бузите ѝ се стичат сълзи.

„Не плачи, Джори. Не бива да плачеш.“

Но не можеше да задържи сълзите. Беше изтощена. Намираще се пред емоционален срив.

— Не си в състояние да шофираш. — Сойър я гледеше загрижено как подсмърча и трие сълзите с опакото на ръката си.

— Но трябва. Трябва да се махна оттук. Не мога да се върна там, Сойър.

— Няма нужда да се връщаш там. Хайде. Ела у дома с мен за малко. Ще можеш да се съвземеш. Ще поговорим и за чичото на Гретхен.

— Точно сега не искам да говоря за това — каза тя и поклати глава. — Не мога да понеса всичко това. Не мога да го преживея. Ейдриън е мъртва. Две от моите приятелки. Какво става в това проклето село?

— Джори, ела у дома с мен — повтори Сойър, като отвори вратата на колата. — Ще се върнем с твоята кола. Моята можем да оставим тук. Ще се справя и без нея.

Тя го погледна, готова да изрази несъгласие. Но, незнайно защо, не го направи. Слезе от колата, заобиколи я и седна на мястото до шофьора. Остави го да я закара в дома си. В къщата, когато някога беше неин дом. Когато навлязоха в алеята, тя обърна глава и се загледа в полето, в гората, която криеше езерото, където двамата с дядо Мей ловяха риба. Езерото, до което той беше умрял. Езерото, за което баба ѝ непрекъснато я предупреждаваше...

Изведнъж чу писък. Той остро прониза слуха ѝ и за миг ѝ се стори, че наистина го чува. Изненадана, обърна глава към Сойър и видя, че той нищо не е чул. Разбра, че въображението ѝ е изиграло шега. Писъкът съществуваше само във въображението ѝ. Отново. Тя присви очи и обърна поглед към гората. Нима през онова далечно лято

там се е случило нещо? Нещо друго, освен внезапната трагична смърт на дядо й? Нещо, което съществуваше в подсъзнанието й въпреки многото изминали години?

— Добре ли си, Джори? — попита я Сойър и рязко спря „Рейндж Роувъра“ пред стъпалата на верандата. Изключи двигателя.

— Не може ли просто да влезем вътре? — попита го тя и неспокойно отмести поглед от далечната борова гора.

* * *

— Има нещо, което искам да ти покажа — каза Сойър на Джори, когато отвори вратата на апартамента си.

— Какво е то?

— Нещо, което открих.

Тя първа пристъпи в стаята. Ръцете й бяха дълбоко пъхнати в предните джобове на дънките. Той се опита да не обръща внимание как впитите в плътта й дънки очертават извивката на ханша и бедрата й. Джори съблече коженото си яке и той видя, че е облечена в прекалено голям за нея пуловер. Никога досега не я беше виждал така небрежна. Обувките й бяха без токчета. Изглеждаше доста по-ниска. Но я намираше по-привлекателна така. По лицето й нямаше грим и изглеждаше по-млада и по-уязвима от всякога. Черните й къдрици бяха завързани отзад с червена панделка. Той изпита силно желание да протегне ръка и да погали с пръсти една къдрица, която непрекъснато се спускаше над бузата й.

— Какво е онова, което искаш да ми покажеш? — попита тя. Застана в средата на стаята с праметното през ръка яке и се огледа наоколо.

Сойър прекоси стаята и отиде до библиотеката, взе от рафта плюшеното кученце, което беше намерил в тайното скривалище над камината. Вдигна го, за да може Джори да го огледа по-добре. Тя се задъха от вълнение.

— О, Боже мой! Минаха години, откакто аз... Къде го намери? — попита тя, отиде до него и протегна ръка да вземе играчката.

— В онзи шкаф. — Сойър придружи думите си с жест. — Има един рафт точно зад тухлата и...

— Знам — прекъсна го. — Там беше моето скривалище. В него държах дневника си. По времето, когато водех дневник.

Тя нежно притисна кученцето до бузата си и го погали с копнеж.

— Казва се Руди — каза тя на Сойър. — Дядо Мей ми го даде, когато бях малка. Нямах представа, какво се е случило с него. Предполагам, че съм го забравила в скривалището след смъртта на дядо... По онова време всичко в главата ми беше объркано заради погребението и продажбата на къщата...

Сойър кимна. Помисли си, че прилича на дете. Излъчваше сладка невинност, застанала там и притиснала лице до плюшената играчка. Искаше да я вземе в ръцете си и да я притисне до себе си така, както тя притискаше Руди — с копнеж, радост и болка.

— Как разбра, че е мое?

Той се поколеба. Искаше да ѝ каже истината. За всичко. Но не го направи. Само сви рамене:

— Просто се досетих.

— Е, радвам се, че си намерил Руди. Ще го взема със себе си в Ню Йорк и ще го пазя. Може би някой ден ще го дам на моите...

Когато тя рязко прекъсна изречението по средата, той я попита:

— На твоите какво?

Джори поклати глава.

— Нищо. Щях само да кажа, че някой ден може би ще имам деца, на които да го дам. Това е всичко.

— О... Сигурен съм, че ще имаш.

Опита се да си представи Джори с дете... красиво дете, което много прилича на нея, с блестящи зелени очи и черни къдрици. С изненада разбра, че иска това дете да е и негово. Искаше това повече от всичко на света. Изпълни го толкова силен копнеж, че трябваше да положи неимоверни усилия, за да запази изражението на лицето си безстрастно, да запази разстоянието, което го делеше от Джори. А тя беше толкова близо, че ако протегнеше ръка, щеше да докосне нежната ѝ кожа... Тя въздъхна. Отлепи бузата си от кученцето, свали ръце и погледна Сойър. Той срещна погледа ѝ и потърси подходящи думи.

— Трябва да се обадя на Гретхен — каза тя след малко. — Да ѝ кажа за Ейдриън. И за чичо ѝ. Нейно задължение е да отиде в полицията, не мислиш ли така?

— Ти си го видяла с нож в ръка, Джори — отговори ѝ Сойър. — Не Гретхен.

— Но затова може би си има съвсем разумно обяснение — отбеляза Джори. — Може да го е използвал за... Не знам. Например да разреже някакъв плод.

— А видя ли плодове?

Тя поклати глава.

— Но това не означава...

— Не — съгласи се той. — Не означава. Помисли си за Роланд Екхард. Беше виждал един-два пъти стареца в селото. Беше изпитал съжаление към него. Местните деца му се подиграваха, имитираха жестовете му и звуците, които издаваше. Можеше ли Роланд Екхард да е убиец? Той ли. Боже, той ли беше убил Ребека? Сойър не искаше да вярва в това. Само защото човекът беше различен, само защото Джори беше видяла нож в ръката му, не означаваше, че той е убил Ребека и другите жени. Но какви други следи имаше? Сойър непрекъснато попадеше в задънена улица. Очевидно беше, че и с полицията е същото. За убийството на Кловър нямаше заподозрени. За убийството на Ейдриън — също.

„Може би просто трябва да се откажеш — помисли си Сойър. — Може би трябва да напуснеш това забравено от Бога село и да се върнеш в реалния за теб живот.“

Ако постъпеше така, нямаше да означава, че е длъжен да скъса с Джори. Можеше...

„Не. Ти се закле да не се влюбваш повече. В никого. Не и след...“

Сюзън. Сюзън Богиър. Тя също беше красива, красива колкото Джори, но по различен начин. Беше висока и стройна. Косата ѝ беше медна на цвят, а очите — кафяви. Като Джори, и тя беше родена в богато семейство и живееше охолен живот. Беше най-малката дъщеря на съседите на Сойър, с няколко години по-млада от него. Всъщност беше още дете, когато я срещна. Но, за разлика от Джори, която се отнасяше към богатството си с небрежността, с която се отнасяше към коженото си яке, Сюзън имаше кралско, величествено излъчване и ясно съзнание за общественото си положение. Но беше по-различна от жените, в чиято среда се движеше. Не беше разглезена, претенциозна и не си виреше носа. Беше се влюбил в нея на двайсетия ѝ рожден ден.

Беше ѝ предложил брак, когато тя беше навършила двайсет и две. Бяха на неговата яхта и наблюдаваха залеза. Тя беше приела и бяха празнували с вечеря на свещи в „Гранд хотел“ и бутилка изстудено вино „Дом Периньон“. Семейството ѝ беше отпразнувало годежа разточително, а неговите родители им бяха осигурили огромен дом на брега. Сюзън беше завършила университета, но реши да отложи учителската кариера, за която мечтаеше. Искаха да създадат многобройно семейство. Да се насладят на семейното щастие веднага след сватбата. Всичко беше идеално, спомни си с горчивина Сойър. До онзи ден, когато беше погледнал Сюзън и беше видял надвисналата над нея сянка. „Тя ще умре, — бе разбрал той с изненада. — Ако се ожениш за нея, тя ще умре.“ Опита се да си внуши, че това е смешно, че е плод на въображението му. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че не е.

Още от детството си Сойър знаеше някои неща. През 1977 година беше познал, че „Сиатъл Слю“ ще спечелят дербито в Кентъки и че „Мичигън“ ще губят мачовете за купата с „Роуз Боул“ в три поредни години. През един април беше разбрал, че ще има снежна буря и няма да ходят на училище една седмица. В мига, когато майка му беше обявила, че е бременна, той знаеше, че детето ще е момиче. В семейството бяха свикнали с неговите предчувствия и той не виждаше нищо странно в тях. Знанието идваше съвсем спонтанно в него и той казваше каквото знае. Майка му твърдеше, че е наследил тази си дарба от дядо си, който винаги знаел какви ли не неща, които нямало откъде да научи. С годините отговорностите му в училище, а после и в бизнеса, нарастваха и дарбата се проявяваше все по-рядко и по-рядко. Все още го спохождаха образи, които изникваха направо от нищото. Но когато стана възрастен, той се научи да ги потиска и дори да не им обръща внимание. Не ги споделяше с никого. Все пак понякога образите нямаха нищо общо с действителния живот.

Докато не го споходи мисълта за Сюзън. „Ако се ожениш за Сюзън, тя ще умре.“ Не успя да прогони мисълта от съзнанието си. Всеки път, когато погледнеше Сюзън, виждаше сянката, паднала над лицето ѝ. И какво можеше да направи? Да не се ожени за нея? Да изостави любимата — жената, която искаше да прекара остатъка от живота си с него? И защо? Обичаше я силно, отчаяно. Не беше готов да я изостави. И все пак, с приближаването на определения за сватбата

ден, сянката върху лицето ѝ ставаше все по-заплашителна. Той знаеше, че времето ѝ изтича. Ставаше все по-мрачен и по-мрачен, докато, накрая, Сюзън поиска да знае какво го измъчва. И той ѝ каза. По-скоро — опита се. По заобиколен начин. Каза ѝ, че се тревожи заради сватбата. Че мисли, че след нея нещата няма да потръгнат както трябва. Тя се беше засмяла и му беше казала, че се страхува — като всички бъдещи младоженци. Но той разгорещено беше заявил, че това не е истина. Тогава тя се беше ядосала и му беше казала, че сигурно се съмнява в любовта си към нея и се опитва да се измъкне от дадената дума.

— Не е това — възрази той. — Обичам те повече от всичко на света, Сюзън. Искам да се ожения за теб. Наистина.

— Тогава какво има?

И той беше изтърсил всичко още тогава. Беше ѝ казал, че е видял видение. Че ако се омъжи за него, тя ще умре. Сюзън само се беше втренчила в него. Не знаеше за странната му „дарба“ и колкото поразпалено той се опитваше да ѝ обясни, толкова повече тя не му вярваше. Най-после му заяви, че ако не иска да се ожени за нея, трябва просто да ѝ каже. А не да измисля разни истории и да твърди, че има видения. Тя заслужавала да чуе истината.

— Но истината е, че искам да се ожения за теб, Сюзън — беше казал отново той и в същия момент разбра, че е безнадеждно да го повтаря повече. Тя не можеше да го разбере, а той не можеше да я обвинява.

И така, денят на сватбата им дойде. Спомни си как стоеше пред олтара и я гледаше да идва към него. Приличаше на ангел в бялата си копринена рокля. Но видя и сянката да прекосява лицето ѝ. Миг преди да стигне до него, беше разбрал, че не може да се ожени за нея, независимо от това какво тя ще си помисли за него. Съдбата ѝ беше предопределена. И тогава баща ѝ постави нейната ръка в неговата, а тя го погледна с такава любов и преданост, че той можеше само да преглътне и да каже: „Да“.

След церемонията си каза, че видението е било подсъзнателна реакция на страха му от брака, както беше казала тя. Направи всичко възможно да повярва в това, защото беше сигурен в любовта си и знаеше, че Сюзън е жената, с която би искал да прекара живота си.

След по-малко от седмица от сватбата, докато прекосяваха оживена парижка улица — бяха на сватбено пътешествие в Европа — шофьорът на едно такси загуби контрол над него и то се устреми към тях. За част от секундата, Сойър разбра, че това е съдбата. Видението се реализираше. Миг по-късно неговата красива млада съпруга лежеше просната на студения паваж. С разбит череп под златната коса. Кръвта, която напояваше ръцете му, беше топла, но в нея нямаше живот. И вината беше негова. Ако не се беше оженил за нея, тя нямаше да бъде в Париж. И нямаше да умре.

Беше се върнал в Мичигън и беше продал огромното крайбрежно имение, което трябваше да бъде техният щастлив дом. В неговите красиво обзаведени детски стаи никога нямаше да живеят техните деца. И се беше потопил в работата си. Когато след няколко години баща му се пенсионира, той беше станал директор на семейната автомобилна компания. Бизнесът го погълна. Той затвори и очите, и душата си за всичко друго. Не искаше да има повече видения.

Не обърна внимание и на предчувствието, което го беше връхлетяло, когато сестра му замина за Близърд Бей. Опита се да пренебрегне сенките, които обграждаха образа на Ребека в съзнанието му — същите сенки, които се спускаха над лицето на Сюзън. Отказа да се вслуша в гласа, който се обаждаше денонощно в подсъзнанието му. Все още беше безчувствен поради смъртта на Сюзън. „А сега и сестра ти е мъртва, защото не се вслушваш в предупрежденията“ — напомни си той, както правеше всеки ден от живота си. Да, негов дълг беше да остане, докато разбере какво се е случило с Ребека. Ако не успееше да открие истината, нямаше право да се върне към привилегированото си съществуване, към финансовата империя и бизнеса, който беше смисълът на живота му. Щеше да прекара дните си в това отдалечено планинско село, където щеше да си остане завинаги чужд човек и където всеки ден щеше да се изправя пред спомена за смъртта на сестра си.

Такова щеше да бъде неговото наказание.

ГЛАВА 14

Джори разбра, че Сойър е забравил за присъствието ѝ, защото стоеше наред стаята неподвижен, потънал в мислите си. Очите му бяха замислени и далечни. Очевидно беше, че нещо го измъчва, но тя не смееше да го запита какво. Страхуваше се, защото много искаше да го утеши, а не знаеше какво ще се случи, ако протегне ръка към него. Не можеха да се любят отново, не можеха да се сбогуват по този начин. Тя си заминаваше, трябваше да си тръгне. Какво правеше тук, за Бога?

„Ейдриън. Трябва да се обадя на Гретхен. Трябва да ѝ кажа за Ейдриън и за чичо ѝ. Тогава тя ще отиде в полицията, а аз ще съм свободна да си тръгна.“

— Имаш ли телефон? — попита тя Сойър, грубо нарушавайки тишината.

Той я погледна изненадан. Трябваша му няколко минути, за да се съвземе и да ѝ отговори.

— Ей там — каза той бавно и посочи към ниската масичка, поставена пред камината. — В полицията ли ще се обадиш?

— Ще се обадя на Гретхен. Изпитвам нужда да поговоря с нея. За останалото може да се погрижи и тя.

Сойър сви рамене. Джори отиде до телефона и набра номера. Чу сигнала само един път, което означаваше, че Гретхен почти моментално е грабнала слушалката. Тя задъхано каза:

— Ало, тук е хотелът на...

— Джори е.

— Джори! Къде си?

— Аз съм... Дълга история — каза тя, като хвърли поглед към Сойър, който беше отишъл до прозореца и беше втренчил поглед навън. Беше застанал с гръб към нея. — Само исках да... Чу ли вече новината?

— За Ейдриън? Разбрах, докато бях из селото. В химическото чистене бяха пуснали радиото и чух специалния бюлетин. Джори... Не

мога да повярвам. Едва снощи бяхме заедно и... — Гласът на Гретхен заглъхна.

— Знам — каза Джори. — Ужасно е. Ти добре ли си?

— Шокирана съм. Аз и Ейдриън никога не сме били особено близки. Нямахме много общо помежду си. Но никога не съм искала да ѝ се случи нещо лошо, Джори. — Гласът на Гретхен трепереше. — Не мога да повярвам, че това се случва. Първо Кловър, а сега и...

— Какво мисли полицията? Дали го е извършил същият човек?

— Кой знае? Веднага щом се прибрах у дома, пуснах радиото, но не са излъчили нова информация. Казаха само, че чистачката я намерила в дома ѝ тази сутрин и че била заклана.

Джори трепна. Искаше да заличи от съзнанието си ужасния образ, който думите извикаха у нея.

— Ще се върнеш ли, Джори? — попита Гретхен. Тя се поколеба, но после решително каза:

— Не. Няма да се върна. Отивам си у дома, Гретхен.

— Но, Джори...

— Не мога. Трябва да замина. И ще тръгна веднага щом оставя слушалката.

Погледна към Сойър и видя, че се е заслушал в думите, ѝ.

— Дори и след случилото се с Ейдриън?

— Трябва да замина — повтори Джори. Беше категорична. — Но първо трябва да ти кажа нещо. Отнася се за... чичо ти.

— За чичо Роланд? Какво е то?

Джори направи доста дълга пауза, защото не знаеше как да ѝ го каже. Най-накрая си пое дълбоко дъх и рече:

— Видях го тази сутрин в стаята му с...

— В стаята му? — прекъсна я Гретхен. — Какво си правила в неговата стая?

— Той дойде при мен снощи в коридора и се опита да ми каже нещо... Поне така мисля. Жестикулираше ожесточено и издаваше някакви странни звуци.

Тя зачака Гретхен да каже нещо, но отговор не последва.

— Уплаших се и се скрих в стаята си. Не знам какво искаше, нито какво щеше да направи. После, тази сутрин, реших, че не съм постъпила правилно. Трябваше да му дам възможност... да ми каже каквото има. Изкачих се на третия етаж и го видях. Той има нож,

Гретхен. Кухненски нож. И го държеше в ръка. Не знаеше, че съм там...

Отново направи пауза, за да даде възможност на Гретхен да каже нещо. Но отговор пак не последва.

— И аз си тръгнах — завърши колебливо Джори. — Изтичах надолу по стълбите, грабнах нещата си и хукнах навън от къщата. Изпаднах в паника, нали разбираш.

От другата страна на линията все още цареше тишина. Джори продължи:

— Сега разбирам, че може би е било без значение, но единственото, за което си помислих тогава, беше Кловър. Той беше ходил до къщата ѝ в онази нощ, а тя беше намушкана с кухненски нож и... Гретхен, трябва да разбереш какво става.

Тя чу как Гретхен си поема дълбоко дъх, преди да отговори:

— Джори, ти не мислиш наистина, че чичо ми...

— Не знам. Не знам. Знам само, че го видях с кухненски нож в ръка.

— И какво трябва да направя аз? Да се кача в стаята му и да се изправа пред него? Сама? Ами ако си права? Какво ще стане, ако той е убиецът?

— Не прави глупости, Гретхен. Мисля, че трябва да съобщиш на полицията.

— Но чичо Роланд не може да се защити. Ами ако е невинен? Джори, ти знаеш, че той не би могъл да се защити.

— Знам. Гретхен, трябвала кажеш на полицията. Очакваше Гретхен да ѝ възрази, че не тя го е видяла с нож в ръка, че е неин дълг да отиде в полицията. Но Гретхен, съвсем тихо, каза:

— Знам. Ти си права. Права си. Трябва да им съобщя. Господи, две от приятелките ми са мъртви. И ако чичо Роланд е виновен... — Гласът ѝ заглъхна.

Джори знаеше, че тя плаче. Беше обзета от силно чувство за вина и за миг се замисли дали да не се върне в къщата при Гретхен и да остане при нея. Но погледна към Сойър и разбра, че трябва незабавно да напусне селото. Оставането само щеше да проточи нещата и щеше да направи сбогуването ѝ с него по-трудно. Беше се опитала да си тръгне от Близърд Бей, без да се среща с него, но не беше се получило. И сега трябваше да му каже сбогом, преди да е станало прекалено

късно. „Прекалено късно за какво“ — запита се тя и не можа да си отговори.

— Не мога да повярвам, че всичко това наистина се случва — каза Гретхен и думите ѝ върнаха Джори към действителността.

— Твоят чичо може би е невинен, Гретхен — отбеляза тя, като се опита да каже това спокойно.

— Може би. Но ако не е...

— Ще се справиш ли?

— Да — каза Гретхен. — Ще отида при Карл. Той ще ми помогне. Ще отидем заедно в полицията, а после той ще остане при мен.

Джори отново изпита чувство на вина. Не биваше да изоставя приятелката си в този труден момент. Нямаше никаква гаранция, че Карл ще остане при Гретхен. Всъщност, дори да не смяташе връзката им за сериозна, Карл трябваше да остане при Гретхен като приятел. „Ами ти? Каква приятелка си ѝ ти?“ Джори прогони неудобната мисъл. Трябваше да напусне Близърд Бей. И то сега. Веднага. Гретхен щеше да се справи. Беше по-силна, отколкото Джори мислеше. Беше преживяла смъртта и на двамата си родители и се беше заела сама с бизнеса. Което беше повече, отколкото Джори беше направила в живота си. „Време е и ти да подредиш живота си — каза си Джори. — Време е да се върнеш в Ню Йорк и да решиш какво искаш. Имаш нужда от нещо, което да вършиш. Трябва да се заемеш с кариерата си. Тя ще ти помогне да забравиш Сойър и мечтите си да се омъжиш за него и да му родиш деца.“ Сигурно си е загубила ума, щом въобще е могла да си представи, че мъж като Сойър Хаулънд може да води заседнал семеен живот и да бъде съпруг и баща.

— Слушай, Джори — каза Гретхен. — Ще те оставя да си заминеш. Съжалявам, че не успяхме да си кажем сбогом, но всичко е наред. Ще поддържаме връзка.

— Обади ми се, за да ми кажеш какво е станало в полицията и как е чичо ти — каза ѝ Джори.

— Ще се обадя.

— И с Кити... Говори ли вече с Кити? Тя знае ли какво става?

— Опитвах се отново да се свържа с нея в дома ѝ, като си мислех, че и ти може да си там, но никой не вдигна телефона. Джори, надявам се, че тя е добре. Не мислиш, че ѝ се е случило нещо, нали?

— Не! — побърза да каже Джори. — Само защото Кловър и Ейдриън... Искам да кажа, че е съвпадение това, че те и двете бяха убити. Убедена съм, че Кити се чувства отлично. Тя сигурно е в болницата и ражда бебето, нали?

— Предполагам...

— Гретхен — каза Джори, изведнъж изпитала тревога, — бъди внимателна, окей? Не оставай сама в къщата тази нощ. Дори и с чичо си.

„Особено не и с чичо си.“

— При мен всичко ще бъде наред, Джори. Не се тревожи.

— Но какво ще стане, ако...?

— Ако какво?

— Не знам. Просто... Няма значение. Наистина няма значение.

Ще ти се обадя скоро.

Тя остави слушалката, като се питаше дали не беше по-добре да каже на Гретхен какво се върти в главата ѝ. Какво щеше да стане, ако не беше съвпадение, че Кловър и Ейдриън, две от техните приятелки, вече са мъртви? Какво, ако Кити не е в болницата и не ражда? Какво, ако нещо се е случило и с нея? Какво, ако някой е набелязал и петте заради... „Заради какво? Какво сме сторили, че сме предизвикали гнева на серийния убиец?“ Отново изпита странното усещане, че има нещо, което трябва да си спомни. Нещо за онова последно лято. Нещо, което беше изхвърлила от паметта си. И то имаше нещо общо с езерото в гората. Странно, но беше сигурна в това. Нещо се беше случило там. Нещо ужасно. Ако успееше да си го спомни, може би щеше да разгадае загадката и да се досети кой е убиецът на приятелките ѝ. „Но къде е мястото на Ребека във всичко това? — запита се тя. — Тя е външен човек, не е една от нас. Възможно ли е нейното убийство да не е свързано с тези на Кловър и Ейдриън?“ Дали пък смъртта и на двете ѝ приятелки не беше съвпадение? Дали бяха убити от един и същи човек? Дали Шерил, съдружничката на Кловър, не беше виновна за нейната смърт? Ами ако Ейдриън беше убита от някой друг, някой... „Сенаторът“ — досети се Джори. Може да е бил и сенаторът. Може да е решил, че тя прекалено много изтъква връзката си с него. Може да се е тревожел, че съпругата му ще разбере. Може Ейдриън да го е заплашила, че ще ѝ каже, и той да я е убил, за да ѝ затвори устата.

— Джори?

Тя вдигна поглед и видя, че Сойър я наблюдава. Беше се извърнал от прозореца и сега стоеше със скръстени на гърди ръце. Сините му очи бяха втренчени в лицето ѝ.

— Трябва да тръгвам — каза тя и бързо облече палтото си.

Щеше просто да излезе навън и преди да тръгне за Ню Йорк, щеше да отиде при езерото. Може би най-сетне нещо щеше да се пробуди в паметта ѝ. Сойър продължаваше да стои и да я гледа. Тя срещна погледа му. Опита се да не се поддава на моментната слабост, да не показва чувствата си. Прочисти гърлото си.

— Дай ми ключовете, за да...

Той поклати глава.

— Не мога.

Сърцето ѝ прескочи един удар. Какво се опитваше да направи? Нима си мислеше, че ще успее да я задържи?

— Защото трябва да се върнем заедно и да взема колата си. Нима не помниш? Оставих я на магистралата. Ще трябва да дойда с теб, Джори.

— О!

Защо се беше съгласила да я докара дотук? Защо не беше избягала тогава, когато това беше възможно и не си беше спестила всички усложнения?

— Но преди да излезем на магистралата, трябва да видя нещо — каза му тя бавно.

— Какво е то?

— То е... лично.

— Къде е?

— В този щат. Просто... има нещо, което искам да направя, преди да си тръгна. Може би никога вече няма да се върна тук. Виж, не можеш ли да ме оставиш сама за малко? Може би за час? После ще се върна да те взема и ще отидем за колата ти.

Той сви рамене.

— Чудесно. Отивай, Джори. Ще те чакам. Но ще внимаваш, нали?

— Винаги внимавам, Сойър.

„И точно затова си тръгвам оттук. Точно затова ще ти кажа сбогом и няма да се обърна назад.“

В гората беше тихо. Чуваха се само стъпките на Джори и тихото ромолене на капките сняг, които падаха от клоните на дърветата. Снегът се топеше и земята беше много кална. Само тук-там бяха останали купчини неразтопен бял сняг. Слънцето огряваше и стопляше лицето ѝ. Температурите днес щяха да са около шейсет градуса по Фаренхайт. „Като че ли е пролет“ — помисли си тя, когато лек бриз разклати клоните на дърветата и погали лицето ѝ. Каква заблуда! В ден като днешния беше лесно да повярваш, че зимата си е отишла. А всъщност тя дори не беше започнала още. Не и официално. Сезонът на бурите и мрака, на смразяващия студ все още предстоеше. Изведнъж Джори чу как нещо силно разклаща клоните зад гърба ѝ. Спря и се послуша. Сърцето ѝ тежко заби. Там имаше някой. Чувстваше присъствието му. Изпука клонка и тя се напрегна, готова да побегне, за да спаси живота си. Тогава се чу още по-силно изпукване и иззад боровете излезе малко еленче. Джори тихо въздъхна от облекчение. То май не беше я видяло. Джори го наблюдаваше очарована как наведе глава и загриза niskия храст пред себе си. Видя на главата му издутините, които един ден щяха да се превърнат в рога. Отново изпукаха клонки и се появи още едно еленче. След него излезе сърна и, най-накрая, огромен елен с великолепни рога. Джори беше застинала на място. Елените пасяха само на няколко метра от нея. Еленът изведнъж напрегна тяло и изправи глава — като че ли беше усетил нещо. Не гледаше към Джори, а към дърветата зад него, които растяха много нагъсто. И четирите животни рязко препуснаха и изчезнаха в гората само за няколко секунди. Джори пхна ръце по-дълбоко в джобовете на дънките, но не помръдна. Внимателно се вслуша в шумовете на гората. Не чу нищо. И все пак беше очевидно, че нещо беше уплашило елените. Може би наблизо се навърташе един от техните врагове, вероятно койот, помисли си Джори, като си спомни разказите на дядо си за реда и йерархията, които царуват в горите. А може би това, което дебнеше в гората, въобще не беше хищник. Може би беше човек. А може би и набелязаната от него жертва също беше човек... Въпреки топлия ноемврийски ден и процеждащата се през клоните слънчева светлина, по гърба на Джори полазиха студени тръпки. Дали там нямаше някой, който я наблюдава. Обзе я паника. Спомни си за жените, които бяха нападнати, и безмилостно убити от неизвестен убиец. Той все още беше на свобода. Ами ако се криеше в

гората и я дебнеше? Защо убиецът бе избрал това място пред толкова много други?

През детството си тя беше прекарала голяма част от дните в изследване на дядовите си земи. Никога не беше срещала в гората други хора. Освен Хоб Никсън, чийто фургон беше недалеч оттам. Той и баща му ловуваха в гората и ловяха риба при езерото, въпреки заплахите на дядо ѝ да ги арестува заради влизането в личната му собственост. Хоб Никсън. Спомни си, че го видя на погребението на Кловър, спомни си колко странно, колко не на място беше той там и как беше помръкнал, когато беше чул острите, язвителни забележки на Ейдриън. Какво беше казала тя за него? „Той е толкова отвратителен!“ Думите на приятелката ѝ зазвъняха в главата на Джори. Тя отново видя пред себе разкривеното от погнуса красиво лице на Ейдриън. Дали тя не го бе предизвикала толкова силно, че да... Беше ли Хоб Никсън убиецът? Той ли се криеше в гората в този момент и наблюдаваше Джори от разстояние? По гръбнака ѝ полазиха студени тръпки и тя рязко закрачи напред. Искаше и щеше да отиде при езерото. Само за миг се поколеба дали да не поеме в обратната посока и да се върне в къщата при Сойър. Но това беше последната ѝ възможност да отиде до усамотеното кътче, преди да си тръгне за Ню Йорк, и тя нямаше да я пропусне. За последен път щеше да направи опит да си спомни онова, което годините бяха заличили от паметта ѝ. Не вярваше, че Хоб Никсън, или който и да било друг, се крие в гората и я наблюдава. Разбира се, това е плод на въображението ѝ, нали така? Сигурно наоколо се навърта койот и той е подплашил елените. Койот, а може би само катеричка или опосум, някое безвредно малко същество е накарало инстинкта за самосъхранение на елените да заработи. Джори реши, че точно това се е случило. Нямаше да позволи на въображението си да ѝ играе шегички в този момент. И тя продължи да върви напред, докато не стигна до просеката, която водеше до езерото. То изглеждаше толкова различно днес, на ярката слънчева светлина. Снощи, когато бяха тук със Сойър, обградени от сенките на мрака, изглеждаше почти заплашително. А сега, докато гледаше блестящите води, в които се отразяваше лазурното небе, Джори се върна към невинните, щастливи детски дни, които беше прекарала тук с дядо Мей. Спомни си, че в началото той ѝ показваше как да закачи стръвта

на кукичката и как тя се гнусеше и не искаше да пипа червеите. Тогава дядо ѝ сам закачаше стръвта, като казваше:

— Знам, че нямаш нищо против червеите. Но не искам да се убодеш на кукичката, мила. Тя е остра и наистина може да причини ужасна рана.

Винаги се беше грижил за нея, винаги я беше защитавал и срещу негодите на живота, и срещу хората. И баба ѝ се грижеше за нея, но характерът ѝ беше по-различен, по-остър. Тя беше предупредила Джори да не ходи на езерото. Дали... тя знаеше нещо, което не беше известно на Джори? Дали баба ѝ не искаше да каже, че опасността дебне в гората и няма нищо общо със студените дълбоки води на езерото? Джори потрепери и затвори очи. Обгърна тяло с ръце, като че ли времето изведнъж беше станало студено. Слънцето продължаваше да грее, но кожата ѝ настръхна, а сърцето ѝ лудо заби. „Тук се случи нещо — каза си тя. — Но какво? Какво?“ Отново си спомни за писъка. Отново го чу в съзнанието си. Пищеше жена, а може би момиче. Гласът ѝ беше толкова познат... Чу и силно пляскане във водата и рязко отвори очи. Втренчи поглед в езерото. Водите му бяха спокойни. Едно водно конче беше кацнало на повърхността на водата и се бяха образували малки концентрични кръгчета. Плясъкът във водата съществуваше само във въображението ѝ също като писъците. Спомените бяха останали заключени през всичките тези години, но сега тя ясно си спомняше някои моменти.

Писъци. Плясък на вода. Викове за помощ. „Не! Не ме оставяй! Не ме оставяй тук сама! Моля те...“ Джори разбра, че това са нейните собствени думи. Думите, които беше изрекла на вече мъртвия си дядо. „Какво се е случило тук? Какво?“ Трябваше да си спомни. Сърцето ѝ биеше все по-тежко, кръвта шумеше в ушите ѝ. Плясък на вода. Писъци. Дали си спомняше единствено за смъртта на дядо си и за своята собствена реакция в онзи момент? Или нещо друго, нещо друго... О, Господи, кажи ми какво е станало тук? Джори се опита да се концентрира, да разбули тайните, които стояха заключени в паметта ѝ. Беше толкова близо, толкова близо...

И тогава чу шум зад гърба си, който бързо я изтръгна от вцепенението ѝ. Точно в мига, когато щеше да си спомни, мига, в който щеше да улови изплъзващия ѝ се образ. Шумът накара Джори да обърне рязко глава и да извика изненадана. Не видя нищо, освен

сивите скали и дърветата, заобикалящи езерото. Но там, в гората, имаше нещо. Нещо... Или някой... Този път беше сигурна, че не е било койот, нито катеричка, нито сърна. Чувстваше върху себе си нечий поглед, погледа на човек, който я наблюдава.

— Кой е там? — извика разтревожена, като се опитваше да не показва колко е уплашена. — Кой е там?

Никой не ѝ отговори. Опита се да си внуши, както беше направила преди малко, че това е плод на въображението ѝ. Но знаеше, че не е. Този път не беше сама в гората. Някой се криеше в клоните на дървото зад голямата скала и наблюдаваше. Сигурно усещаше, че е завладяна от ужас.

— Знам, че си там! — Гласът ѝ беше висок, силен. Водите на езерото го отразиха. — Излез!

Нищо. Тишина. Тъкмо започна да си мисли, че е загубила разсъдъка си и че там, разбира се, няма никой, когато чу шума. Не можеше да бъде сбъркан с нищо друго. Шум от стъпки. Някой стъпваше върху повехналите листа, които покриваха земята. Джори изпита силна паника, но остана неподвижна. Чакаше. Още една крачка: И тогава иззад дърветата излезе една фигура. При вида на познатото лице тя си пое дълбоко дъх.

Сойър видя как Джори силно пребледня и как очите ѝ се разтвориха широко.

— Всичко е наред — каза ѝ той, като бързо приближаваше към нея. — Аз съм.

— Ти си ме проследил? — попита тя, като че ли това не беше очевидно, и направи крачка към него. — Как можа? Помолих те да ме оставиш сама за известно време.

— Знам, Джори, но не можах... Когато те видях да тръгваш към гората... Не можех да те оставя сама. Вече три жени бяха убити, а онзи, който ги е убил, е все още на свобода. Не можеш да рискуваш живота си.

— И затова си ме проследил — каза тя с леден тон и поклати глава. — Помислил си, че е твой дълг да ме защитиш. Нали така?

Той сви рамене.

— Точно сега не можеш да разсъждаваш трезво. Загуби две от приятелките си само за няколко дни. Джори...

— А ти си загубил сестра си — сряза го тя мрачно. — Ти също не разсъждаваш трезво. По някаква неизвестна за мен причина си мислиш, че трябва да защитавах мен, защото си загубил нея.

Той остави думите ѝ да достигнат до съзнанието му и бавно кимна. Не можеше да отрече истината в тях.

— Тревожа се за теб, Джори. Ти си ми скъпа. — Направи още една крачка към нея.

Очакваше, че ще се опита да отстъпи, но тя не го направи. Остана на мястото си. Гледаше го с огромните си очи, които бяха зелени като мъха, който растеше по скалите, заобикалящи езерото.

— Ако изпитваш някакви чувства към мен, ще ме оставиш сама — каза тя тихо. — Ще ме оставиш да си тръгна.

— Не аз те задържам тук.

— Напротив, ти ме задържаш тук! — бурно запротестира тя. Очите ѝ блестяха. — Всеки път, когато се опитам да остана сама, да си тръгна, ти ме следваш.

— Тревожех се...

— Не е твоя работа да се тревожиш за мен. Ние почти не се познаваме, Сойър.

Очевидно беше, че и тя самата не си вярва. Избягваше да среща погледа му. Гледаше към дърветата зад гърба му. Той направи още една крачка към нея.

— Познаваме се достатъчно добре, Джори.

Тя не отговори.

— Ти каза, че нямаш нужда от мен, че можеш и сама да се грижиш за себе си — продължи да говори той. — Може би наистина е така. Но аз имам нужда да се грижа за теб. Искам да знам, че си в безопасност. Без значение каква е причината за чувствата ми.

— А какво ще правиш, когато се върна в Ню Йорк? Ще ми се обаждаш на всеки кръгъл час, за да си сигурен, че не съм изпаднала в беда?

— Когато се върнеш в Ню Йорк, с теб всичко ще бъде наред!

Изведнъж се запита дали това е истина. Беше приел, че опасността я дебне тук, в Близърд Бей. Но сега разбра, че сенките, които вижда върху лицето ѝ, не са се отдръпнали. Тя щеше да си

тръгне, да си отиде у дома, но върху лицето ѝ все още висеше сянката на смъртта. Той тежко преглътна. Сложи ръце на раменете ѝ. Тя трепна, но не се отдръпна.

— Джори — каза той, като я гледаше внимателно, — трябва да ме изслушаш. Ти си в опасност. Не мога да ти кажа откъде знам, но го знам.

— Защо не можеш да ми кажеш?

„Защо не мога?“ — запита се той. Защо просто да не ѝ признае истината, цялата истина? Защо да не ѝ каже истинското си име? Защо да не ѝ разкаже за живота, който води в Мичигън? Защо да не ѝ каже за виденията, които има — за нея, за Ребека и за Сюзън? „Защото тя няма да ми повярва. Сюзън не ми повярва, а тя ме обичаше. Защо тогава Джори да ми вярва?“ Джори не го обичаше, или поне така мислеше. И той самият не беше влюбен в нея. Онова, което изпитваха един към друг, беше страст, плътска страст. Чисто физическо привличане, нищо повече. И никога не би могла да прерасне в нещо повече. Докато успяваше да вярва в това, щеше да се чувства щастлив.

— Не мога да ти кажа нищо повече, Джори — чу се да казва. — Просто... ми се довери.

Тя се усмихна, но очите ѝ гневно просветнаха.

— Да ти се доверя — повторя тя. — Защо да се доверявам на човек, който се промъква зад гърба ми, следва ме, отправя ми странни предупреждения, а не ми обяснява поради какви причини трябва да се вслушам в тях? Защо да вярвам на мъж, който, след като ме е любил, ми обръща гръб и ми казва да изчезвам от живота му? Защо да вярвам на човек, който очевидно не може да изпитва истински чувства, който е егоист...

— Егоист? Не може да изпитва истински чувства? — Той я гледаше, като не знаеше дали да вярва на ушите си. — Мислиш, че съм те използвал, нали? Че съм те използвал, за да си доставя удоволствие, а после съм те захвърлил, защото не ме интересува?

— А какво друго бих могла да си мисля?

— Но аз искам да отидеш в Ню Йорк, защото си ми скъпа, Джори. Така трябваше да постъпя и преди с...

Сюзън. Той затвори очи, защото изпита силна болка, и се опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото му. Знаеше, че ако отвори очи, от тях ще потекат сълзи.

— Джори — прошепна и поклати глава, — просто си тръгни. Сега.

— Но колата ти...

— Просто си тръгни. Ще я взема по-късно. Не мога...

Не можеше да я погледне. Не искаше да я види как си тръгва. Щеше да му е по-лесно да се раздели с нея сега.

— Тръгвай — повтори той с дрезгав глас.

И тогава почувства ласката. Тя галеше нежно бузата му. Отвори очи и я видя, застанала пред него, с очи, вперени в неговите, и с ръка, вдигната за нова ласка. Хвана дланта ѝ и я отместа.

— Сойър — каза тя нежно, — ти изпитваш силна болка. И тя не е причинена само от смъртта на сестра ти. Имало е и още някой, нали? Жена, която си обичал. И която си загубил.

— Откъде знаеш?

— Затова не искаш да ме допуснеш до себе си, нали? А не защото не ме обичаш. Сбъркала съм по отношение на теб, нали?

Той преглътна силно и кимна. Тя протегна ръка, взе стиснатата му в юмрук длан в своята и нежно разтвори пръстите му.

— Сойър — каза тихо, — всичко е наред. Разбирам те... сега...

— Не. Не е възможно да разбереш какво изпитвам.

— Тогава ми помогни.

— Не прави това, Джори.

— Заслужавам да ми отговориш.

— Защо? Защо просто не оставиш нещата такива, каквито са? Просто ме остави и си тръгни — каза той на пресекулки.

— Ще си тръгна. Обещавам. Но първо ми разкажи всичко.

Той поклати глава. Тя се доближи още по-плътно до него. Притисна тялото си в неговото. Изведнъж, макар да беше твърдо решен да не отстъпва, нещо в него се пробуди за живот. Само близостта на тялото ѝ и топлината на ръцете ѝ бяха достатъчни, за да го възбудят.

— Не — прошепна, неспособен да откъсне очи от лицето ѝ. — Тръгвай, Джори. Сега.

Тя наклони глава назад. Продължаваше да гледа в очите му. Той ги затвори, опита се да събере сили. Тогава тя пусна ръцете му. „Ще си тръгне — разбра той. Испита едновременно и облекчение, и разочарование. — Ще бъде по-добре, ако го направи.“ И тогава отново

почувства ръцете ѝ. Те обвиха врата му, заровиха се в косата му. Преди да разбере какво се опитва да направи, тя дръпна главата му надолу и го целуна. Целувката ѝ беше по-скоро сладка и нежна, а не страстна, но разпали в него огъня на желанието. Нададе гърлен стон. Жадуваше ласките ѝ, както само един умиращ от жажда човек може да жадува глътка вода. Обви я с ръце, притисна я до широките си гърди. И си помисли, че ако успееше да я задържи така, ако времето спреше, всичко щеше да бъде наред. Прекъсна целувката за малко, колкото да прошепне:

— Искам да те любя, Джори... Моля те...

— Да — прошепна тя в отговор. Дъхът ѝ беше горещ. — За последен път, Сойър... И после трябва да...

— За последен път — повтори той и отново впи устни в нейните. Не искаше да мисли за онова, което щеше да се случи след това, не искаше да мисли за нищо.

Ръцете му вече събличаха палтото ѝ, а нейните пръсти се плъзнаха под пуловера му, погалиха кожата на гърдите му. Бързо се съблякоха един друг. Дрехите им лежах разхвърляни по земята. Двамата застанаха голи на слънчевата светлина, която струеше през дърветата. Той взе ръцете ѝ в своите и ги постави на раменете си. Дълго време стояха така и само се целуваха. Тогава, най-после, той я взе в силните си ръце и я положи на земята. Върху мъха и килима от борови иглички.

— Добре ли ти е така? — попита я той и се вмъкна между разтворените ѝ бедра.

Тя кимна. Сойър се вгледа дълбоко в очите ѝ, а тя протегна ръка към него. Взе го в дланта си и той почувства как пулсира и се напруга при нежния ѝ допир. Насочи го към влажната плът, към най-съкровеното си място. Той се опита да удължи този миг, да го запомни. Да запомни как слънчевата светлина се отразяваше в очите ѝ и ги караше да изглеждат почти прозрачни — като зелените бутилки, които бяха хвърлени по брега на езерото. Да запомни как лекият ветрец рошеше косата ѝ, как повдигаше черните ѝ къдри и ги спускаше над веждите ѝ.

Най-после влезе в нея и тихо въздъхна от удоволствие. Беше копринено мека и топла. Очите им се срещнаха. Той започна да се движи бавно и ритмично. Искаше това да трае вечно. Тя следваше

движенията му. Обви талията му с бедрата си, нагоди се към него и към ритъма. Дори дишането им беше в синхрон и, за първи път, той разбра какво е наистина да правиш любов, да съединиш тялото си с другото така, че да станат едно цяло. Разбра какво означава двама души да се слоят в едно. „О, Джори, не искам това да свършва — помисли си той и в същия миг почувства как в него се надига мощен оргазъм. — Не искам да бъда отново сам.“ Той гледаше в очите ѝ, а тя — в неговите. Като че ли четяха мислите си, като че ли споделяха всичко без думи. Имаха нужда един от друг. Тя леко промени положението на тялото си под неговото. Движението, колкото и леко да беше, усили удоволствието, което той изпитваше. Продължи ритмичните си движения, макар инстинктът да му подсказваше да направи друго. Копнееше движенията му да станат по-силни, да усети по-осезателно меките ѝ влажни стени, да доведе и двамата до очакваното освобождение. „Не. Не бива. Не можеш да прекратиш удоволствието.“ Джори като че ли усети колко отчаяно той се опитва да забави неизбежното. Тя също преустанови движенията си. Двамата останаха неподвижни. После той се повдигна на лакти, почти се отдръпна от нея. Беше останал без дъх, беше доведен до полуда. Беше оставил само главичката на члена си вътре, а останалата част от него гореше и пулсираше от желание да се докосне до нея. Струваше му се, че е попаднал в ада. Още малко и щеше да изпадне в агония. Остана така дълго. И отново потъна в нея, бавно, сладно. И двамата въздъхнаха от удоволствие. Лекият ветреца раздвижи клоните на дърветата, разроши косата ѝ, допря я до неговото рамо. Той наведе глава и я целуна дълбоко и страстно. Вкусваше сладостта ѝ, усещаше тялото ѝ под своето, членът му беше дълбоко потънал във влажната ѝ плът. „О, Джори! О, Джори... само да можеше това да продължава вечно.“ Когато почувства, че не издържа повече, той отлепи устните си от нейните и отново повдигна бедра. Необходими му бяха всичките сили, за да остане така, да не навлезе в нея и да сложи край на всичко. Още един път се вгледа в очите ѝ. Разбра, че моментът е настъпил и направи силен тласък напред. Влезе в нея дълбоко, до самата ѝ сърцевина. Тялото ѝ неудържимо се разтресе. Тя отвори уста и извика, вплете пръстите си в косата му. Той също се отдаде на удоволствието. Беше стигнал до точката, от която няма връщане назад. Оргазмът приближаваше. И за двамата. Той поднови ритмичните си движения и

почувства как се разтваря в нея. От устните му тихо се отрони нейното име.

— Джори...

— Знам. — Тя го погали и си пое дълбоко дъх. — Знам.

Задоволен и опустошен, легна до нея и положи глава на рамото ѝ. Погали бедрата ѝ. Искаше отново да почувства сладката ѝ влага. Беше изтощен до смърт. Искаше да затвори очи и да потъне в дълбок сън. Като че ли беше намерил спокойствието и душевния мир, които му бяха липсвали през последните години. Отначало беше изцяло погълнат от работата си, а после беше положил неимоверни усилия да открие убиеца на сестра си. Водеше напрегнат и самотен живот, без забавления, без човек, който да го утеши. И ето, най-после, сега, имаше Джори, сладката Джори, тук, до себе си. И за него щяха да настъпят ведри, спокойни дни.

ГЛАВА 15

Джори отвори очи и премигна. Беше загубила чувството си за време и място. Къде беше? Какво се беше случило? Изведнъж си спомни, че е при езерото и че двамата със Сойър се бяха любили, а после бяха заспали. Той лежеше до нея, главата му беше положена на рамото ѝ, очите му бяха затворени. Все още спеше. Тя се изненада от това, колко млад изглежда — почти като момче, като русокосо малко момче. Лицето му беше спокойно. Сънят бе премахнал бръчиците, които се образуваха около очите и устата му, когато беше разтревожен. Не искаше да го събужда, затова остана да лежи неподвижно. Все още не беше готова да се изправи лице в лице с него, нито с онова, което се беше случило между тях. „За последен път“ — спомни си своите собствени думи. Този път беше последният. Желанието и на двамата беше такава. И двамата не очакваха нищо повече. Невъзможно беше да получат повече. „Но аз не съм готова да му кажа сбогом — помисли си Джори, докато го гледаше как спи на рамото ѝ. — Знаех, че краят приближава, но не съм готова.“ Тя внимателно и тихо се изправи до седнало положение. Веднага щом се откъсна от топлината на неговото тяло, я преряза студеният въздух. Слънцето грееше прекалено ярко за месец ноември, но тя беше гола, затова бързо протегна ръка към червения пуловер сред купа дрехи, които лежаха наблизо. По него бяха полепнали борови иглички и тя внимателно ги отстрани, преди да го облече. Сгуши се в топлата дреха и се запита какво да прави, как да постъпи. Да го почака ли да се събуди, или да се облече и да си тръгне? По този начин щеше да си спести необходимостта да се сбогува с него. Щеше да бъде по-лесно и за двамата. Знаеше, че това е правилното решение. Протегна ръка към дънките. Белите ѝ копринени бикини все още бяха в тях. Той сигурно щеше да изпита облекчение, когато се събудеше и откриеше, че нея я няма. „Ами колата му, която все още е на магистралата?“ — запита се тя, макар да знаеше, че само си търси извинение. Причината не беше достатъчно основателна, за да остане. Той щеше да намери кой да го откара до там. „Но кой? Той няма

приятели в селото. Освен това, наистина ли трябва да го оставиш в гората сам, заспал и гол?“ Погледна великолепното му голо тяло, изваяните му мускули и нежната му кожа. Възхити се на мускулите на гръдния му кош, на плоския и стегнат корем и проследи с поглед русите косми, които водеха надолу, към мъжката му гордост. Спомни си какво почувства, когато той, твърд и пулсиращ, беше в нея. Извърна глава и силно преглътна. Беше изпитала много повече от чисто физическо удоволствие. Знаеше, че и за двамата това беше нещо повече от обикновена страст, че чувствата им са истински. Че и телата им, и умовете им, и сърцата им — всичко в тях е в хармония, в идеална хармония. Джори беше готова да повярва, че това може да бъде така винаги. Почти беше повярвала. Тя рязко обу бикините, а после и дънките си. Изправи се и потърси чорапите си. Обу единия, но никъде не можеше да намери другия. Софър се размърда леко и въздъхна, прошепна нещо насън. Нейното име. Тя замръзна на място и го погледна. Очакваше да се събуди и да я погледне изпитателно. Знаеше, че не би могла да понесе отново студения поглед на сините му очи, нито пък студенината в гласа му, ако отново и каже, че е време да си тръгва. И сама знаеше, че вече е време. Но поне можеше да се наслаждава по-дълго на настоящия момент. Почака, докато се увери, че той няма да се събуди. Чу плясък на вода. Вдигна поглед и видя една патица да се гмурва в езерото. Очевидно, не беше доловила тяхното присъствие. Видя как патицата заплува към далечния край на езерото. Остана загледана във водите му. Отново се опита да си спомни миналото. Всичко пред очите ѝ се завъртя, замъгли... Тя се понесе назад през годините, назад и все по-назад...

В съзнанието си се видя пак така, загледана в езерото, но не от мястото в просеката, където стоеше сега, а откъм дърветата, които обграждаха водите му. Беше се сгушила в клоните на един бор и надничаше през тях, наблюдаваше нещо. Не беше облечена в дънки и прекалено голям за нея червен пуловер. Беше месец юни и тя беше само по къси гащета и потник. Комарите хапеха голите ѝ крака. Раменете и гърба я боляха, защото бяха изгорели от силната слънчева светлина. Винаги получаваше изгаряния през първите няколко дни на лятото, защото никога не вземаше мерки да предпази по градски

бялата си кожа от слънчевите лъчи. Въздухът беше горещ и като че ли ѝ тежеше. Наоколо гъмжеше от насекоми. Беше късен следобед и сенките, които дърветата хвърляха върху водите на езерото, започваха да се удължават. Вдъхна дълбоко аромата на орлови нокти и борова смола, на влажна почва и водорасли. Носът я засърбя и тя разбра, че ще кихне. Но успя да се сдържи. Знаеше, че трябва да стои много тихо и изобщо да не мърда, за да не чуят, защото...

И изведнъж се върна отново в настоящето. „Не!“ — извика тя наум и се опита отново да се потопи в спомените си. „Върнете се!“ — викаше на образите от миналото, но те си бяха отишли. И тя стоеше, напълно объркана. „И защо е било всичко това? — Смръщи вежди и огледа редицата дървета. — Защо съм се крила тук и съм гледала към езерото?“ Озадачена и разочарована, се опита да улови изплъзващите ѝ се образи. Но напразно. Опита се да размисли над онова, което току-що си беше спомнила, преди и то да се е изтрило от съзнанието ѝ. Но всичко, което разбра със сигурност, беше, че се е крила в клоните на дърветата и е наблюдавала нещо или някого. И не е била сама. Успя да се досети за това и изпита странно чувство на неудобство. Защо? Кой е бил тогава с нея, скрит в гората? Джори стисна дланите си в юмруци и затвори очи, за да се вгълби в спомените си. Но не успя да си спомни нищо повече. Заплака горчиво заради безпомощността си. Беше толкова близо, толкова близо до спомена, който ѝ трябваше. Чувстваше се така, все едно блъска и удря по здраво заключена врата, която отказва да се отвори. Най-накрая се предаде и извърна поглед от езерото. Отново погледна към Сойър, който все още спеше. Отиде тихо до него и се загледа в гърдите му, които се вдигаха и спускаха ритмично. И тогава видя чорапа, който търсеше. Подаваше се изпод якето на Сойър. Джори успя да го измъкне и да го обуе, а после грабна обувките и якето си. Не посмя да се забави, за да ги облече там. Колкото повече се бавеше, толкова по-голяма беше вероятността той да се събуди. А тя не искаше това. Искаше просто да си тръгне... сега. Да се махне от това място и от загадъчните спомени, които събуждаше у нея. Да избяга от този мъж, чието сърце никога нямаше да ѝ принадлежи. Обърна му гръб и започна да се прокрадва през гората. Почти беше успяла да се скрие, когато чу гласа му:

— Джори? Къде отиваш?

Тя се спря и тихо изруга. Обърна се с лице към него. Беше се събудил, седнал и вперил поглед в нея. Лицето му не беше ни най-малко сънливо. Изглеждаше напълно буден, много разтревожен и съзнаващ какво се опитва да направи тя.

— Бях тръгнала обратно към къщата. — Изненада се, когато думите ѝ прозвучаха неуверено. Направи всичко възможно гласът ѝ да прозвучи твърдо, когато добави: — Вече става късно, а аз искам да си тръгна, преди да се е стъмнило.

Той вече се беше облякъл, когато тя спря да говори. Движенията му бяха толкова бързи, че след няколко секунди вече я беше настигнал и вървеше до нея.

— Няма ли да си обуеш обувките? — попита я, като хвърли поглед към маратонките, които тя стискаше в ръка. Не беше облякла и якето си, стискаше и него в треперещата си ръка.

— Аз... забравих — отговори тя, наведе се, обу първо едната, а после и другата маратонка. Бързо завърза връзките им и се изправи лице в лице със Сойър.

— Готова ли си да тръгваме? — Очевидно нямаше да повдигне въпрос за това, че тя се беше опитала да се измъкне, без да се сбогува с него. Оставаше ѝ само да кимне. Дватама тръгнаха към къщата.

Джори настоя тя да кара колата, докато отиват към магистралата. Това не изненада Сойър. Беше го очаквал и затова не започна да спори, когато тя му каза да седне на мястото до шофьора. Когато потеглиха по алеята, която водеше навън от имението, умът му заработи трескаво. Искаше да ѝ каже нещо, нещо, което да изрази чувствата му, но не можеше да се сети какво. Този последен път, когато бяха заедно, промени всичко. Досега беше успявал да се преструва, че може да я забрави. Че това, което изпитва към нея, е просто плътска страст и нищо повече. Но докато се гледаха в очите, с тела, вплетени едно в друго, той беше усетил, че чувствата и на двамата са по-дълбоки. Чувствата му към нея бяха дори по-силни от онези, които изпитваше към умрялата си съпруга. Бяха по-силни от гнева и вината след убийството на сестра му. Но това не можеше да промени нищо... нали? Тя щеше да си тръгне. И той нямаше да се опита да я задържи. Копнееше да научи за какво мисли. А тя гледаше право напред. Или

наистина беше, или се преструваше, че е съсредоточена изцяло в пътя. Като че ли ѝ беше много трудно да кара колата по павираната алея с двайсет мили в час. Прочисти гърло да каже нещо, но замълча, защото нищо не му идваше наум. Нима беше изминал само час от когато лежаха голи на земята, вплели ръце и тела? Беше се събудил, защото я беше сънувал — нищо конкретно, само лицето ѝ, а тя се смееше и го гледаше с влюбени очи. Беше негова. А сега образът от съня му беше изчезнал. Беше прогонен от суровата действителност. Тя си заминаваше. Толкова лесно беше да се развали магията. Искаше да обхване лицето ѝ с длани, да го обърне към себе си и да види изражението ѝ. Да разбере за какво мисли тя. Но не се осмели да го направи. Ако я погледнеше, щеше да ѝ проговори. Можеше да каже нещо, за което после да съжалява. Нещо, което не би искал. Нещо, като например... „Моля те, не си отивай.“ Или: „Обичам те.“ Думите се стрелваха през ума му без предупреждение, караха го тежко да въздиша. „Обичам те?“ Но той не я обичаше. „Обичам те.“ Не можеше да ѝ го каже. Беше се закълел никога повече да не се влюбва. Любовта му към Сюзън беше причинила смъртта ѝ. Любовта към сестра му беше причина да не се вслуша в предупрежденията, че тя е в опасност. Не искаше да обича жената, която щеше да загуби и отново да се почувства безпомощен. Ако Джори не напуснеше Близърд Бей, щеше да умре. „Но дори и да си тръгне, тя пак може да умре.“ Мисълта отново дойде неканена. Този път той не побърза да я отхвърли. Замисли се над възможността опасността да я последва в Ню Йорк. Представи си Джори в големия град. Не можеше и не биваше да отхвърля страховете си. Какво щеше да стане, ако ѝ се случеше нещо в Ню Йорк? Той нямаше да бъде там, за да я защити. А не можеше да замине с нея. Мястото му беше тук, в Близърд Бей. Беше се закълел да открие убиеца на сестра си, дори за това да му беше необходим целият му живот. Убийствата на Кловър и на Ейдриън може би щяха да му дадат уликите, които липсваха в убийството на Ребека.

И отново се запита: но какво ще стане с Джори? Дали силното привличане между тях не му пречеше да усети предупрежденията на съдбата? Може би виждаше сенки върху лицето ѝ, смяташе, че в Ню Йорк я дебне опасност, само защото не искаше тя да заминава. В това имаше известен смисъл. Случваше се същото, което се беше случило и при връзката му със Сюзън.

— Ето я колата ти.

Думите на Джори го извадиха от размишленията му. Вдигна поглед и видя, че тя е намалила скоростта и се готви да отбие встрани. Неговото „Шеви“ беше пред тях — на същото място, на което го беше оставил. Видя, че слънцето бързо залязва на запад и хвърля дълги сенки по безлюдното шосе. Не му харесваше, че тя щеше да шофира съвсем сама по дългия път до Ню Йорк. Забеляза, че когато спря колата, не изключи мотора. Просто постави крак на спирачките. Ръцете ѝ продължаваха да държат кормилото.

— Джори, става късно...

— Знам. Точно затова трябва да тръгна веднага — отговори многозначително тя.

— Може би ще е по-добре да изчакаш до утре сут...

— Не — прекъсна го тя. — Тръгвам сега. Не мога да остана тук още една нощ. Не искам да се връщам в къщата на Гретхен. И не мога...

Не довърши мисълта си, но той знаеше какво иска да каже. „Не мога да остана при теб.“ Ако останеше, щяха да прекарат нощта в прегръдките си. И тогава само Господ би могъл да каже дали щеше да има сили да си тръгне. Или сега, или никога. И двамата го разбираха. Той се обърна към нея. Искаше да запомни лицето ѝ. Джори не обърна глава и Сойър дълго наблюдава профила ѝ. Забеляза, че брадичката ѝ трепери, и разбра, че тя прави всичко възможно, за да запази спокойствие. Искаше да ѝ каже толкова много неща. Че ще пази спомена за ласките, за онова, което бяха споделили. Че ако тя има нужда от нещо, каквото и да е то, ще бъде при нея, за да ѝ помогне. Че ако нещата бяха по-различни, никога не би я пуснал да си замине. Преглътна тежко и постави ръка на дръжката на вратата. Трябваше да положи неимоверни усилия, за да запази гласа си спокоен, когато каза:

— Джори, пази се и се грижи за себе си.

Тя кимна, но не го погледна. Изпитваше силно желание да я погали, да я вземе в прегръдките си. Но не го направи. Отвори вратата на колата и излезе навън в мрака. Тръгна към колата си. Тя го задмина, увеличи скоростта и изчезна зад завоя още преди той да е стигнал до „Шевито“ си. Но той забеляза, че точно преди да влезе в завоя, тя погледна в огледалото за обратно виждане. И вдигна ръка, за да ѝ каже сбогом.

Сълзите не дойдоха. Нито когато Сойър затвори вратата на колата с рязко движение, нито когато се отдалечи от нея. Не дойдоха и когато го видя за последен път в огледалото за обратно виждане, нито когато го видя да ѝ маха с ръка. Успя да запази спокойствие, докато не се озова на Главното северно шосе и не пое на юг. Тогава се чу да плаче толкова силно и високо, че се наложи да отбие колата встрани и да захлупи лице в дланите си. Не знаеше колко дълго е останала така и бе плакала горчиво. Сълзите се стичаха по бузите ѝ в непрестанен поток. Когато най-после престана да плаче и потегли, мракът се беше сгъстил и бе станал непрогледен. Включи фаровете, а после и радиото. Не искаше да слуша новини, не искаше нищо да ѝ напомня за смъртта на Ейдриън, затова го настрои на станция, която предаваше концерт на „Ролинг Стоунс“. Сега, след като беше напуснала Близърд Бей завинаги, щеше да остави всичко зад себе си. Убийствата, Сойър, своите собствени откъслечни спомени за миналото... всичко. Само това можеше да направи. Почти беше повярвала, в миговете, преди Сойър да слезе от колата, че той ще я помоли да остане. Ако го беше направил, щеше да се отпусне в прегръдките му и да отговори да. Слава Богу, че не беше казал нищо. Тя въздъхна тежко и увеличи звука на радиото. Искаше да удави мислите си в музиката. Но те продължиха да я измъчват. Непрекъснато си спомняше събитията от последния ѝ ден в Близърд Бей. Стигна до заключението, че беше постъпила правилно, като си беше тръгнала. Мястото ѝ не беше в Близърд Бей. Но дали беше в Ню Йорк? Какво я чакаше там? „Животът ти е там — напомни си тя. — Там е семейството ти, апартаментът ти и приятелите ти.“ Да, време беше да се върне у дома. Но когато мислеше за Ню Йорк, вече не го възприемаше като свой дом. Знаеше, че никога не би могъл да се превърне в такъв. Но и в Близърд Бей нямаше свой дом. Дядо Мей не беше сред живите, а огромната каменна къща беше пълна с непознати наематели. И Сойър живееше там. Откакто дядо Мей беше починал, тя се беше чувствала защитена, като в собствен дом, само в прегръдките на Сойър Хаульнд. А това никога вече нямаше да ѝ се случи. „Трябва да се преместиш да живееш другаде. Трябва да решиш какво ще правиш с живота си и къде ще го изживееш.“ Реши, че когато се върне в Ню Йорк, веднага ще започне да прави планове за бъдещето. Но през следващите няколко часа, докато караше в нощта,

докато с всяка миля се отдалечаваше от Близърд Бей и Сойър, тя щеше да мисли за миналото и за това, дали то би могло да бъде по-различно.

ГЛАВА 16

Първото нещо, което Джори направи, когато късно през нощта влезе в апартамента си в Ню Йорк, беше да прослуша съобщенията, приети от телефонния ѝ секретар. Повечето бяха от приятелите ѝ. Едно беше оставено от майка ѝ, която не си спомняла кога Джори ще се върне от почивката си, но молеше да ѝ се обади и да ѝ каже дали ще ги посети за Коледа тази година. Последното съобщение беше от Гретхен. Най-послед се свързала с майката на Кити, която ѝ каза, че раждането започнало рано същата сутрин и че Кити била в болницата. Гретхен обещаваще да се обажда редовно на Джори и да я държи в течение на нещата. Няколко нова информация за убийството на Ейдриън. Първото нещо, което щяла да направи на другия ден, било да заведе чичо Роланд в полицията. Сойър Хауълнд не се беше обаждал. „Е, а ти какво очакваше?“ — запита се тя, остави слушалката и отиде до прозореца, който започваше от пода и стигаше до тавана. Пред погледа ѝ се простираше градът, блещукаха хиляди светлини, но единственото, което виждаше пред себе си, беше лицето на Сойър. Затвори очи, за да прогони образа му. Очакваше, че когато не е с него, ще го забрави. Рязко се обърна и отиде отново до телефона, защото изпитваше нужда да се свърже със света, който беше напуснала. Първо набра номера на баща си. Отговори ѝ икономката, която ѝ каза, че баща ѝ ще прекара нощта навън. Дали мис Мадок би искала той да ѝ се обади утре сутринта?

— Само му предайте, че съм се върнала в Ню Йорк — каза Джори сухо и остави слушалката.

Не беше в настроение да се обажда на никого от приятелите си, защото знаеше, че те ще поискат да я видят. Това можеше да почака. Сега, след като се беше върнала, календарът ѝ щеше да се изпълни със срещи, забави и други мероприятия. Винаги ставаше така. Не се обади на майка си, защото знаеше, че сега там е четири часът сутринта. Поколеба се само миг, преди да набере номера на Гретхен в Близърд Бей. Знаеше, че може би е по-добре да не го прави. Нали уж се беше

заклепа да остави всичко зад гърба си. Но си каза, че само е загрижена за Кити и за това, дали бебето вече се е родило. Гретхен вдигна още при първия звън на телефона.

— Джори! — възкликна. Изглежда, беше доволна да чуе гласа ѝ. — Значи си се прибрала без проблеми. Опитах се да ти се обадя порано, но ти не беше там. Тревожих се. Колко трае пътуването?

— Само няколко часа — отговори Джори. — Но спрях на едно-две други места, преди да се прибера в апартамента си — излъга тя, защото не желаше да казва на Гретхен кога е потеглила от Близърд Бей. Гретхен щеше да поиска да узнае защо е тръгнала тогава, а тя не искаше да разказва на никого за няколкото откраднати мига, които беше прекарала в прегръдките на Сойър Хаулънд.

— Получи ли съобщението ми за Кити? — попита Гретхен.

— Да. Бебето още ли не се е родило?

— Току-що се обадох в болницата. Тя е в хирургията. Предполагам, че засега няма да научим нищо друго.

— Ще ми кажеш ли какво става? Искам да изпратя подарък на бебето — каза Джори.

— Ще ти се обадя веднага щом науча, че е родила.

— Още ли не са открили нищо ново по убийството на Ейдриън?

Настъпи тишина, преди Гретхен да отговори:

— Все още нищо. Но, както вече ти казах, ще говоря с детективите за чичо Роланд.

— Не си казала на чичо си какво видях, нали?

— Аз дори не съм го виждала. Предполагам, че все още спи в стаята си. Но няма да му кажа нищо и когато се събуди. В случай че...

— Знам, че ти е трудно, Гретхен. Чуй ме, моля те, бъди внимателна, когато оставаш сама в къщата с него.

— Ще внимавам. Карл обеща да прекара нощта с мен.

— Той там ли е?

Гретхен замълча за миг, после каза:

— Още не. Сигурно е зает с документацията в офиса си. Сигурна съм, че след малко ще дойде.

Джори не направи никаква забележка, защото си каза, че връзката между Гретхен и Карл не е нейна работа.

— Виж, Гретхен, вече ще затварям — каза тя, внезапно изпитала досада. — Ще ти се обадя скоро. Моля те, обади ми се, ако ти

потрябвам за нещо.

— Ще се обадя — обеща Гретхен. А Джори се запита какво да направи, ако Гретхен се обади и я помоли да се върне в Близърд Бей. Дали щеше да го направи?

„Не мога — каза си тя и остави мобифона на мястото му. — Никога вече няма да се върна там.“ С дълбока прозявка, тя се съблече бързо, изми лицето си, отиде в спалнята и легна в огромното си легло. И веднага потъна в сън без сънища.

Сойър внимателно изряза статията от вестника и я залепи в албума, след което отново прочете заглавието.

УБИТА Е ИЗИСКАНА ДАМА, ЧЛЕН НА ВИСШЕТО ОБЩЕСТВО В БЛИЗЪРД БЕЙ

Според статията, Ейдриън Вон Дигън била открита във всекидневната стая на дома си с множество прободни рани, които били причината за смъртта. Няколко белези за влизане с взлом. Оръжието на убийството още не било намерено. Една от прислужничките информирала, че липсвали сребърни щипци за лед. Полицията твърдеше, че раните може да са причинени от тях. Полицията била в неведение относно убиеца, както била и при останалите два случая. Отново няколко заподозрени. Но детективите работели по няколко следи.

Сойър се замисли за чичото на Гретхен. Беше ли възможно да я побърканият убиец? Бил е в дома на Кловър в нощта, когато е била убита. Ами Ребека? Каква връзка би могъл да има с нея? Напомни си, че не е необходимо да съществува някаква лична връзка. Серийните убийци много често избираха за свои жертви напълно непознати хора. А Ребека беше толкова сладка, наивна и доверлива. Щеше да съжали стария глухоням човек. Ако се бяха срещнали, те щяха да станат приятели. „О, Ребека, какво се случи с теб?“ — запита се отчаяно Сойър. Нямаше да намери покой, докато не разбере. Не можеше да разчита на полицията, че ще намери убиеца. Съставът на местните

полицаи не беше многоброен. Нямахме никакъв опит с убийствата. Те умееха само да късат билети и да хващат мечки, които бъркат в кофите за боклук. Едва ли щяха да хванат убиеца. Освен, това те трябваше да се придържат към правилата. Да търсят улики и да разпитват заподозрените. А Сойър не беше възпрепятстван от нищо. Реши, че първото нещо, което ще направи утре, ще бъде да проведе малко лично разследване на чичото на Гретхен. Затвори албума, в който лепеше изрезките от вестниците, и го остави в тайното скривалище над камината. Действията му му напомниха за нещо. Обърна се и видя, че плюшеното кученце на Джори все още е върху масата, където го беше оставила. То се казваше Руди, спомни си той. „Ще го взема със себе си в Ню Йорк.“ Но не беше го взела. Отново беше забравила старата си играчка. Сойър прекоси стаята и замислено го взе в ръце. Запита се дали то все още липсва на Джори. А дали той ѝ липсва? Дали не беше го забравила в мига, когато е стигнала в Ню Йорк? Запита се дали той ще успее някога да я прогони от съзнанието си. Вероятно нямаше да успее, докато се намираще тук, в Близърд Бей. Всеки път, когато се оглеждаше, виждаше по нещо, което да му напомня за нея. Точно така се чувстваше и по отношение на Съюзън. След нейната смърт го преследваха спомените за нея. Дори беше обмислял дали да не напусне Грос Пойнт, но беше разбрал, че не иска. Това беше единственият дом, който беше познал, а освен това там беше и бизнесът му. Нямахме да може да управлява седалището в Детройт, ако напуснеше щата.

Смъртта на Ребека. Сега беше изцяло отдаден на опитите си да открие нейния убиец, така както преди години беше отдаден на опитите си да постигне нечувани успехи с компанията на баща си. Тогава беше успял. Дали и този път щеше да се справи? И какво щеше да стане, след като открие убиеца? Дали щеше да се задоволи със знанието за онова, което се беше случило? Или щеше да има нужда от нещо повече? Дали щеше да иска да си отмъсти? Той въздъхна, а мислите му отново се върнаха при Джори. Ако завършеше онова, заради което беше дошъл тук, щеше да бъде свободен. Свободен да се върне в Грос Пойнт и отново да се заеме с бизнеса си, свободен да следва инстинктите си, без значение докъде ще го доведат те. А ако те го заведяха при нея? Дали тя щеше да му даде втора възможност? Мислеше, че не. Беше я наранил дълбоко. У него имаше прекалено много неща, които нито една жена, дори Джори, не би могла да

разбере. И все пак, когато ѝ беше дал да разбере, че чувствата му не му принадлежат, не беше му обърнала гръб. Беше го помолила за обяснение, но той беше отказал да ѝ го даде. Може би щеше да го разбере, щеше да разбере страха му отново да обича. Може би Джори беше жената, която щеше да успее да го върне към живота? А той може би я беше загубил завинаги. Когато си помисли за Джори и за опасността, която я дебнеше, по гръбнака му полазиха студени тръпки. Не беше успял да прогони мисълта, че ще ѝ се случи нещо лошо. Дори завръщането ѝ в Ню Йорк, на двеста мили от Близърд Бей, не беше успяло да го успокои. Бяха изминали вече няколко часа от заминаването ѝ, а страховете му, вместо да заглъхнат, ставаха все по-силни. Мислеше за нея и че нямаше да може да я защити сега. Беше обзет от паника. „Сега тя е далеч от теб. Вече не е част от твоя живот. Остави нещата така. Остави я да си отиде.“

Звънът на телефона изтръгна Джори от дълбокия ѝ сън. Трябваше да минат няколко минути, преди да успее да се досети къде е и какво става. Отметна завивките и протегна ръка към полираната масичка до леглото, като опипваше, за да намери телефона. Най-сетне напипа слушалката и я вдигна като в същото време забеляза, че небето едва започва да сивее. Беше още много рано сутринта. Кой може да ѝ се обажда по това време?

— Джори?

— Гретхен? — Тя отвори широко очи, седна и стисна здраво слушалката.

— Събудих ли те?

— Всъщност... да. Но всичко е наред. Какво има? Ти и Кити добре ли сте?

— Кити? Все още нищо не съм научила. Не за това ти се обаждам.

Джори забеляза, че гласът на приятелката ѝ е особен, безрадостен и звучи мрачно. Разбра, че се е случило нещо.

— Какво има, Гретхен? Какво не е наред?

— Толкова съм уплашена, Джори, много се страхувам... — Гласът на Гретхен заглъхна.

— Какво се е случило? В беда ли си?

— Събудих се тази сутрин и намерих бележка, забодена на възглавницата си, Джори.

— Мили Боже!

— Точно до главата си. Беше забодена точно до главата ми. — Гласът на Гретхен звучеше така, все едно че беше изпаднала в истерия. — Джори, докато съм спяла, в стаята ми е влязъл някой. Някой е оставил тази бележка...

— Какво пишеше в нея?

— Пишеше... — Гретхен си пое дълбоко дъх. — Ти си следващата.

Джори спря да диша, защото веднага разбра какво означава това.

— Отиде ли в полицията? — попита тя Гретхен.

— Още не съм. Много се страхувам, Джори. Страхувам се, че ще ми се случи нещо много лошо, ако остана тук дори и минута. Трябва да се махна.

— Може да е било само шега — каза Джори, като сама не си вярваше.

— Няма начин. Никой, когото познавам, не би направил такова нещо. Сигурно е бил онзи, който е убил Кловър и Ейдриън. — Гретхен беше категорична. — Сега преследва мен. Не мога просто да си седя и да го чакам да дойде, Джори.

— Не, не можеш. Но... С кого беше снощи? С Карл?

— Не. Въобще не дойде. Обади се, за да ми каже, че е потънал до гуша в работа. Каза ми да си лягам.

Джори беше изпълнена с подозрения.

— Ами чичо ти Роланд?

— Предполагам, че е бил в къщата. Не го видях, преди да си легна. Сигурно е заспал преди мен. Но той е неграмотен, Джори. Не може да е написал онази бележка.

— Откъде знаеш? — През главата на Джори мина смразяваща мисъл. — Откъде знаеш, че е глух и ням, Гретхен?

Приятелката ѝ замълча. А после каза с глас, който звучеше странно, като детски.

— Уплашена съм, Джори. Толкова много се страхувам. Трябва да се махна оттук. Моля те... Може ли да дойда при теб?

— При мен? Тук? — изненадана, попита Джори. — Защо от всички възможни места на света искаш да дойдеш тук, Гретхен? Искам

да кажа, няма ли къде другаде да отидеш? Някъде, където ще се чувстваш в безопасност.

— Не, няма друго място, където бих могла да отида. Ти си единственият човек, когото познавам извън Близърд Бей, Джори. Но ако не можеш да ме приемеш...

— Не — побърза да я прекъсне Джори, защото се почувства виновна. Разбира се, че искаше да помогне на приятелката си.

— Всичко е наред. Мога просто да...

— Не, ела тук, Гретхен. Можеш да останеш тук с мен, докогато искаш. Ще бъдеш в безопасност. Само, моля те, не казвай на никого къде отиваш. Дори на Карл.

— Дори на Карл? — повтори Гретхен, като че ли не вярваше на ушите си. — Джори, не може да мислиш, че Карл...

— Той има ключ за къщата ти, нали, Гретхен?

— Да, но...

— Не се доверявай на никого, Гретхен. Дори на Карл — повтори тя. — Знам, че си влюбена в него. Но може би не го познаваш така добре, както ти се струва.

— Грешещ, Джори! — Гласът на Гретхен беше безизразен. — Но ще постъпя така, както ти смяташ, че е най-добре. В този момент не мога да разсъждавам трезво. Ще оставя за малко слушалката. Някой ми звъни на вратата.

Джори чу тракането на слушалката. Сънливостта ѝ изчезна, докато чакаше Гретхен да се върне на телефона. Чудеше се колко ли време Гретхен щеше да остане при нея и дали беше разумно да играе на любезна домакиня, след като беше решила да остави Близърд Бей зад гърба си, „Но това е различно — каза си тя. — Помагаш на приятелка, която е в беда. Това няма нищо общо със Сойър. Присъствието на Гретхен не бива да ти напомня за него.“ Миг по-късно Гретхен се върна на телефона и каза:

— Джони беше. Каза ми, че Кити е родила преди няколко часа. Още едно момиче.

— Всичко ли е наред при нея?

— Не знам. Изглеждаше много уморен. Казах му, че ще му се обадя, след като се прибере, защото сега разговарям с теб.

— Казала си му, че разговарям с мен? Гретхен, нима не помниш какво ти казах преди малко? Не казвай на никого, че ще заминаваш от

селото, най-малко пък къде отиваш.

— Дори на Джони?

Джори извъртя очи към тавана и преброи до три, преди да отговори спокойно:

— На никого. Трябва да внимаваш. Обещавах ли?

— Обещавам — каза Гретхен, макар и неохотно. — Ще разговарям с Джони много набързо, после ще опаковам багажа си и веднага ще тръгна. Мисля да взема влака от Олбъни. Има един, който тръгва след два часа. Ще стигна на гара „Пен“ в Ню Йорк в един и петнайсет.

— Добре, щете посрещна на гарата — каза ѝ Джори. — В края на ескалатора, който отвежда пътниците от перона.

— Добре, ще се оглеждам. Наистина се надявам, че не преча на плановете ти за деня, Джори — каза Гретхен, а в гласа ѝ се усещаше искрена загриженост. — Знаеш, че ако имаше къде да отида, въобще не бих ти позвънила.

— Знам. Радвам се, че позвъни на мен. Не се тревожи, нямах никакви планове за днес.

„Днес трябваше само да реша какво ще правя с останалата част от живота си. Господ ми е свидетел, че не знам откъде да започна.“

Когато чу задната врата да се отваря, Сойър залепи гръб за стената. Скри се зад рододендрона, който беше висок колкото него. Надникна зад овалните листа и видя Гретхен Екхард да се измъква от задната страна на къщата. Носеше куфар, който остави на стъпалото до себе си. Обърна се, за да заключи задната врата. Сойър я видя как отново взе куфара и слезе по стъпалата, как бързо отиде до колата, паркирана пред гаража. Влезе в колата, запали двигателя и подкара по алеята, без да го забележи или да усети по какъвто и да било начин присъствието му. Не разбра, че някой я наблюдава. Къде ли отиваше? Защо напускаше сега, по време на разследванията на убийствата? Остана дълго време скрит зад рододендрона, в случай че Гретхен се върне в къщата. Най-после, когато реши, че опасността е преминала, се върна към работата си. Приблужи се до напуканата стена на къщата и продължи да поправя старата ключалка на един от прозорците досами земята. Работеше бързо и безшумно, макар да знаеше, че сега,

когато Гретхен не е в къщата, работата му е много по-лесна. Имаше намерение да се вмъкне в къщата и да открие каквото може. Щеше да го направи, дори тя да беше вътре, защото предполагаше, че ще е лесно да се скрие в такава огромна къща. Но сега Гретхен щеше да отсъства известно време, ако се съдеше по куфара. Единственият човек, от когото трябваше да се крие, беше чичо Роланд. По думите на Джори старецът по цял ден спеше, а освен това беше и глух, така че дори нямаше да чуе стъпките му. Най-последно ключалката поддаде и Сойър отвори прозореца, който леко изскърца. Видя, че в мазето е тъмно, и предположи, че в него няма никой. Въпреки това се прокрадна извънредно тихо и скочи безшумно на пода. Затвори прозореца след себе си. Щеше да започне от мазето и да претърси къщата, като се изкачва постепенно нагоре. Имаше вградени шкафове и рафтове, както и няколко врати, които водеха към други стаи. По всички, без изключение, имаше паяжини, което означаваше, че отдавна не са отваряни. Имаше прекалено много места, където убиецът би могъл да скрие оръжието. „Претърсването ще ми отнеме много време — разбра Сойър и въздъхна примирено. — Може би дори цял ден.“ Нямаше какво да направи, освен да започне.

Джори се вглеждаше внимателно във всеки един натоварен с багаж пътник, който ескалаторът изкачваше към нея, и търсеше познатото лице на Гретхен. Видя я и започна да маха с ръка, но Гретхен не я виждаше. Изненада се колко не на място изглежда приятелката ѝ в Манхатън. Беше облечена в незакопчано скиорско червено яке и дънки, докато почти всички около нея бяха в делови костюми. Русата ѝ коса беше сплетена на две плитки, които обграждаха кръглото ѝ лице. Джори видя застаналата до Гретхен жена да я поглежда, да се усмихва пренебрежително и да я посочва на елегантно облечения си придружител. Джори почувства остър гняв. Обади се и отдавна забравеният инстинкт да се грижи за някого. Прииска ѝ се да се обърне към онази жена и да каже: „Хей, не се осмелявай да се присмиваш на приятелката ми.“ Да защитава Гретхен, както беше правила и преди, когато бяха деца. Но това беше преди толкова много време. Вече не бяха деца, улисани в игрите си. Освен това кой знае защо, като видя Гретхен, се почувства неспокойна. Тя ѝ напомни за всичко онова, което

беше оставила след себе си. Джори отново започна да мисли за Сойър. Тази сутрин беше успяла да го прогони от съзнанието си, защото беше заета с разопаковането на багажа си. Отиде и до „Д'Агостино“, за да купи малко храна. Но всичко, което ѝ напомняше за него, беше достатъчно да извика пред очите ѝ образа му. Както например се случи сега. Вместо лицето на Гретхен, виждаше това на Сойър. Струваше ѝ се, че с ескалатора се приближава той, а не Гретхен.

Приятелката ѝ се хвърли в прегръдките ѝ и възкликна.

— О, Джори, толкова много ми липсваше!

А на Джори се стори, че Сойър произнася тези думи.

— Как е възможно да съм ти липсвала? Разделихме се едва вчера — възрази тя, като се опита да прогони нежеланите мисли за мъжа, когото трябваше да забрави.

— Знам, но оттогава се случиха толкова много неща — каза Гретхен. — И нито едно от тях не беше хубаво.

— Ами Кити и бебето?

— Тя не е съвсем добре. Имало някакви усложнения. Правили ѝ цезарово сечение, а анестезиологът объркал нещо. Ще остане в болницата известно време. Но бебето е здраво и се чувства добре.

— Това е хубаво. — Някой бутна Джори изотзад и тя се спъна в куфара на Гретхен. — Виж какво, дай да се измъкваме по-бързо оттук. Стой плътно до мен.

И тя започна да си пробива път с лакти през тълпата, за да стигне до редицата таксито, които чакаха пред гарата.

— Сигурно си уморена — каза Джори, а Гретхен само сви рамене. — Влакът ти закъсня с повече от час.

— Радвам се, че се измъкнах от Близърд Бей — каза тя. Пръстите ѝ си играеха с една от плитките. — Онази бележка ми изкара ума, Джори.

— Не си казала на Карл къде отиваш, нали? — попита я Джори.

— Дори не говорих с него, преди да тръгна. Не се видях и с чичо Роланд. Той спеше в стаята си. Никой не ме видя, когато тръгнах.

— Добре. Тук ще бъдеш в безопасност — каза Джори с увереност, каквато не изпитваше.

Не преставаше да се пита защо убиецът е набелязал Гретхен. И дали беше успял да я проследи до Ню Йорк. Постоянно хвърляше погледи през рамо, взираше се в тълпата от хора, чакащи такси, за да

види зловещото лице на убиеца. Но срещаше само разсеяните погледи на непознати хора. Каза си, че не бива да изпада в параноя. Нямаше причини да вярва, че убиецът е проследил Гретхен във влака и че те двете са в опасност. И все пак тревогата на Джори ставаше все по-силна. Тя си спомни предупрежденията на Сойър да бъде извънредно предпазлива. „Опитвам се — каза си тя вътрешно, после отново обърна глава и се втренчи в пространството зад гърба си. — Опитвам се, но не преставам да се питам дали все пак нямам нужда от твоята закрила.“

Беше почти пет часът, когато Сойър най-после стигна до последния етаж на къщата. Никой не го беше обезпокоил през всичките тези часове, докато беше тършувал в шкафови и под легла, под възглавничките по диваните и на всевъзможни други места. Вече започваше да се пита дали не е единственият човек в къщата. Нямаше и следа от загадъчния чичо Роланд, нито пък никакви доказателства, че той е убиецът. Претърсването беше безрезултатно. Но когато беше влязъл в стаята на Джори, се беше развълнувал силно. Разбра, че това е нейната стая още в мига, когато беше отворил вратата. Присъствието ѝ все още се усещаше. Дълго време седя на леглото ѝ и беше мислил за нея. Питаше се дали е добре. Чувството му на безпокойство нарастваше. С напредването на деня то започна да става непоносимо. Може би беше предизвикано от къщата, каза си той и отвори вратата на първата спалня на третия етаж. Усещаше се нещо студено и зловещо, нещо, което го караше да пожелае да се махне по-скоро оттук. Но продължи методично да претърсва третия етаж, като бавно се придвижваше от стая в стая, докато му остана само една затворена врата. Онази в края на коридора. Той се поколеба, защото разбра, че ако чичо Роланд е в къщата, може да е само зад тази врата. Нямаше къде другаде да бъде. Когато постави ръка на бравата, Сойър беше обзет от странно предчувствие. То беше толкова силно и обезпокояващо, че той отдръпна ръката си. Какво ли го чакаше от другата страна на вратата? Дали щеше да намери ключа, водещ към разгадаването на трите убийства? Или щеше да влезе в капан? Овладея нервите си и отново протегна ръка към бравата. Успя да се пребори с лошите си предчувствия и откряна вратата. Само малко, колкото да види, че в стаята е тъмно. Това беше добър знак. Ако чичо Роланд

беше там и беше буден, той щеше да е запалил лампата, защото навън се беше спуснал здрач. Така че или в стаята нямаше никого, или чичо Роланд спеше. Или... Ами ако чичо Роланд тихичко го причакваше, скрит в мрака? Имаше само един начин да разбере. Сойър събра всичките си душевни сили и бавно отвори вратата. Трябваше му известно време, за да свикне с полумрака в стаята. После направи крачка напред... И замръзна на място ужасен.

ГЛАВА 17

— Джори, тук просто е... просто е...

Гретхен стоеше в средата на стаята, онемяла от възторг. Въртеше се бавно на всички страни, за да огледа мебелите, които бяха последна мода, дебелия ориенталски килим, вазите, картините. През високия от пода до тавана прозорец се разкриваше панорамна гледка на града. Най-после Гретхен каза:

— Сигурно ти е било ужасно неудобно в моята къща.

— Неудобно? Разбира се, че не, Гретхен. Много ми беше приятно да остана при теб.

— Но как успя да се примириш с обстановката в моята къща, когато си свикнала с всичко това? Живееш наистина в разкошен луксозен апартамент.

— Предполагам. — Джори се опита да види дома си с очите на Гретхен.

Знаеше, че е права. Но на нея домът ѝ изведнъж ѝ се стори безинтересен. Празен. Апартаментът беше съвсем точно копие на образец от списанието „Архитектурен справочник“ или „Красивият дом“ и не приличаше на място, в което един едър, небрежно облечен мъж би могъл да се разхожда по ботуши, изкаляни в полето, или пък да хвърля омазнените си работни дрехи по пода. Не приличаше на място, където едно дете би могло да се излежава на дивана и да гледа телевизия, докато яде мазен сандвич или филия, намазана с кокосово масло или сладко от грозде. „И какво от това? В твоя живот няма нито мъж, нито дете.“

— Сега наистина се чувствам като провинциална повлекана — каза Гретхен и поклати глава. — Сигурно моята къща ти се е струвала като бардак. Дори домът на Ейдриън е нищо, сравнен с твоя, Джори.

— Гретхен! Аз обичам твоята къща. Тя има чар и собствен характер. А това тук е просто стерилна кутия. Няма много място, нито веранда, нито двор.

— Но има тераса — каза Гретхен и отиде до френските прозорци. — Може ли да изляза на терасата?

— Разбира се. Аз почти никога не я използвам — каза Джори и двете излязоха навън.

Допряха се до железните перила. Улицата беше на повече от трийсет етажа от тях и шумът от уличното движение едва се чуваше. Небето беше сиво и ръмеше лек дъждец. Мракът беше почти паднал и в някои от сградите заблестяха светлините на лампите. От срещата им на гарата бяха изминали няколко часа. Бяха отишли да обядват в любимото бистро на Джори, където сервираха френска кухня, после отново се бяха върнали в апартамента.

— Каква красива гледка — прошепна Гретхен, подпря се на перилата и се загледа в града.

— Това е „Ийст Рйвъър“ — каза Джори, като посочи с ръка. — А онова там е „Емпайър Стейт Билдинг“. А онази сграда принадлежи на „Крайслер“, онази там вдясно, която е покрита с хром.

Гретхен кимна, после погледна надолу към улицата, очевидно изпитваща благоговение.

— Много е високо — отбеляза тя и погледна Джори. — Не те ли изнервя това?

Джори сви рамене.

— Не, свикнала съм. Не ме тревожи. Тук горе е по-тихо и по-спокойно.

— Ммм. — Гретхен отново погледна над перилата, потрепери и протегна ръката си с дланта нагоре. — Знаеш ли, май започва да вали. Да се прибираме вътре.

— Добра идея.

Джори я последва във всекидневната стая, а после я разведе из апартамента. Гретхен оглеждаше подробно всяка стая, а после изразяваше възторга си, което караше Джори да се чувства малко неудобно. Точно така се беше чувствала и когато се настани в къщата на Гретхен и усети колко огромна разлика има между нейния начин на живот и този на приятелката ѝ. Гретхен правеше забележки за всичко: за кристалните прибори, за подредената с вкус трапезария, за античния меч, който висеше до камината в една от спалните и който някога беше принадлежал на член на семейство Мадок, участвал в Гражданската война. Най-накрая Джори заведе Гретхен в гостната, която имаше своя

отделна баня, и ѝ каза да се настани удобно, да разопакова багажа си и ако иска, да си почине малко.

— Не бързай. Аз ще те чакам в хола — каза тя на приятелката си. — После можем да излезем и да разгледаме града, преди да вечеряме някъде, ако искаш.

— Не знам... Малко съм уморена — отговори Гретхен. — След всичко, което преживях, ще ми е по-удобно, ако останем тук, поне днес.

— О... Нямам нищо против — каза Джори. — Просто си мислех, че щом си дошла в Ню Йорк, може би ще искаш да разгледаш града. Мислех, че разходката може да те отвлече от неприятните мисли.

— Достатъчно ми помага и това, че не съм в Близърд Бей — каза ѝ Гретхен. — Слава на Бога, че мога да разчитам на теб, Джори, Ти винаги си ми била добра приятелка. Не като другите.

Джори неспокойно се размърда.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо — отговори Гретхен, като вдигна рамене. — Ейдриън винаги ме е карала да се чувствам като нищожество...

— Тя е ужасна снобка, Гретхен — каза Джори, а после разбра, че говори за Ейдриън в сегашно време. — Искам да кажа, беше ужасна снобка — поправи се тя.

— Знам... Предполагам, че мъртвите не бива да се критикуват — отговори Гретхен. — Точно това казвах и на Карл вчера... Че не мога да изпитвам лоши чувства към мъртвите. Разказах му за Кловър, за Ейдриън и за Кити и как винаги ми се е струвало, че нямам нищо общо с тях. Но ти винаги си била различна. И това му казах, да. „Джори винаги ме е защитавала.“ Дори преди да те срещне, Карл беше сигурен, че щете хареса. Той също се грижи за мен, Джори. Точно както ти винаги си правила.

— Радвам се, Гретхен — каза Джори, но много ѝ се искаше да попита къде е бил Карл снощи, когато Гретхен е имала нужда от него.

И отново си замисли за бележката, която Гретхен беше намерила забодена на възглавницата си и за това, че Карл имаше ключове от къщата. „Не се превръщай в параноичка — каза си тя. — Това нищо не означава. Много хора имат достъп до тази къща. Тя е хотел, все пак. Непознатите идват и си отиват съвсем свободно. Някой може да е откраднал ключ и да си е извадил дубликат преди много време, без

Гретхен да разбере.“ И дори, спомни си тя, Хоб Никсън. Нима Гретхен не беше споменала, че го е наела за бояджийската работа? Ами ако...

— Джори — каза Гретхен, — знам, че ме предупреди да не казвам на Карл къде отивам, но искам да знаеш, че напразно се тревожиш. Мога да му имам доверие. Знам, че мога.

Кръвта на Джори се смръзна.

— Но не си му казала, нали, Гретхен?

— Ти настоя, нали така? — попита Гретхен и се прозина. — Може би трябва да си почина малко. Благодаря ти за гостоприемството.

— Ти си винаги добре дошла — каза Джори с кисела усмивка.

Остави Гретхен в гостната и тръгна към собствената си стая, но не можа да изхвърли от ума си думите на Гретхен. „Ти винаги си ми била добра приятелка.“ Но дали беше така? „Да, разбира се. Никога не си се присмивала на Гретхен, нито си я карала да се чувства като нищожество, нито си си вирила носа, задето тя няма приятел като всички останали.“ Но Ейдриън непрекъснато правеше това, спомни си Джори. Понякога дори Кити и Кловър вземаха участие в шегите ѝ. Но тя оставаше главната виновница. А Джори никога не беше постъпвала така... нали? Отново се вгълби в спомени за миналото, опитвайки се да си спомни.

Звънът на телефона прекъсна мислите ѝ. Побърза да вдигне слушалката, като се питаше дали не се обажда Сойър! Защо трябваше да е той? Не би ѝ се обадил тук. Всичко беше приключило, той беше част от миналото. И все пак, когато каза „ало“, почти не дишаше.

— Джори! Ти си у дома.

— Здравей, татко.

— Липсваше ми. Как мина почивката ти?

„Почивка“ беше толкова странна, неподходяща дума и не можеше да опише онова, което ѝ се беше случило през последната седмица. Тя обаче каза само:

— Прекрасно, татко.

— Успя ли да отидеш до старата къща и да я разгледаш?

„Да. Дори прекарах една нощ в нея, в леглото на мъжа, който живее в стаята, която някога беше моя.“

— Всъщност не си направих труда — чу се да отговаря. — Разделена е на апартаменти и не пожелах да я видя в този ѝ вид. Искам

да я запомня такава, каквато беше, когато дядо Мей беше жив.

— Разбирам те — въздъхна Мейвил Мадок. — Като че ли вчера старият беше жив, седеше на предната веранда и пушеше лулата си. А мама непрекъснато му натякваше, че въздухът вонял и трябвало да престане да пуши.

— Аз обожавах аромата на тютюна му — каза Джори. — Той миришеше на ванилия, нали?

— Обикновено. И аз го харесвах. Но мама — не. Тя май не харесваше нищо в татко, не мислиш ли и ти така?

— Да, май че така беше.

Джори се замисли за баба Мадок, която сега беше болна от болестта на Алцхаймер и беше настанена в частна клиника в Уестчестър. Предполагаше, че трябва да отиде да я види в някои от близките дни, макар че баба ѝ нямаше да я познае. Последния път, когато Джори беше отишла в клиниката, баба ѝ се беше обърнала към нея с името Лоте и непрекъснато я беше питала дали пчелите дават много мед. Това беше толкова потискащо, че Джори беше избухнала в ридания.

— Сега, когато пак си у дома — каза баща ѝ, — мисля, че може да се заинтересуваш от един малък проект, който съм замислил специално за теб.

— Какъв проект?

Той обясни, че ще започне строежа на нов магазин в Ню Джърси и му трябва някой, който да следи за изпълнението на работата.

— И искаш аз да го правя? — попита Джори недоверчиво.

— Да, ти ще бъдеш идеална за тази работа. Нужен ми е човек, в когото да имам доверие, а ти трябва да вършиш нещо. Време е да решиш какво искаш да постигнеш в живота, Джори.

— Знам — каза тя, като се питаше как ли баща ѝ е разбрал за какво си мисли през последните няколко дни. — Знам, че все нещо трябва да правя.

„Но не мисля, че кариера в универсалните магазини е отговорът на моя въпрос.“

— Виж, татко, може би малко да си помисля? Първо бих искала да науча повече подробности за работата, всъщност бих искала да се запозная с нея до най-малките детайли. Защо да не обядваме заедно утре?

— Ще бъде... Чакай, утре не мога. Зает съм. Вдругиден?

Джори се съгласи, защото мислеше, че Гретхен може и сама да се забавлява няколко часа. Решиха да се срещнат в един от ресторантите на „Вилидж“. След като остави слушалката, Джори се запита дали да не приеме предложението на баща си. Просто да се потопи в работата и най-после да се заеме с нещо полезно, макар то да не ѝ носи радост. Работата щеше да отвлече мислите ѝ от Сойър и от онова, което никога нямаше да се случи.

— Чук-чук.

Като чу гласа, Джори вдигна поглед и видя Гретхен, застанала на прага на стаята ѝ. Беше се преоблякла. Носеше избелели дънки и фланелена риза. Косата ѝ падаше свободно по раменете и гърба.

— Здравей — каза Джори и остави настрани вестника, който се опитваше да прочете. — Успя ли да поспиш?

Гретхен поклати глава.

— Не. Умът ми непрекъснато работи.

— Все още ли се тревожиш заради онази бележка? Наистина мисля, че трябва да се свържеш с полицията в Близърд Бей, Гретхен.

Джори предлагаше това вече няколко пъти, но Гретхен все поклащаше глава. Така направи и сега.

— Все още не мога.

— Но нали днес трябваше да се срещнеш с тях заради чичо Роланд. Нима мислиш, че не искат да те чуят? Нима мислиш, че не се питат къде се намираш в момента?

Гретхен сви рамене и отиде до масата, откъдето взе една от снимките в рамка.

— Тази сигурно е правена малко преди смъртта на дядо ти — каза тя. На снимката се виждаше възрастен човек, прегърнал осемнайсетгодишно момиче. — Спомням си, че много приличаше на полковник Сандърс. Онова лято мустаците му бяха съвсем побелели.

— Да, нали? — Джори надникна над рамото ѝ към снимката. Дядо Мей, както винаги, беше весел, но нейното лице беше тъжно и измъчено. „Заради развода е — каза си тя. — Току-що бях научила за развода и бях съсипана от новината.“ Като се взря в своите собствени очи, които я гледаха от снимката, тя отново потъна в спомени за миналото, за онова ужасно лято. Спомни си за празнината, която почувства още при пристигането си в Близърд Бей през онази година.

Никога не беше чувствала близост с членовете на семейството си, никога не беше имала истински дом, родителите ѝ дори не се преструваха, че им е приятно да бъдат един с друг. И все пак, когато ѝ казаха, че са решили да се разведат, тя беше съкрушена. Винаги си беше мечтала да има истинско семейство и истински дом. И докато родителите ѝ бяха заедно, можеше да се надява, че и това ще се случи някой ден. Но с развода и тази последна надежда се стопи. Всичко, което ѝ остана, беше дядо Мей и домът, който имаше в Близърд Бей... Но и това ѝ беше отнето няколко седмици след пристигането ѝ. Два ужасни, смъртоносни удара. А споменът за дните, които се изнизаха между тези две преживявания, се беше замъглил и дори напълно изчезнал от съзнанието ѝ. Тя отново си зададе въпроса, какво се беше случило край езерото. Спомняше си само отделни моменти от онзи ден. Някой пляскаше във водата, някой викаше за помощ. А тя се беше скрила сред клоните на бора.

— Толкова си мълчалива. За какво мислиш, Джори? — попита я Гретхен ѝ я погледна.

„Кажи ѝ. Може би ще ти помогне. Тя знаеше, че Хоб Никсън е бил твой таен обожател. И че Джони е бил влюбен в теб. Сигурно помни и други случки от онова лято. Кажи ѝ. Кажи ѝ.“

— Просто... Има нещо, което ме тревожи напоследък, Гретхен. Откакто се върнах в Близърд Бей.

— Какво е то?

— Не мога да си спомня.

— Какво не можеш да си спомниш?

— В това е проблемът. Не си спомням почти нищо от последното лято, което прекарах там. Всичко, което се случи до смъртта на дядо, се е изтрило от паметта ми. И има нещо, което много ме тревожи...

Гретхен я наблюдаваше внимателно, като че ли усещаше колко се измъчва Джори и как отчаяно напруга паметта си.

— Какво?

— Спомням си само, че се случи нещо до езерото, което се намиреше в земите на дядо. Знаем, че там умря дядо, но мисля, че не е само това. Още нещо се случи там и то, каквото и да е, ме безпокои. Ти спомняш ли си нещо?

— Да, нещо се случи там — каза Гретхен бавно. — На езерото.

— Какво?

— Беше наистина горещ и влажен следобед. Ти, аз и останалите...

— Кловър, Ейдриън и Кити?

— Да, всички ние бяхме там. Седяхме на верандата на дядовата ти къща и си говорехме за това, колко хубаво би било да поплуваме. Но само ти имаше бански.

— Да...

Изведнъж Джори си спомни, макар и смътно, онзи ден. Ядяха сладолед. Слънцето печеше жарко и тя не успяваше да ближе толкова бързо, че по ръцете ѝ да не се стича лепкава маса.

— И така, Ейдриън предложила да се гмурнем в езерото голи. Направила го, докато аз съм била в тоалетната. Когато се върнах, вие всички викахте, че идеята е великолепна. Аз не исках, но всички казваха, че се държа като малко дете, затова се съгласих.

Джори кимна. Спомни си и това. Видя колебанието, изписало се по лицето на Гретхен. Видя как се опита да се сгуши в прекалено голямата си блуза без ръкави и шорти в цвят каки, за да скрие тлъстото си розово тяло. Спомни си как ѝ хрумна, че ако изглеждаше като Гретхен, и тя не би искала да съблече дрехите си пред другите — пред слабата, мъничка Кловър, пред здравата, атлетична Кити и пред Ейдриън, чието тяло имаше идеални пропорции. И пред Джори, разбира се, която също беше слаба и стройна.

— Срамувах се заради тялото си — каза Гретхен някак отнесено. — Но повече се срамувах да не бъда като другите. Казах си, че не е голяма работа, че никой няма да се интересува от това, как изглеждам. А и беше така дяволски горещо... Спомняш ли си колко беше горещо, Джори?

Тя кимна, защото си спомни колко тежък и неподвижен беше въздухът, който сякаш висеше над езерото, и как потта се стичаше по гърба и челото ѝ.

— Ейдриън предложи да се съблечем зад дърветата, а после подред да изтичаме до водата и да скочим вътре. — Гласът на Гретхен беше започнал да трепери. — И аз отидох зад най-големия бор, защото мислех, че ще успея да се скрия зад него, и съблякох дрехите си. Сгънах ги грижливо и ги подредих на купчина...

Джори си я представи как прави това. Видя гънките тлъстина по тялото на Гретхен и как треперят ръцете ѝ, докато се съблича, а около

нея приятелките ѝ се кикотят. Ейдриън каза:

— Шт, тихо!

После видя как Гретхен колебливо направи крачка напред, към езерото, а Ейдриън се прокрадна зад нея и взе дрехите ѝ. Всичко — блузата, панталоните, сутиена, бикините, чорапите и дори гуменките. „Спри я, — викаше съвестта на Джори. — Не я оставяй да задигне дрехите на Гретхен. Това не е шега... Това е жестоко. Толкова жестоко!“ Но продължаваше да гледа тъпо напред, чувствайки се безсилна да направи каквото и да било. Не беше свързана с онова, което ставаше около нея, така както не беше свързана с нищо през онова лято. Животът ѝ се разпадаше на отделни парчета. Чувстваше се скована, неспособна да реагира.

— Когато стигнах до края на дърветата — казваше Гретхен, — зачаках някой да каже нещо, да изтича и да скочи във водата. Но наоколо цареше тишина. Тишина, Джори. Никой не издаваше и звук. Започнах да викам имената ви подред, но никой не ми отговори. Тогава нещо ме накара да се обърна и да потърся дрехите си. Още преди да видя, че ги няма, знаех какво се е случило. Знаех, че сте ги отмъкнали.

— Аз не съм... — опита се да възрази Джори.

— Всички вие. Ейдриън, Кловър, Кити и дори ти, Джори. Не ги спря. Винаги си ме защитавала. Когато се заяждаха с мен или ми се подиграваха, ти ги спираше. Но този път, само този път, не го направи. А този път беше единственият, който имаше значение.

— Не можем...

Джори затвори очи. Спомни си как тичаше през гората заедно с Ейдриън и другите чак докато излязоха на пътя, където ги чакаха Джони и група негови приятели. Спомни си, че всичко беше предварително обмислено. Великият план на Ейдриън. „Последната и най-голяма шега“, я наричаше тя. Заедно с момчетата се втурнаха обратно при езерото. Спомни си как Гретхен се беше сгушила в храстите. Беше гола и плачеше. Когато чу, че момчетата се приближават, тя изпищя и скочи във водата. Беше се запитала защо. Защо Гретхен беше скочила във водата? Защо не беше продължила да се крие в храстите? И беше разбрала: никой не би могъл да види тялото ѝ под водата.

— Бях ужасена — каза Гретхен.

Джори не смееше да я погледне. Гледаше напред в пространството, спомняйки си как Гретхен беше пляскала във водата и как беше плакала, викала на момчетата, които се криеха в храстите. А те ѝ се присмиваха и я наричаха с обидни имена. „Слонски бедра. Свински задник.“ Ужасни думи. Спомни си как се беше скрила зад някаква скала заедно с Кити, Ейдриън и Кловър. Спомни си колко истерично се смееше Ейдриън и как нервно се кискаха другите. „Спри ги! Спри ги!“ Мисълта не излизаше от ума на Джори, но не можеше нищо да направи. Не можеше да се помръдне.

— Останах в езерото с часове — каза Гретхен. — Дълго след като престанах да чувам гласовете на момчетата, както и вашите. Разбрах, че вече не се криете в храстите. Стоях там, докато замръзнах и кожата ми се сбръчка. Стъмни се. И все си мислех, че ще се върнеш, Джори. Но ти не се върна.

„Не — спомни си Джори. — Не се върнах. Тръгнах си от езерото заедно с другите. Ейдриън обеща, че ще върне дрехите на Гретхен, и то съвсем скоро. Казвах си, че трябва да се върна, да се уверя, че е спазила обещанието си. Но не го сторих.“

— Защо не се върна, Джори?

Тя премигна, като чу умолителната, плачевна нотка в гласа на Гретхен, и бавно обърна глава към нея.

— Защо не се върна? Мислех, че ще го направиш.

— Ейдриън трябваше да се върне да ти донесе дрехите.

— Не, не го направи.

Джори втренчи поглед в светлите безцветни очи на Гретхен и дъхът ѝ секна. Видя там омраза. Чиста, силна омраза.

— Аз... И какво направи ти? — шепнешком попита Джори.

— Най-после някой дойде при мен. Хоб Никсън. Сигурно е чул писъците ми. Виках и пицях, докато прегракнах. Той ми каза, че ще ми помогне.

— Хоб Никсън ти е помогнал?

— Отиде до фургона си и ми донесе дрехи. Неговите собствени дрехи. Миришеха лошо и бяха смачкани, но щеше да ми ги даде. Обаче те си имаха цена — добави тя горчиво.

— О, Гретхен...

— И аз платих цената, Джори, Нямах избор. И без това вече бях гола. Трябваше само да лежа търпеливо на земята и да му позволя да

се качи върху мен... Затворих очи, за да не виждам лицето му. Прехапах устни, за да не крещя. Защото ме болеше, Джори. Дяволски силно болеше. Беше ми за първи път.

Джори затвори очи, за да не вижда измъченото лице на Гретхен, и прехапа устни, за да не заплаче.

— Най-после всичко свърши. Хоб Никсън спази дадената дума. Даде ми дрехите си и дори ме откара у дома. И знаеш ли какво? Никога не забравих, че той ми помогна. Мисля, че нещо ни свързва. Той беше откъснат от другите хора, затворен в себе си, точно като мен. И направи онова, което смяташе за правилно при тези обстоятелства. Никога не съм го обвинявала. Не, никога не съм обвинявала него.

Нещо в тона ѝ накара Джори да отвори бързо очи. Погледите им се срещнаха и по гръбнака на Джори полазиха студени тръпки. Гретхен беше ядосана. Ужасно ядосана, бясна, дори след всички тези години.

— Обвинявах теб, Джори!

— Мен?! — попита тя, невярваща на ушите си. В главата ѝ се оформи мисъл. Толкова ужасна, толкова невероятна, че тя я отхвърли, още преди да се е оформила изцяло.

— Всички вас. Ейдриън, Кловър, Кити и теб. Уж бяхте мои приятелки. И ти, най-вече. Как можа да ме предадеш по този начин?

— Не знам — каза Джори. Гласът ѝ беше натежал от чувства. — Не знам как съм могла да постъпя така. Просто не съм била на себе си, Гретхен, Дори не си спомням.

— О, ти си толкова травмирана, че просто си блокирала? Така ли? Каж ми, Джори, защо аз не мога да блокирам? Защо споменът за това ме преследва всяка минута от живота ми? Защо ме преследва дори в сънищата ми? Имах кошмари, Джори. Всяка нощ. Докато в живота ми не се появи Карл.

Гласът ѝ омекна, стана по-нежен и лека усмивка докосна устните ѝ.

— Когато срещнах Карл и той се заинтересува от мен, реших, че ще мога да победя спомените. Мислех, че ще ме обича, че ще бъдем заедно, че ще забравя всичко, че то вече няма да има значение.

— То наистина вече няма значение, Гретхен. Просто го забрави.

— Не мога! Ти можеш да го забравиш, Джори. Аз не мога. Не разбираш ли? — попита тя, а гласът ѝ беше станал пронизителен.

Паника завладя Джори. Тя отново се опита да отхвърли ужасната мисъл, която непрекъснато се въртеше в главата ѝ. Опита се гласът ѝ да прозвучи спокойно и утешително, когато каза:

— Случило се е преди толкова много време. Сигурна съм, че никой не си спомня. Ще трябва и ти да забравиш, Гретхен.

— Никой не си спомня? — Гретхен се изсмя истерично. — Греших, Джори. Уверих се, че си спомнят. Кловър си спомни. Точно преди да умре. И с Ейдриън се случи същото. Ние разговаряхме за това. И двете се съгласиха, че е дошло време да платят за греховете си.

— Какво?

Вцепенена, Джори можеше единствено да гледа втренчено в Гретхен, като че ли я виждаше за първи път. „Тя е побъркана. Не е с ума си. Тя е убила Кловър и Ейдриън. Ще убие и мен“ — разбра тя и изпита ужас.

— Не беше лесно да ги убедя, че трябва да си платят, Джори.

Гретхен говореше така, като че ли водеха обикновен разговор. Докато говореше, се отдалечаваше от Джори. Стъпка по стъпка. Подалече от дивана. „Защо? Какво е намислила“ — зачуди се тя.

— Но аз им казах, че само така би могла да бъде изкупена вината им — продължи да говори Гретхен. — Все пак, аз страдах дълги години. И беше техен ред да страдат. И те страдаха. Повярвай ми, страданията им бяха жестоки.

Тя направи още една крачка към камината. Джори я гледаше, като отчаяно се питаше какви ли са намеренията ѝ. Вече беше сигурна, че Гретхен е дошла да я убие. Да я накара да плати, така както беше накарала останалите.

— Бях планирала да те накажа, преди да си тръгнеш от Близърд Бей. Не съм си и представяла, че ще ми се наложи да измина такъв дълъг път, за да се погрижа за това — каза Гретхен. — Но ти си замина и провали плановете ми. О, добре. Оттук нататък всичко ще тече като по вода. Първо ти, а после и Кити. Тя трябва да бъде последна. Трябваше да чакам, докато се роди бебето. Защото нямаше да е честно да накажа невинното дете, нали? Искам да кажа, че аз, все пак, не съм чудовище. — И тя се засмя високо, истерично.

— Не може наистина да мислиш това, Гретхен — каза Джори тихо. — Знам, че това не ти е присъщо. Ти не си човек, който...

— И ти не си човек, който би предал приятеля си, Джори. Но го направи. Сега е мой ред да те изненадам. Изненадана ли си? А?

Гретхен стоеше с гръб към Джори, с лице към камината. Беше абсолютно неподвижна. Умът на Джори трескаво работеше. Какво ли ще предприеме Гретхен? Тогава погледът ѝ попадна върху меча, окачен над камината, и тя разбра, в един ужасен, макар и кратък миг, какво си е наумила Гретхен. След секунда Гретхен се протегна и свали оръжието. Обърна се към Джори.

— Хайде — каза тя и диво се закикоти, — защитавай се, Джори.

— Гретхен, остави това нещо. Не можеш да го направиш.

— Ще трябва. Твой ред е. — Гретхен преобърна масата така, че да отразява светлината на лампата. — Твой ред е да изтърпиш наказанието си.

— Но те ще те хванат, Гретхен. Рано или късно, някой ще се досети, че ти си убила Ейдриън и Кловър и...

— И Ребека.

Когато произнесе името, очите на Гретхен заблестяха диво. Изненадана, Джори повтори:

— Ребека? Сестрата на Сойър. Защо си убила Ребека?

— Защото я хванах с Карл. Една августовска нощ спрях пред къщата му, за да го изненадам. Носех му вечеря в една голяма кошница за пикник. Бях се подготвила много внимателно. Печено пиле, чието приготвяне ми отне много часове, бисквити и бутилка шампанско. И ягоди. Ягодите са толкова романтични, не мислиш ли?

Джори кимна, беше онемяла.

— И тогава го видях с нея. На брега. Вървяха заедно, рамо до рамо. Видях го да я прегръща през кръста и да я потупва по гърба. Като че ли бяха любовници, Джори. Тя искаше да ми го открадне. Той беше мой. Казах ѝ го.

— О, Гретхен!

— Само исках да поговоря с нея, Джори. Когато я причаках във вилата онази нощ, исках просто да говоря с нея. Но се ядосах. Не можах да се сдържа. Обичах Карл толкова много... Не можех да го загубя.

— Карл не би искал да нараняваш хората, Гретхен — каза Джори, като се опита думите ѝ да прозвучат разумно и да убедят

Гретхен. Пред погледа ѝ беше блестящото острие на меча, който Гретхен замислено въртеше в ръце.

— Карл нищо не знае. И никога няма да узнае.

— Ако ти... — Джори с мъка преглътна. — Ако ме убиеш, той ще узнае. Защото полицаите най-после ще успеят да съберат две и две. Ще се досетят, Гретхен.

— Не и ако ти си признаеш.

Объркана, Джори попита:

— За какво говориш?

— Кловър и Ейдриън бяха убити, докато ти беше в селото. Това не е ли съвпадение? Прекрасно, нечувано съвпадение. Толкова се радвам, че се досетих. Ако си признаеш, чети си ги убила...

— Но аз няма да го направя...

— Точно преди да се самоубиеш... Ще си признаеш в една бележка. Така че, започвай да пишеш, Джори.

Изпаднала в шок, Джори най-сетне успя да възрази:

— За какво говориш? Аз нямам намерение да се самоубивам.

— Със сигурност имаш. Ще излезеш на красивата си тераса, ще се покачиш на парапета и ще се хвърлиш. Ще прелетиш двайсет и три етажа надолу и ще се разбиеш на тротоара. Но първо ще напишеш бележката. И по-добре започвай, защото в противен случай...

Острието се допря до гърлото ѝ, а после разкъса ръкава на блузата ѝ. Тя трепна, сви се, когато острието докосна голата ѝ кожа.

— Ще напишеш ли бележката, Джори?

— Ддда — задъхано каза Джори, като се опитваше да не трепери, да не помръдне нито крак, нито ръка.

— Добре. Аз ще ти кажа какво да напишеш. Имаш ли подръка хартия и химикал?

— В... в бюрото.

— Великолепно. Донеси ги.

Изведнъж Гретхен беше станала делова, като че ли вършеше най-обикновена работа. В гласа ѝ дори се долавяше удоволствие. Тя отдръпна острието на меча и разреши на Джори да прекоси стаята и да се приближи до бюрото, което се намираше до камината. Докато вървеше с треперещи крака, Джори отчаяно се опитваше да измисли как да надхитри Гретхен. Сигурно имаше нещо, което можеше да направи, нещо, което би могла да каже... „Сойър — изведнъж си

помисли тя. — Къде си? Имам нужда от теб.“ Когато се сети за него, очите ѝ се напълниха със сълзи, защото разбра, че никога вече няма да го види. Каза си, че ще стане така, още когато си тръгваше от Близърд Бей... Каза си, че всичко е свършено и че никога вече няма да го види, да го прегърне. Но едва сега разбра, че тогава не е вярвала в това. Дълбоко в сърцето си все още се надяваше. Точно затова толкова неохотно мислеше за бъдещето си, за кариерата си и дори не искаше да обсъди с баща си работата, която той ѝ предлагаше. „Исках да бъда с него. Мярвах, че ще ме последва и че все някак ще решим как бихме могли да живеем заедно...“

— Престани да се мотаеш! — излая Гретхен зад гърба ѝ. — Донеси проклетата хартия и започвай да пишеш, Джори!

— Идвам — каза тя с треперещ глас, — ей сега ще я взема.

Отвори чекмеджето, като се питаше дали вътре няма да намери нещо, което да ѝ послужи като оръжие. Ако успееше да се поразрови...

— Не се осмелявай да опитваш каквото и да било! — каза Гретхен зад нея.

Джори почувства нещо студено да опира в гърба ѝ и разбра, че е острието на меч. Отново преглътна с мъка, взе бързо хартията, която лежеше най-отгоре, и потърси нещо за писане. Бързо намери един химикал.

— Сега седни — нареди ѝ Гретхен и сложи един стол до бюрото. И пиши онова, което ти кажа.

— Добре — шепнешком се съгласи Джори. Запита се какво ли ще се случи, ако започне да пише с всички сили. Дали някой щеше да я чуе? Не. Апартаментът беше със звукова изолация. Тя се беше погрижила за това, когато се беше нанесла. Беше наела един от най-добрите специалисти, който да се погрижи да изолира шума от асансьора и наемателите, които живееха около нея. Просто един лукс в повече. А сега той щеше да ѝ струва живота. Гретхен започна да диктува, а тя — да пише. Химикалът се движеше бавно по листа, буквите бяха разкривени. Написа, че е убила две от приятелките си в пристъп на гняв, а после е решила да се самоубие. Тя пишеше бавно, опитваше се да спечели време, надяваше се, че все някой ще позвъни, или ще дойде, като по този начин предотврати неизбежното.

— А сега се сбогувай — каза Гретхен. — Кажы сбогом на всички, които са ти близки. На любящия си татко, може би...

— И на майка си... И на сестрите си... — каза Джори. — И на техните съпрузи, на племенниците и племенничките ми...

Всичко, което можеше да удължи процеса на писането, всичко, което щеше да продължи живота ѝ дори с една-единствена скъпоценна минута, беше добре дошло.

— Това вече всички ли са? — попита Гретхен, като надникна над рамото ѝ.

— Чакай да помисля... Кой още? Дали има още някой...?

„Сойър. Бих искала да кажа сбогом на Сойър. Бих искала да му кажа всичко онова, което от страх премълчах... И сега вече никога няма да имам възможност да му го кажа.“ Тя написа името му с трепереща ръка и, все още с химикал върху листа, преустанови за момент писането.

— Свършили вече? — попита Гретхен и я смушка в гърба с острието на ножа.

— Не...

„Обичам те.“ Думите дойдоха бързо и тя ги написа смело, със сигурна ръка, защото те бяха самата истина. Тя го обичаше. Запита се дали той някога ще види тази бележка. Дали щеше да повярва, че сама е сложила край на живота си. Дали щеше да повярва, че е убила Кловър и Ейдриън... Не нямаше да повярва. „Никога не би повярвал, никога не би помислил, че мога да го направя.“ В очите ѝ напиреха сълзи и тя премигна, за да не им ми позволи да потекат по бузите ѝ. Само ако и дадяха още един шанс, още една възможност да поднови отношенията си със Сойър... „Какво ли щеше да се случи между нас двамата? — запита се тя. Дали щяхме да се оженим? Дали щяхме да имаме деца? Дали щяхме да намерим мястото си в живота и да бъдем щастливи завинаги?“

— Време е, Джори.

Гласът на Гретхен я върна в действителността. Тя стоеше напълно неподвижна, изпаднала в ужас, неспособна да се изправи с лице срещу опасността. „Не може да бъде — мислеше отчаяно. — Не може това да е краят. Животът ми не може да свърши сега. Тъкмо започвах да мисля какво има значение за мен. От какво имам нужда. Имам нужда от Сойър. Искам да се омъжа за него и да му родя деца. Само това искам. Нищо повече.“

— Да излезем навън. Остави бележката тук.

Тя автоматично, без да се замисли, стана от стола и позволи на Гретхен да я изблъска от тихата стая на терасата. Чу звъна на часовника, който стоеше на полицата над камината. Килимът заглуши стъпките им. Нейното дишане едва се чуваше. Изпадна в паника. Искеше да се отскубне, да се бори, да бяга, за да спаси живота си, но знаеше, че би било безполезно. Беше като хванато в капан животно. За нея нямаше спасение. Не можеше да направи нищо, освен да приеме съдбата си. И да чака смъртта. Запита се дали Кловър, Ейдриън и Ребека са се чувствали така пред лицето на смъртта. Гретхен отвори вратата, която водеше към терасата и изблъска Джори на мокрия цимент. Сега дъждът се сипеше като из ведро. Беше се разразила истинска буря с гръмотевици. Силният вятър хвърляше дъждовните капки в лицата им. Дори да започне да пици, никой нямаше да я чуе.

— Хайде, качи се на перилата — нареди Гретхен. Джори се обърна и я погледна. Русата коса на Гретхен беше залепнала за кръглото ѝ лице. Изражението ѝ беше сурово и издаваше твърдата ѝ решителност. Беше изцяло погълната от заниманието, отдадена на нуждата да си отмъсти за онова, което се беше случило преди толкова много години.

— Никога през живота си не съм искала да ти сторя зло, Гретхен — каза Джори. — Винаги ме е било грижа за теб. Наистина.

— Не — каза Гретхен, поклати глава и присви очи. — Ти не се интересувахте от мен. Никога не си била моя приятелка.

— Бях. Не знам защо позволих това да се случи, Гретхен. Не знам какво ми стана онова лято. Бях толкова разстроена от развода на родителите си... Не бях на себе си.

Гретхен се засмя.

— И мислиш, че това би променило нещата? „Не бях на себе си“ — имитира я тя. — Е, добре, и аз сега не съм на себе си, Джори. От известно време не приличам на себе си. И ще те накарам да си платиш, така както накарах другите. Това е единственото правилно нещо.

— Не, Гретхен...

— Да, Джори. Качи се на перилата.

Джори преглътна и започна да се катери по ниските железни перила. Дъждът ги беше намокрил и те бяха станали хлъзгави. Лесно можеше да падне. „О, Господи, за какво мисля? Нали трябва да падна. Нали затова сме тук, на терасата?“ Цялата работа ѝ се виждаше нелепа.

— Хайде! — подкани я Гретхен.

Тя направи крачка напред, после още една. Протегна ръка към перилата. Бяха студени и мокри. Сложи едното си коляно върху тях, после плъзна крака си от другата страна. Възседна перилата.

— Добре — каза Гретхен. — Сега качи и другия си крак и се обърни с гръб към мен.

Джори се подчини. „Не поглеждай надолу — заповяда си тя. — Каквото и да става, не поглеждай надолу.“

— Точно така! Виждаш ли? Няма да бъде толкова лошо, Джори. Ти просто ще си седиш там, а аз ще ти дам начален тласък. Нищо няма да почувстваш. Късметлийка си, Джори. Много по-щастлива от Кловър, Ейдриън и Ребека. И си по-смела. Те ме молеха. И трите. Молеха ме да спра. Дори когато собствената им кръв ги караше да се давят, те молеха. И знаеш ли какво правех аз?

Джори леко поклати глава. Страхуваше се да отвори уста, но искаше Гретхен да продължи да говори. „Всяка секунда е от значение“ — помисли си тя, макар да знаеше, че само удължава агонията си. Никой не знаеше, че е в апартамента си, затворена с една луда. Никой не знаеше, че животът ѝ е в опасност. Освен Сойър. Той се беше опитал да я защити. Как беше разбрал за опасността?

— Смеех се — продължаваше да говори Гретхен. — Те плачеха, викаха и се молеха, а аз се смеех. Но ти, Джори, нито плачеш, нито пициш, нито се молиш. И аз не се смея. Защото ти си различна. Всичко е различно. Всъщност аз се чувствам зле. Мисля, че постъпвам неправилно.

Джори престана да диша. Седеше неподвижна, стиснала здраво перилата. Дали Гретхен нямаше да промени решението си? Дали нямаше да я остави жива? „Моля те, моля те. Господи, нека тя промени решението си.“

— О, добре — говореше Гретхен зад гърба ѝ. — Да приключваме с това. Карл ще дойде да ме вземе. Няма значение какво мислиш ти, Джори. Той ме обича. Наистина ме обича.

— Знам, че те обича — каза Джори, като затвори очи и отново започна да се моли. — Разбрах от начина, по който те гледаше последния път, когато бяхме заедно, Гретхен. Той те обича.

— Така ли мислиш?

— Разбира се. Не мога да повярвам, че не съм го забелязала по-рано. Карл е влюбен до уши в теб. Очевидно е.

— Откъде можеш да знаеш ти? — попита Гретхен, нетърпелива като малко момиченце, влюбено за първи път. — Споделил ли е нещо с теб?

— Да. Но какво ли беше то? Да видя...

— Какво ти каза? Продължавай, Джори.

„Номерът ще мине — помисли си тя. — Продължавай.“

— Каза, че мисли да ти предложи брак. Искаше да знае какво мисля аз и дали ти ще се съгласиш.

— И ти какво му отговори? Каза му, че ще се съглася, нали?

— Чакай да помисля... — Джори се опитваше да печели време.

— Не си ли му казала това? — попита остро Гретхен.

Джори се напрегна и стисна по-здраво желязото.

— Да, това му казах — побърза да се съгласи тя. — Казах му...

— Какво беше това? — прекъсна я Гретхен. — Чу ли?

— Какво?

— Някакъв шум. Като че ли нещо падна. Ей там.

— Нищо не чух...

И тогава Гретхен изпищя — внезапен, смразяващ кръвта писък, който хвърли Джори в ужас. Изведнъж се плъзна встрани и загуби равновесие.

— Не! — изпищя, като отчаяно търсеше за какво да се хване.

Едната ѝ ръка успя да сграбчи хлъзгава желязна пръчка, но краката ѝ увиснаха надолу. До земята имаше цели двацет и три етажа. Къде беше Гретхен? Какво ставаше? Тя се бореше отчаяно. Знаеше, че ако изпусне пръчката, я чака сигурна смърт. До ушите ѝ достигна шум от кавга. Чу виковете на Гретхен, чу я да проклина някого, а после тя замлъкна. Но друг глас се смеси с воя на вятъра. Глас, който викаше нейното име. Познат глас. Скъп, мил глас. Глас, който си мислеше, че никога повече няма да чуе.

— Сойър! — изпищя тя. — Помогни ми! Моля те!

— Хванах те, Джори.

Тя почувства ръката му върху своята. Той започна да я дърпа нагоре, над перилата. Ръцете му я връщаха към живота. Тя изпитваше отдавна забравено чувство за сигурност. Видя сгърченото върху циментовия под тяло на Гретхен, а после зарови лице в широките

гърди на Сойър. Той я притисна толкова силно, че тя едва успяваше да си поеме въздух. Беше жива. И той беше тук, при нея. Но защо той...? И как...? Тези въпроси не бяха важни. По-късно щеше да има достатъчно време за отговори. А сега всичко, което имаше значение, беше, че е дошъл за нея.

ГЛАВА 18

— Благодаря ви, доктор Айзън — каза Джори. Лекарят беше на средна възраст с мили, кафяви очи. Той взе палтото си, което беше поставил на стола до леглото. — Вече се чувствам по-добре.

— Е, грижете се за себе си, млада лейди — каза той и взе и чантата си. — Искам да си почивате в следващите няколко дни. Преживели сте доста необикновени неща.

— Ще се оправя. — Тя направи опит да стане от леглото. — Позволете ми...

— Легнете. Заповед на лекаря. Аз и сам мога да намеря изхода.

— Благодаря ви.

Тя се облегна на възглавниците и дръпна завивките до брадичката си. Чу стъпките на лекаря да се отдалечават по коридора. После чу тихия разговор между двамата мъже, преди входната врата да се отвори и затвори. Сойър се появи на прага. Беше вече по-спокоен.

— Как се чувстваш?

— Добре. Ръцете ме болят. Като че ли имам мускулна треска. Предполагам, че съм загубила формата си.

— Не, не си. Успя да се пребориш с дъжда и вятъра и да висеши, хваната за хлъзгавите перила на дващест и три етажа над земята, Джори. Мисълта за онова, което можеше да се случи, ме кара да треперя от страх и сега.

— Мене също. Но сега съм добре, Сойър. Докторът ми каза да си почивам само ден-два.

— Каза го и на мен. Приятен човек. Не знаех, че лекарите ходят по домовете и в наше време. Особено в този час на денонощието.

Часовникът на нощното шкафче показваше, че отдавна е минало полунощ.

— Повечето не го правят. Но доктор Айзън се грижи за мен още откакто съм се родила, и тъй като ти настоя да извикаме лекар...

— Тревожех се за теб.

— Не се тревожи повече. Казах на доктор Айзън всичко. И за загубата на паметта също. И той ми обясни, че частичната амнезия е резултат от душевните травми, които съм претърпяла онова лято — първо развода на родителите ми, след това произшествието с Гретхен на езерото, смъртта на дядо Мей. Впоследствие съм се опитала да изтрия тези неща от съзнанието си. Направила съм го несъзнателно. Ако не беше станало така, щях да се досетя, че Гретхен...

— Не знам, Джори — каза Сойър и седна в края на леглото. — Не знам дали въобще някой би се досетил колко силно се е измъчвала тя, колко много омраза и гняв е насъбрала в себе си.

— И дали някой щеше да повярва, че е способна да извърши убийство. — Джори потрепери като от студ въпреки топлината на завивките. — Не мога да повярвам, че се опита да ме убие. И че всъщност тя е убила останалите.

Сойър мрачно кимна. Мислеше за сестра си. Горката Ребека Латимър просто се е оказала на неподходящо място в неподходящо време. Карл беше казал, когато преди малко полицията се беше свързала с него, че между него и Ребека не е имало нищо. Той дори не знаел, че Гретхен го е видяла онази нощ на брега. Каза, че Ребека е споделила с него мъката си от проваления брак и че той се опитал да я утеши, като ѝ разказал за собствения си развод. Усещал, че Гретхен иска от него повече, отколкото бил склонен да ѝ даде. Опитал се да ѝ каже, че не е готов за постоянна връзка. Гретхен като че ли не разбрала какво иска да ѝ каже. Опитал се да разреши срещите им, но все още нямал намерение изцяло да прекъсне отношенията си с нея. Усетил колко уязвима е тя и изпитвал съжаление към нея. Нямал представа, че е способна да извърши такива жестоки престъпления.

— Мислиш ли, че ще я сметнат за достатъчно нормална, та да я съдят за убийствата? — Джори тихо попита Сойър, като си спомни как се беше държала Гретхен, когато се беше свестила и беше разбрала, че се намира в полицията. Полицаяте бяха пристигнали секунди след като Сойър я беше зашеметил и спасил Джори. Сойър беше набрал 911 веднага след като беше влязъл в апартамента на Джори и беше видял сцената, която се разиграваше на терасата.

— Съмнявам се, че ще я признаят за вменяема — отговори Сойър. — Щом е могла да извърши всички тези престъпления и в същото време да се преструва, че води нормален живот... А тя искрено

е вярвала, че прави онова, което е единствено правилното. Че просто раздава правосъдие.

— Знам. Но сестра ти... И чичо Роланд...

Сойър поклати глава.

— Старецът е нямал никакъв шанс. Когато влязох в стаята му и го видях да лежи в локвата кръв... Никога няма да забравя тази гледка.

— И всичко само защото е мислела, че той знае за убийствата. Той е открил ножа, с който е убила Кловър. Сигурна съм, че е разбрал какво означава това, Сойър. И най-вероятно през онази нощ, когато се уплаших от него, се е опитвал да ми каже точно това. Само да не й бях казвала...

— Ти си постъпила така, както си смятала, че е най-добре, Джори. Не се обвинявай. Вината не е твоя.

— Знам. Знам. Но ми е трудно да го преживея. Чудя се дали някога ще успея да забравя.

— Вероятно не изцяло. И не всичко. Но времето ще помогне. То лекува всички рани. Ще помогне и на двама ни.

Тя кимна, загледана в красивото му лице. Беше само на няколко сантиметра от нея. Ако искаше, можеше да го докосне с ръка. Но не можеше да събере смелост.

— Сойър — каза тихо, — как разбра, че е била Гретхен? И как разбра, че се намирам в опасност?

Той въздъхна и я погледна.

— Когато открих чичо й, веднага разбрах какво става. Сетих се къде е тръгнала... и че ти имаш нужда от мен. Знаех, Джори, защото винаги съм знаел неща, които няма откъде да разбере. Имам такава дарба.

Тя го погледна втренчено. Усети, че той най-после ще й довери всичко. И тогава го докосна. Пое в ръцете си неговата голяма длан и я стисна здраво, а той започна да говори. Докато й разкриваше и най-съкровениите си тайни, тя изпитваше възхищение, възторг и... облекчение. Не знаеше какво крие от нея, но се беше страхувала, че е нещо ужасно. Нещо, което не би могла да понесе. Не очакваше подобно разкритие — обяснение за необяснима сила, за шесто чувство. Дарба, която през последните години превърнала живота му в ад. Когато й разказваше за Сюзън, жената, която беше обичал, за която се беше оженил и която беше погребал, очите й се напълниха със сълзи.

Когато той спря да говори, тя стисна ръката му. Овладя порива си да го прегърне и да го притисне до себе си. Усещаше, че точно сега трябва да се държи внимателно с него, защото беше поел огромен риск, като ѝ беше разказал всичко това.

— Сойър — каза тихо, — трябва да престанеш да се самообвиняваш. Нито едно от събитията не се е случило по твоя вина. Било е съдба, а за тебе и без това е било мъчително да знаеш предварително какво ще се случи със сестра ти и със съпругата ти.

Последните ѝ думи прозвучаха толкова странно. Съпругата ти. Беше имал съпруга, жена, която е обичал, с която е искал да сподели бъдещето си. Не беше чудно, че не искаше да се влюбва отново. И точно затова сега тя трябваше да се раздели с мечтите си. Не беше възможно да се омъжи за него и да роди децата му. Беше спасил живота ѝ, но това не означаваше, че ще прекара остатъка от своя с нея.

— Странно — каза Сойър след дълга тишина, — но сега, когато знам какво се е случило с Ребека ми е по-леко. Мога да оставя всичко зад гърба си. Знам кой е убил Ребека и защо. Отидох в Близърд Бей, за да разбера точно това. Но не знаех, че когато го науча, ще бъда в състояние да продължа да живея спокойно. Предполагам, че не съм се замислял какво ще правя, когато завърша мисията си там. А сега мога отново да бъда Скот Дилейни.

Тя премигна.

— Какво?

Той се усмихна едва забележимо.

— Скот Дилейни. Моето истинско име. Да си чувала някога за автомобилната компания „Дилейни“!

— Онази, която се намира в Детройт? — Тя кимна, но като че ли не му вярваше. — Дядо Мей беше луд по конните надбягвания и ралитата. Непрекъснато говореше само за това. Искаш да кажеш, че ти си...?

— Автомобилната компания е основана от дядо ми. Семейен бизнес. Днес я управлявам аз, макар да отсъствах доста време заради убийството на Ребека.

— Но защо не ми каза? Защо не използва истинското си име?

— Защото не исках никой в Близърд Бей да знае кой съм. Исках да открия сам убиеца на сестра си и знаех, че ще ми е по-лесно, ако

остана анонимен. Подозирах, че убиецът е от местните хора, затова исках да се смеся с тях, без да предизвиквам подозрение.

— Което се е оказало невъзможно в такова малко село — отбеляза с горчивина тя.

Той кимна.

— Но никой не се досети кой съм. А и името Дилейни нищо нямаше да им говори.

— И така, кой е Сойър Хаулънд? Просто име, което ти е дошло наум?

— Спомняш ли си, казах ти, че майка ми винаги е твърдяла, че съм наследил странната си дарба от дядо си? Той се е казвал Сойър Хаулънд. Мислех, че е подходящо.

— Да. А сега отново ще бъдеш Скот Дилейни? Не знам дали бих могла да свикна да те наричам така.

— Е, трябва да се опиташ.

Нещо в гласа му, в погледа му, накара дъха ѝ да замре в гърлото.

— О, така ли? — попита го бавно тя. — И защо?

— Ако се навърташ около мен, искам да ме наричаш с истинското ми име.

— И защо — попита го тя, бездиханна — би трябвало да се навъртам около теб?

— Просто предполагам... — Той прочисти гърлото си. — Но не бива да го правя, нали? Трябва да те помоля.

Не смееше да даде воля на любопитството си. А когато го направи, въпросът ѝ беше просто шепот:

— Какво? Какво трябва да ме помолиш?

Той се изправи и тя помисли, че го е загубила завинаги. Че ще ѝ обърне гръб и ще си отиде от живота ѝ. Но той не го направи. Коленичи до леглото и взе дланта ѝ в своите огромни топли ръце.

— Разбрах защо изпитвам толкова силна нужда да те закрилям, от момента, в който те видях и даже преди него. Защото трябваше да се уверя, че имаш бъдеще, И че ще го споделиш с мен. Ще станеш ли моя съпруга, Джори? Ще дойдеш ли в Мичигън с мен, ще родиш ли децата ми?

Тя се опита да проговори. Но не можа. Огромна буца беше заседнала в гърлото ѝ. Да бъде негова съпруга? Да отиде с него в Мичигън? Да роди децата му? Това беше всичко, което искаше.

— Ще станеш ли моя съпруга? — повтори той, като я наблюдаваше разтревожено.

Тя все още не можеше да отвори уста. Кимна безмълвно. Той се усмихна широко.

— Това „да“ ли означава?

Този път тя успя да отговори:

— Да.

— О, Джори... О, колко много те обичам!

— И аз те обичам, Сойър.

— Скот — поправи я той и се засмя. — Името ми е Скот.

— Скот. Обичам те. Скот.

И когато той я притегли в обятията си и я целуна, Джори Мадок разбра, че най-после е намерила дома си.

Издание:

Фабио Ланзони. Загадъчния мъж
ИК „Торнадо“, София, 1999

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджиева

ISBN: 954-19-0053-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.